

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2013 / 16 • 19 Nisan 2013 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Gerici-faşist saldırılara

Baskı ve devlet terörüne karşı

**1 Mayıs'ta
alanlara!**

İÇİNDEKİLER

MESS Grup TİS sürecinde	
kritik gelişmeler ve görevler	3-4
Emperyalist barbarlığa ve kapitalist köleliğe karşı 1 Mayıs'ta alanlara!	5
Direnış, grev ve 1 Mayıs!	6
Sınıf devrimcileri	
1 Mayıs'a hazırlanıyor.	7
Anayasal hayallere karşı sınıfın devrimci programını yükseltelim!	8
Akil İnsanlar Heyeti	
"İkna" turlarına başladı	9
Kıdem tazminatının gaspına,	
taşeronluğa karşı mücadelele!	10
İş cinayetlerine karşı mücadelele!	11
"Bu şiddet sona Ers!n!"	12
Demiryollarında grev!	13
"İnşaat işçileri örgütleniyor!"	14
Daiyang-SK Metal İşyeri Temsilcisi	
Ali Rıza Köse'den açıklama	15
Kürt Sorunu Üzerine Konferanslar... /6	
Stratejik zaaf içinde kısır döngü	
H. Fırat.	16-19
HDK ve "barış" süreci...	20
Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları'ndan	
mücadele çağrısı.	21
Kuluçkaya yatmak, sınıfsal öfke ve kini	
biriktirmek ve büyötmek	
Volkan Yaraşır	22
Venezuela'da sınıf çatışmaları	
sertleşiyor!	23
PYD'den gerici muhalefete	
katılma sinyalleri	24
Demiri büken ustalar Leydi'yi uğurlarken	
T. Kor	25
Gerici-faşist çetelerin saldırıları	
boşunadır!.	26
Faşist-gerici ablukaya kitlesel yanıt...	27
Özgürlük ve gelecek için 1 Mayıs'a!	28
"Görüyorum ki çaresizliği	
hiç tatmamışsınız hayatınızda"	29
"Burjuvazi katletmekle devrimcileri	
yok etmeyi başaramadı!" - H. Eylül	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/16 * 19 Nisan 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.netBaskı: Esmat Matbaacılık
M. Nezi Özman Mh. Yüksel Sk. No 19
Güngören / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 637 10 35

Kızıl Bayrak'tan...

İşçiler ve emekçiler, sermayenin kapsamlı saldırıları eşliğinde 1 Mayıs'a hazırlanıyor.

Sermaye iktidarı, yıllardır uyguladığı ağır sosyal-iktisadi yıkım saldırılarına önümüzdeki dönemde yenilerini eklemeyi planlıyor. Özellikle kıdem tazminatı hakkının gaspı, çalışma yaşamını tamamen kurlsız hale getiren taşeron köleliğinin yasal dayanaklarının oluşturulması bu saldırı başlıklarının ilk sıralarında yer alıyor. Tüm bunların yanı sıra özelleştirme saldırıları da aralıksız devam ediyor. Sermaye devleti, gelinen aşamada binlerce işçinin çalışma ve yaşam koşullarını etkileyecek olan karayolları, PTT ve demiryollarının özelleştirilmesi sürecine hız vermiş bulunuyor. Yine metalde ve kamu işyerlerinde gündeme gelen TİS süreçlerinde sermaye, esnek çalışma koşulları ve düşük ücretlerle işçi sınıfına tam bir kölelik dayatıyor.

Kamu emekçilerini ve gençliği hedef alan saldırılar da dolu dizgin devam ediyor. Kamuda çalışan emekçileri tamamen güvencesizleştirmeyi amaçlayan yasal düzenlemeler gündemde. Gençlik ise her biri geleceksizlik anlamına gelen kapsamlı saldırılarla yüz yüze. Yapılan yeni düzenlemelerle eğitim alanının piyasasının ihtiyaçlarına yanıt verecek şekilde biçimlendirilmesi, öte yandan dinci-gerici bir içeriğe kavuşturulması bunu gösteriyor. Tüm bunları, mücadele eden gençlik güçleri üzerinde estirilen soruşturma-polis-ÖGB terörü ve gerici-faşist saldırılar tamamlıyor.

Fakat işçi sınıfını, emekçileri ve gençliği hedefleyen bu kapsamlı saldırılar öte yandan mücadele dinamiklerini harekete geçiriyor. Sermaye düzenine karşı öfke ve mücadele isteğini büyütüyor. İşte grup TİS'leri üzerinden sokağa inen metal işçileri, özelleştirme saldırıları karşısında greve giden demiryolları emekçileri, yine kendilerine dayatılan kölelik koşullarını kabul etmeyerek greve hazırlanan ÇAYKUR ve THY çalışanları bu mücadele dinamiklerinin genişliğini ve yaygınlığını gözler önüne seriyor. Buna mevzilerde süren mücadeleleri ve direnişleri de eklemek gerekiyor. Yine kamu emekçileri cephesinden girilen eylemli süreçler, grevler ve gençliğin gerici-faşist saldırılar karşısında ortaya

koyduğu kitlesel militan eylemler, toplumun farklı kesimlerinde mayalanan mücadele dinamiklerini işaret ediyor.

2013 1 Mayıs'ına bu mücadele dinamiklerini taşıma görevi ise sınıf devrimcilerini bekliyor. 1 Mayıs hazırlıklarına hız veren sınıf devrimcileri toplumun farklı kesimlerinde mayalanan ve eylemli tarzda ortaya çıkan bu dinamiklerle buluşmasını başarabilmelidir. 1 Mayıs'ta sermayenin kapsamlı saldırılarına ancak böyle bir çıkışla yanıt verebilir.

Okurlarımızın bildiği gibi 2006 yılının Mayıs ayında yayın hayatına başlayan **kizilbayrak.net**, geçtiğimiz Şubat ayı itibarıyla tasarım ve altyapısını yenilemişti. Bu değişiklik nedeniyle Mayıs 2006 ile Şubat 2013 tarihleri arasında yayınlanan haber ve makalelerimize bir süredir ulaşamıyorduk. Sitemizdeki eksiklerin tamamlanmasıyla birlikte arşiv de yeniden okurlarımızın ulaşımına açılmış bulunuyor. Mayıs 2006 - Şubat 2013 tarihleri arasındaki yazılara bundan böyle **arsiv.kizilbayrak.net** adresinden ulaşılabilir.

Liselilerin Sesi dergisinin Nisan 2013 tarihli 51. sayısı çıktı. Okurlarımız dergiyi Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan temin edebilir.

Liselilerin Sesi'nin yeni sayısı çıktı...

Deniz, Yusuf, Hüseyin...

MESS Grup TİS sürecinde kritik gelişmeler ve görevler

Metal Grup TİS süreci şu an sınıf mücadelesinin en önemli gündemlerinden biridir. Öyle ki gerilimin had safhaya ulaştığı kapsam dahilindeki fabrikalarda yoğun bir mücadele isteği göze çarpmaktadır. Yapılan eylemlere binlerce metal işçisi katılmakta, fabrikalarda yapılan TİS toplantılarına yine büyük bir ilgi gösterilmektedir. Metal işçileri MESS dayatmalarına karşı durmakta, bununla birlikte en başta ücret olmak üzere katlanılması zor çalışma koşullarının düzeltilmesini talep etmektedirler. Yaklaşık 120 bin metal işçisini kapsayan bu süreç “arabulucu” aşamasında bulunmakta, eğer bu arada bir anlaşma olmaz ise Nisan ayının sonuna kadar grev kararlarının alınması gerekmektedir. Grev kararlarının alınması metal işkolunda yaşanan hareketlenmenin yoğunlaşması ve alanların daha da ısınması anlamına gelecektir. Böylelikle Türkiye işçi sınıfının öncü bölüğü olma konumuna sahip metal işçilerinin bu ileri çıkışı toplamda sınıf mücadelesinin seyrinde çarpıcı değişimler yaratabilecek olanakları doğurabilecektir. Öyle ki THY ve gıda işkolu başta olmak üzere TİS sürecinde bulunan bir dizi sınıf bölüğü de başta olmak üzere işçi sınıfının ileri kesimlerinin gözü metal işçilerinin üzerindedir. Bunun için bu alanda yaşanacak her olumlu gelişme genel olarak sınıf hareketinin canlanmasına büyük katkılar sağlayacaktır.

Bu denli hayati öneme sahip olan bu süreci farklı yönleriyle ele almak, taşıdığı dinamikler ve barındırdığı olanaklar kadar sorunları ve handikapları konusunda da bilinç açıklığı içerisinde olmak gerekiyor. Eğer bu yapılabilirse sürece ilişkin doğru politik-pratik yaklaşımlar ortaya konulabilir ve hareketi doğru bir yönde ilerletebilecek müdahale görevleri saptanabilir. Ama bunun için öncelikle hareketin mevcut tablosunu kavramak gerekiyor.

Metal işçisinin büyük mücadele dinamizmi

Öncelikle tespit edilmesi gereken temel nokta metal işçilerinin büyük mücadele dinamizmidir. Bu dinamizm kendisini en net biçimde ise Türk Metal’in tutumunda göstermektedir. Öyle ki MESS’in metal işçisini denetlemek ve onun elini kolunu bağlamak için kullandığı basit bir alet olmanın ötesine gidemeyen, bunun için her türlü mafyavari yöntemi kullanan Türk Metal, bugün her zamankinden farklı bir pratik sergilemektedir. Oysa bugüne kadar bu aynı Türk Metal kapalı kapılar ardında satış sözleşmesi imzalamakta pek bir mahirdi. Bunu yaparken de sürecin her aşamasında büyük bir hoyratlıkla davranır, metal işçisini ne taslakların içeriği ne de sürecin seyri konusunda bilgilendirme gereği duyardı. En sonunda satış sözleşmesini de bir biçimde imzalar ve dahası alay edercesine zafer kazanmış gibi de sunardı. Ama bugün aynı Türk Metal sadece metal işçisini sürecin her aşamasında bilgilendirmekle kalmıyor aynı zamanda birbirini izleyen eylemler de yapıyor.

Elbette Türk Metal değişmedi, aksine o hala da MESS’in basit bir aleti, metal işçisinin sırtına saplanmış bir hançer, mafyatik bir satış şebekesidir. Ama işte bu aynı Türk Metal bugün kendi özüne aykırı biçimde davranmak zorunda kalıyorsa bunu yaptırın metal işçilerinin tabandan yükselen büyük öfkesi ve mücadele kararlılığıdır.

Bu dinamizmin yakın dönemdeki dolaysız ifadelerini de biliyoruz. Bosch işçilerinin çıkışı bu bakımdan en çarpıcısı ve etkili örnektir. MESS ve Türk Metal’in on yıllar boyunca işlettikleri satış çarkına ilk büyük darbeyi vurup yolu açan onlar oldu. MESS, Türk Metal ve devlet elbirliğiyle Bosch işçilerinin bu çıkışını ezmek istedilerse de sonuca ulaşamadılar. Bosch işçileri aradan bir yıl geçtikten sonra bile onca saldırıya rağmen yine de mevzilerini koruyabiliyor. Böylelikle tüm metal işçilerinin önünde canlı bir örnek olarak durmaya devam ediyor. Bunun üstüne de pek çok fabrikada Türk Metal’in allayıp pulladığı yüzde 18’lik yüksek görünen taslak bile büyük bir tepkiye konu oldu. Renault ve Arçelik işçileri büyük eylemler gerçekleştirdiler. MESS ve Türk Metal’in bu eylemlere yanıtı yaygın bir işten atma saldırısı olmakla birlikte yine de fabrikaları dikensiz gül bahçesine dönüştüremediler. Öncülerden bir kısmı biçilmiş olsa dahi ne işsizlik sopası ne de zorbalık metal işçisinin öfkesini yatıştırmaya yetmedi. Tam tersine bu saldırılar fabrikalarda yatan öfkenin derinliğini ve yoğunluğunu göstermekten başka bir işe yaramadı. Bu, pek çok veriden anlaşıldığı gibi Türk Metal’in bugünkü pratiği tarafından da doğrulanmaktadır.

Bugün ortalama bir metal işçisinin bilincinde, kölelik koşullarındaki çalışma şartlarının artık değişmesi gerektiği düşüncesi yerleşmiştir. Bu bilinç ve buna eşlik eden yoğun öfkeyle yüklü metal işçileri patlamanın eşiğindedir. İşte metal işçilerinin böylelikle yarattıkları basınç Türk Metal’i önden gitmek zorunda bırakmaktadır. Metal işçileri bununla da kalmamakta Türk Metal’e zerrece güven duymamalarına rağmen yapılan eylemlere kitlesel katılım göstermekte, beraberinde de daha fazlası için zorlamaktadırlar. Bunun için yapılan eylemler hava boşaltmak bir yana on yıllardır hareketsiz durumda olan metal işçisinin pasını almakta, onu daha fazlası için cesaretlendirmekte, her bakımdan ufkunu genişletmektedir. Öyle ki daha önce yüzde 10’luk ücret artışını sineye çekebilecekken şimdi daha fazlasını istemekte, bu oranı ise satış saymaktadır. Ayrıca daha önce eylemden uzak duran işçi şimdi grevi düşünmektedir. Tersinden de Türk Metal söz ve eylemleriyle metal işçisinin mücadele ufkunu genişletmemeye özen göstermektedir. Öyle ki bu koşullarda MESS’i yenmenin sadece tek yolu grevken, grevin lafını dahi etmemektedir.

MESS-Türk Metal’in hesabı

Metal işçisinin öfkesi on yıllardır kendilerini ezen sömürü düzenine, ama ondan önce de bu düzenin Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kurulup pekişmesini sağlayan MESS-Türk Metal’in satış tezgahına yöneliktir. 12 Eylül darbesiyle kurulan bu tezgah ‘90’lı yıllarda yaşanan büyük işçi hareketinin zorlamasıyla zaman zaman işlemez hale getirilmişse de parçalanamamıştı. Fakat bugün metal işçileri bu tezgahı parçalamanın eşiğindedirler. İşte bunun için Türk Metal’in şefleri yayınlarından aleni biçimde MESS’e kendilerini kurtarmaya çağırarak, “biz yanarsak siz de yanarsınız” mesajını göndermektedirler.

Kuşkusuz ki MESS gibi son derece bilinçli bir sınıf örgütü tehlike konusunda Türk Metal’den daha net bir bilince sahiptir. Bu ölçüde de tüm gücüyle Türk Metal’in arkasında durmaya devam etmektedir. Öyle ki bugün tabandan yükselen basıncın sonucu olarak metal işçilerinin önünden gitmek zorunda kalan Türk Metal’in tüm bu pratiği de MESS’in bilgisi, onayı ve planları dahilindedir. Amaç bellidir; her zamanki yöntem ve biçimler kullanılarak metal işçisinin büyük öfkesinin önünde durmak mümkün olmadığı ölçüde, bu öfkeyi olabildiğince yatıştırmak, yormak ve giderek satış sözleşmesi imzalandığı anda üstesinden gelinebilecek bir kıvama getirmeye çalışmaktadırlar.

Elbette düzeni kurtarmak uğruna metal işçilerinin taleplerini bir ölçüde yatıştıracak bazı kırıntıları vermeleri de olasıdır. Fakat son derece keskin durumda olan kapitalist rekabet, tüm avantajları ucuz işgücü olan MESS’i böyle bir manevra yapma olanağından mahrum bırakmaktadır. Elbette bu noktada ‘90’daki gibi bir yola başvurulabilir. O tarihte yıllar sonra büyük bir grev gerçekleştiren metal işçileri yüksek ücretler almış, ancak daha sonra Körfez Savaşı bahanesiyle on binlerce işçi sokağa atılmıştı. Bugün de aynı yolu izlemeleri olasıdır.

Diğer taraftan ise geçmişte sıklıkla yapıldığı biçimde esnek çalışma ve sosyal hak gaspı dayatmasının geri çekilmesi karşılığında ücret artışı sınırlı tutulabilir. Böylelikle de “ücretler istediğimiz seviyeye ulaşmadı, ama bizim için önemli olan esnek çalışma ve haklarımızı” aldatmacasına başvurulabilir. Ya da bir satış sözleşmesi imzalanır ve fabrikalarda tam bir sıkıyönetim uygulanarak metal işçilerinin öfkesi zorbalıkla bastırılabilir.

Bu ve benzeri senaryolar tek bir hedefe hizmet etmektedir; metal işçisinin öfkesi ve mücadele isteğini boğmak, ucuz işgücü ve kölece çalışma üzerine kurulu düzeni sürdürebilmek...

Geçmişte yaşanan bir dizi örnek MESS ve uşaklarının bunu nasıl yapabileceklerini açıklamaktadır. ‘90’lı yılların başındaki büyük madenci yürüyüşünün nasıl kırıldığı iyi bilinir. Çok uzağa da gitmeye gerek yok; TEKEK direnişinin nasıl bitirildiğini anımsayalım yeter. Bu her iki örnek bize işçi sınıfının, tabandan yükselen mücadele isteği, öfkesi ve basıncının sendika ağalarını bir yere kadar önde gitmeye zorlayabildiğini fakat son kertede onu aşabilecek bağımsız bir bilinç ve örgütlenme kapasitesi yaratamadığı ölçüde ise daha ilerisine gidemediğini göstermektedir. Kuşkusuz metal işçileri diğer deneyimlerle karşılaştırıldığında bağımsız bir bilinç ve örgütlenme kapasitesi bakımından çok daha elverişsiz bir noktadadırlar. Zira metal işçilerinin kendi iç dinamikleriyle bu doğrultuda yapabilecekleri oldukça sınırlı olduğu gibi, dışarıdan müdahale imkanları da Türk Metal’in bilinen mafyavari yöntemleriyle zayıftır. Fakat yine de Türk Metal’in sicili diğerlerine göre çok daha bozuktur. Bu da onun manevra imkanlarını daraltmakta

tersinden dışarıdan müdahale imkanlarını da genişletmektedir.

Birleşik Metal-İş'in misyonu

İşte bu noktada Birleşik Metal-İş Sendikası'nın rolü belirginleşmektedir. Birleşik Metal-İş'in sözleşme kapsamında yaklaşık 10 bin civarında üyesi bulunmaktadır. Kuşkusuz bu Türk Metal'in üye sayısı ve kontrol ettiği fabrikaların stratejik konumu ile karşılaştırıldığında önemsiz gibi görünebilir. Fakat önceki yıllardan da biliyoruz ki, Birleşik Metal-İş saflarında örgütlü olan bu nispeten az sayıdaki işçi, tüm bir işkolundaki on binlerce işçiye önderlik edebilecek, onların mücadele ufkunu, gücünü ve tutumlarını belirleyebilecek bir öncülük olanağına sahiptir. Öyle ki bugün MESS ve Türk Metal'in dizginlemekte zorlandığı büyük mücadele azmi ve kararlılığının mayalanmasında önceki TİS döneminde Birleşik Metal-İş cephesinden sergilenen pratiğin özel bir rolü vardır. İşte bu dönemde de Birleşik Metal bir kez daha sürecin tüm bir seyrini belirleyebilecek imkanları elinde bulundurmaktadır.

Eğer Birleşik Metal-İş kararlı bir biçimde mücadeleyi sürdürür ve grev yolunda ilerlerse, MESS ve Türk Metal'in hareketin enerjisini küllendirmesi de o ölçüde zorlaşacaktır. Bu durumda da satış sözleşmesinin cıları dökülecek, metal işçisinin MESS ve Türk Metal'e yönelik öfkesi canlı kalmaya devam edecektir. Bu haliyle de bağımsız bilinç ve örgütlenme kapasitesinden kaynaklanan handikaplar da Birleşik Metal-İş cephesinde yapılan yol açıcı müdahaleyle aşılabilecektir.

Fakat biliyoruz ki Birleşik Metal-İş cephesinden bu rolün hakkıyla oynanmasının önünde çok ciddi engeller vardır. Bu engellerin başında da sendikaya egemen yasalci-sendikalist anlayış gelmektedir. Bu anlayış Birleşik Metal-İş'in ufkunu daraltmakta, cüretkar hamleler yapmasını zorlaştırmakta, zaman zaman da edilgenleştirebilmektedir. Bu anlayış sendika içerisindeki ileri ve öncü güçlerin bağımsız örgütlenme ve inisiyatif geliştirebilme planındaki yetersizlikleriyle de birleştiğinde Birleşik Metal-İş'in gücünü ve enerjisini zayıflatmaktadır.

Fakat yine de Birleşik Metal-İş'in iç dinamikleri, ayrıca genel olarak metal işçilerinin mücadele isteği ve kararlılığı, süreç içerisinde bu engellerin aşılmasının imkanlarını da ortaya çıkarabilecektir. Zira bu aynı süreç Birleşik Metal-İş saflarını da toparlamakta, bilincini, enerjisini ve özgüvenini arttırmaktadır. Üstüne de işkolunda ortaya çıkan durum, Bosch'ta ve TİS yasaşının oluşturduğu baskı Birleşik Metal'i daha ileri ve inisiyatifli davranmaya zorlamaktadır.

Sınıf devrimcilerini büyük görevler bekliyor

Ortada duran bu tablo hiç kuşkusuz kendisini işçi sınıfı merkezinde konumlandıran ve işçi sınıfının devrimci gücüne inanan sınıf devrimcilerine büyük sorumluluklar yüklüyor.

Sınıf devrimcileri, işçi sınıfının mevcut durumunu ve sınıf mücadelesindeki dengeleri değiştirebilecek, böylelikle de giderek siyasal süreçler üzerinde çarpıcı etkilerde bulunabilecek, dolayısıyla da kendilerini siyasal ve örgütsel bakımdan sıçratacak olanakları barındıran bu gelişmeler karşısında azami bir dikkat ve ilgi göstermek zorundadırlar. Bunun gereği bir yandan güç ve imkanları bu alana yığmak, diğer yandan ise bu alandaki gelişmeleri genel olarak siyasal çalışmanın merkezine koymak demektir. Yani bir yandan daha cüretli bir yönelimle alana yüklenmeyi başarabilmek, öte yandan ise diğer alanlardaki çalışmanın gündemlerini buna bağlı olarak oluşturabilmektir.

Sınıf devrimcileri bu bilinç ve sorumlulukla görevlerini ele aldıklarında, kuşkusuz sınıf çalışmasında ve özeld de alanda yaratılmış çok yönlü birikime dayanarak her bakımdan büyük bir yenilenme ve sıçramanın yolunu da açacaklardır.

İşçilerden 1 Mayıs çağrısı...

“Tek yürek olmuş işçi sınıfının karşısında duramazlar!”

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs ile ilgili olarak işçiler görüşlerini gazetemizle paylaştılar...

“1 Mayıs, işçilerin haklarını savunması için en güzel platformdur!”

Akan Yılmaz (Direnişçi Bosch işçisi): İşçiler için büyük bir manevi değeri vardır. Sadece 365 günün içinde bir gün olarak görmemek gerekir. Nasıl bir 23 Nisan, 30 Ağustos, 19 Mayıs, 29 Ekim gibi resmi bayramlarımız varsa, dini bayramlarımız varsa, işçilerin de 1 Mayıs'ı vardır. 1 Mayıs sadece Türkiye'de kutlanan bir işçi bayramı değildir. 1 Mayıs, Amerika'da bir işçi grubunun başlattığı ve daha sonra dünyaya yayılmış tüm işçilerin bayramı olmuştur. 1 Mayıs işçilerin birlik ve beraberliğini arttırarak, haklarını savunması için en güzel platformdur. Sermayeye karşı, işçilerin ne kadar güçlü olduğunu hissedebilmesi için yegane bir kaynaktır. Bu meydanları doldururken 10 bin, 100 bin olarak doldurmamız lazım. Yaşadığı her yerde nüfusun çoğunluğunu oluşturan işçiler, milyonlar olarak alanları doldurup, kendi aralarındaki dayanışmayı büyütmelidir. Biliyorsunuz '77 yılında bir katliam yaşandı. Bu dayanışmayı çekemeyen sermaye gruplarının yol açtığı olayla, mitinge katılan insanların üzerine rastgele ateş açılması ile onlarca şehit verdik. Ve Taksim, o günlerden bugüne kadar kapalıydı işçilere. 2010 yılında yine işçilerin mücadelesi ile Taksim yeniden açıldı. Ama o '80 yılındaki, nüfusun az olduğu yıllardaki coşkuya işçiler ulaşabilmiş değil. O bilince ulaşabilmiş değiliz, beni en çok üzen şey bu. Giden 30 küsur yıl bizi ilerletmemiş. İşçi bilinci olarak halen geri konumdayız. O yıllara imrenerek bakıyorum. İnşallah bir gün biz de onlar gibi oluruz.

“İşçiler sermayeye karşı tek yürek olduklarını gösteriyorlar”

Serkan Erbay (Direnişçi Bosch işçisi): 1 Mayıs'ın en büyük özelliği işçilerin birlik ve beraberlik içerisinde bulunmasıdır. Geçmiş yıllarda, 1 Mayıs'ı bu günlere taşımak için Pörfektör Aslısı: <https://rantey.org>

büyüklerimizi kaybettik. İşçiler birliğini sürdürebilmek için 1 Mayıs'ta meydanlara çıkıyorlar. Daha önce 1 Mayıs'ı resmi tatil günü olarak, yatıp dinlenebilecek bir gün olarak düşünüyorduk. Ne zamanki bilinçlendik, işçilerin birlik olduğu, kucaklaklaştığı bir gün olduğunu öğrendik. Bütün işçilerin 1 Mayıs'a katılması çok önemlidir. Çünkü işçi sınıfının kaderi ortaktır. Ve mücadelesi de aynıdır. Sermayeye karşı birlik ve beraberlik içinde olduğunu göstermektir. İşçiler sermayeye karşı tek yürek olduklarını gösteriyorlar. Ne sermaye ne de başka bir güç, tek yürek olmuş işçi sınıfının karşısında duramaz.

Fakat bizleri bu alanlardan hep uzak tuttular, götürmediler. İnsanlara tatil, dinlenme günü olarak öğretiler. İşçiler bu alanlara gitmedikleri için buralarda ne oluyor, ne anlama geliyor bilmiyorlar, görmüyorlar. Bu böyle olunca sermaye istediği gibi işçilerle oynuyor. Bu duruma son vermek için 1 Mayıs'a gitmemiz gerekiyor.

“Yaşasın 1 Mayıs’ı yaşatanlara!”

İnşaat işçisi: Ben bir inşaat işçi olarak 1 Mayıs'ta Taksim'deyim. Yıllarca çok zor koşullarda çalıştık. Ama hakkımızın almak yerine işten çıkartıldık ve mağdur edildik. Benim gibi milyonlarca mağdur edilen insan var. Neden güçlerimizi birleştirip birlikte mücadele etmiyoruz. Hakkın ve özgürlüğün yolu mücadeleden geçer. Onun içinde 1 Mayıs günü alanlarda olacağım. Sizleri de bekliyoruz değerli emekçi arkadaşlar. Ve son olarak diyorum ki; Yaşasın 1 Mayıs ve onu yaşatanlara!

**“1 Mayısı kazandık,
sıra diğer günleri kazanmakta”**

Keyap'tan bir kadın işçi: 12 Eylül öncesi 1 Mayıslar'ın okullarda kutlanabildiği zamanları hatırlıyorum; ama devletin katliamlar gerçekleştirdiği 1 Mayıslar da yaşandı. Buna karşın da 1 Mayıslar'ı kazanmak için işçiler sürekli olarak alanlara gittiler, katledilseler bile. Katledilenlerin anısına orada olmak gereklidir. 1 Mayıs'ta alanlara çıkmak aynı zamanda birliktelik demektir; çünkü devlet sürekli bizleri ayrıştırıyor. Bizler ayrışsak bile Alevi olarak da, Kürt olarak da sürekli katliamlar yapan bu devletten hiçbir şey bekleyemeyiz.

Devlet sürekli bizler üzerinden oyun oynuyor. 1 Mayıs insanların açlığı, yoksulluğu haykırdığı, kendi isteklerini ortaya koyduğu bir yerdir. 1 Mayıs gerçeklerin haykırıldığı bir yerdir. Bu gerçekler de zenginlerin işine gelmiyor, sermaye devletinin işine gelmiyor.

1 Mayıs bizim günüdür, işçilerin bayramıdır. Tüm dünya işçi sınıfının üzerinden geçiyor ama yılda 1 günü işçilere çok görüyorlar. 365 gün sömürülüyoruz. 1 Mayıs ise bu sömürüldüğümüz günlerden çalıp kazandığımız bir gün; sıra diğer günleri de almakta.

Ben bu bir Mayıs'ta da alanlarda olacağım.
Zincirlerimizi kırmak için hepimiz 1 Mayıs'ta alanlarda
olalım!

Emperyalist barbarlığa ve kapitalist köleliğe karşı**1 Mayıs'ta alanlara!*****İşçiler, emekçiler!***

1 Mayıs'ın devrimci mirası tüm dünyada devrimci sınıfı bir kez daha göreve çağırıyor. Birlik, dayanışma ve mücadele mevzilerini geliştirmede kaybedilen her yeni gün, köhnemiş burjuva düzenin ömrünü uzatmaktadır. Dolayısıyla safları sıklaştırıp mücadeleyi büyütmek, yakıcı bir ihtiyaç ve tarihsel bir sorumluluk olarak önümüzde duruyor. Bu alandaki zayıflıklardan güç alan dünya burjuvazisi işçi ve emekçilere daha yoğun bir sömürü, daha katmerli bir kölelik, daha karanlık bir gelecek dayatmak için her yolu deniyor. Çünkü emperyalist-kapitalizmi ayakta tutmanın bundan başka bir yolu yok.

Kapitalizmin ancak birkaç yüzyılı bulan tarihinde büyük buhranlardan, kitlesel işsizlik, yoksulluk ve açlıktan, ekonomik-sosyal yıkımlardan, kanlı savaşımlardan, büyük soykırımlardan, eşi benzeri görülmemiş zalimliklerden geçilmiyor. İnsanlığın ortak emeğinin ürünü olan uygarlık ve yine tüm insanların ortak zenginliği sayılan gezegenimiz, emperyalist-kapitalizmin vahşi sömürüsü ve açgözlülüğü yüzünden alabildiğine tahrip olmuş durumda. Miadını çoktan doldurmuş olan bu köhnemiş düzen, bekası uğruna insanlığı uçuruma doğru sürüklemekten çekinmiyor.

Emperyalist-kapitalizm, günümüzdeki son büyük bunalımına rağmen hala nefes alıp verebilmektedir. Bunu ise son 30-40 yıldır neo-liberal saldırı politikalarını tırmandırmasına, ekonomik, sosyal, siyasal her türlü hakkı budayabilmesine borçludur. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler durmaksızın 1970'lerden bu yana süregelen küresel krizin faturasını ödüyorlar. Başta Ortadoğu, Asya, Afrika'da olmak üzere dünya halkları sayısız bölgesel savaşın ve boğazlaşmanın acısını yaşıyorlar.

İçine girdiğimiz yeni tarihsel dönemde emperyalistler tüm dünyada işçi sınıfı ve emekçi halklar için daha büyük yıkımların yolunu döşüyorlar. Emperyalist kapitalizmin kabesi ABD'de beş yıl önce yaşanan ekonomik-mali çöküntüyü aşmak için onca önlem alındı. Buna rağmen tekellerin, devletlerin, ülkelerin iflası hız kaybetmeden sürüyor. Ekonomik bunalıma eşlik eden emperyalist hegemonya krizi derinleşiyor. Savaş boruları Ortadoğu'dan sonra Doğu Asya'da da çalmaya başladı. Gezegenimiz yeniden çok daha yıkıcı bir emperyalist paylaşım savaşının sahnesi olarak hazırlanıyor. Emperyalist nüfuz mücadelelerinin ve kışkırtmaların ürünü bölgesel savaşlar bunun günümüzdeki işaretlerinden başka bir şey değildir.

Emekçi kardeşler!

Emperyalist-kapitalizmin Türkiye'deki kolu olan sermaye iktidarı bu süreçte her zamanki gibi en kirli rollerden birini üstlenmiş durumdadır. Başında AKP'nin olduğu Türk sermaye devleti "çuval geçirme" krizine yol açan tezkere kazası dışında Afganistan, Irak ve Libya'ya yönelik emperyalist saldırganlığa her türlü desteği sundu. Son olarak Suriye'de iki yılı aşkın bir süredir terör çetelerini doğrudan sevk ve idare etmektedir. Geline yerde tüm bölge halkları emperyalizmin yeminli taşeronu AKP'nin düşmanca politikalarının hedefi durumundadır. Dinci-gerici akım bu uğursuz role kendini öylesine kaptırmıştır ki, Türkiye toprakları emperyalist savaş makinası NATO'nun hummalı savaş hazırlıklarının başlıca üssü haline getirilmiştir.

Bu aynı dönemde işçi sınıfına, emekçi kitlelere, gençliğe ve Kürt halkına yönelik saldırılar da alabildiğine pervasızca yürütüldü. "Ekonomik-sosyal istikrar" adı altında tekellerin, burjuvazisinin kasaları doldurulurken, sınıf ve emekçi kitlelere uzun çalışma saatleri, ağır çalışma koşulları, esnek üretim ve taşeronlaştırma dayatıldı. Eğitim, sağlık, ulaşım vb. temel kamusal hizmetler tümüyle ticari hale getirildi. Büyüyen işsizlik ve yoksulluğun çözümü aranacağına, sadaka kültürü yaygınlaştırıldı. Bütün bunlara karşı tepki gösteren işçiler-emekçiler, devrimciler, ilericiler ise polis terörüyle, cemaat mahkemeleriyle, F Tipleriyle zapturapt altına alınmaya çalışıldı. Geline yerde Türkiye, AKP iktidarı tarafından darbe dönemlerine dahi rahmet okutacak bir devlet terörü ve faşist baskıyla yönetilmektedir.

Dinci-gerici zorbarların son hesabı, iktidar mevzilerini pekiştirmek ve

bölgede İsrail'le kol kola girip batılı emperyalistlerin taşeronluğunu sorunsuzca yerine getirmektedir. AKP, bunun önünde engel olarak gördüğü Kürt halkının özgürlük taleplerini boğmak için yeni bir tasfiyeci aldatmacaya başvurdu. Dinci iktidar bu oyunu sürdürebilme gücünü, reformist Kürt hareketinin yaşanan onca aldatılma deneyimine rağmen parlamenter çözüm hayallerine saplanıp kalmış olmasından almaktadır. Tasfiyeci çözüm oyununun sürdürülebilmesi, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle birlikte Kürt halkının denetimde tutulması için zorunlu görülmektedir. Dinci-gerici taşeronlar bunu başarıya da mevzilerini pekiştirirlerse, bunun faturasını Kürtler ve diğer bölge halklarıyla birlikte Türkiye'deki tüm işçiler, emekçiler ve gençlik ödeyecektir. Dolayısıyla AKP'nin planlarını bozma sorumluluğu en başta bu kesimlere düşmektedir.

İşçiler, emekçiler, gençler!

Tarih sahnesi yalnız emperyalistlere ve taşeronlarına ait değil. İçinde bulunduğumuz bunalımlar ve savaşlar dönemi, aynı zamanda yeni bir devrimler dönemini de hazırlamaktadır. Bunu bize tarihsel gelişmenin bilimsel yasaları kadar, 20. yüzyılın ilk yarısında yaşanan iki emperyalist savaş deneyimi de göstermektedir.

Geçmişte olduğu gibi bu son bunalım döneminde de işçi sınıfı, emekçi kitleler ve gençlik giderek daha kitlesel ve yaygın bir biçimde mücadele sahnesine çıkıyorlar. Emperyalizm tarafından geçici olarak yolundan saptırılmış olsa da Tunus ve Mısır isyanlarıyla başlayan sosyal çalkantılar kâh soluklanarak kâh alevlenerek dünya sathında yayılmaya devam ediyor. Düne kadar refahın ve bolluğun kalesi sayılan emperyalist metropollerde bile işçi ve emekçi eylemlerinin, kitlesel gösterilerin, grev ve genel grevlerin önüne geçilemiyor. Ülkemizde henüz bu düzeyde bir çıkış yaşanmasa da, kesintisiz süren mevzi direniş ve eylemler, birleşik, kitlesel ve militan mücadelelerin imkanlarını biriktiriyor. Fakat dünya çapındaki kitlesel patlamaların yaşadığı akıbetlerin de tanıklık ettiği gibi, en küçük birikimlerin devrimci mevzilere dönüştürülmesi için olduğu kadar, devrime doğru ilerlemenin de yegâne güvencesi, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin devrimci önderlik altında kenetlenmesidir.

TKİP, tüm işçi ve emekçileri, emekçi kadınları ve gençliği emperyalist barbarlığa, kapitalist kölelik ve yıkıma karşı 1 Mayıs'ın devrimci çağrısına sahip çıkmaya, proletarya devrimi ve sosyalizmin kızıl bayrağı altında kenetlenmeye, sömürsüz, savaşırsız, insanca yaşanacak bir dünya için devrimci safları sıklaştırmaya çağırıyor.

Yaşasın 1 Mayıs! Bijî Yek Gulan!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Türkiye Komünist İşçi Partisi

Nisan 2013

Direniş, grev ve 1 Mayıs!

İşçi eylemlerinde belirgin bir artış var. Hareketlilik giderek büyüyor. Metal sektöründe MESS’in dayatmalarına karşı metal işçileri eylemlerini sürdürüyor. ÇAYKUR’da işçiler greve hazırlanıyor. THY işçileri de grevin arifesindeler. Bir dizi fabrikada da mevzi direnişler devam ediyor.

Metal, ÇAYKUR, THY’de grev süreci başladı...

Metal işçilerinin ekonomik ve sosyal hakları budandı. Çalışma koşulları ağırlaştı. Metal işçisi, düşük ücret, ücret eşitsizliği, esnek çalışma, yoğun sömürü altında yaşamaya mahkum edildi. Bunda MESS’in dayatmacı tutumu etkili oldu.

2012-2014 yıllarını kapsayan grup toplu sözleşmelerinde de MESS aynı tutumu sürdürdü. MESS bildiğini okumaya, metal işçilerinin ekonomik ve sosyal haklarını budamaya yönelik çizgisini sürdürmeye devam etti. 8 Mart 2013 tarihinde MESS merkezinde yapılan görüşmenin ardından anlaşma sağlanamayınca uyuşmazlık zaptı tutuldu.

MESS Grup TİS sözleşmelerinde uyuşmazlık tutulması üzerine eylem ve etkinlik süreci başladı. Birleşik Metal-İş Sendikası her hafta Cuma günü protesto eylemi yapmak için düğmeye bastı. MESS’e yönelik Cuma eylemleri ülke sathına yayıldı.

Son dört yıldır ÇAYKUR’da emekli olan işçilerin yerleri doldurulmuyor. Emekli olan işçilerin, işlerini de mevcut işçiler yapıyor. ÇAYKUR işçisinin ücretleri eriyor, sosyal hakları budanıyor. Buna rağmen ÇAYKUR’un toplu sözleşmeye ilişkin dayatmacı tutumu sürüyor.

ÇAYKUR yönetimi toplu sözleşmeye yönelik gerçek dışı açıklamalar yaparak, ÇAYKUR işçisinin haklı ve meşru taleplerini emekçiler nezdinde karartmaya çalışıyor. ÇAYKUR yönetimi yaptıkları sözleşme teklifli ile işçilerin eline 2080 lira geçeceği yalanına sarılıyor. Aynı ÇAYKUR yönetimi Tek Gıda İş’ten gelen “**2080 lira aylığı içeren TİS’i hemen imzalarız**” açıklamasını ise suskunlukla geçiştirmeye çalışıyor.

THY yönetimi de TİS görüşmelerinde dayatmacı bir tutum sergiledi. Bunun üzerine anlaşma sağlanamadı. Arabulucuya giden görüşmelerde de anlaşmazlık sürdü. Arabulucu raporunun açıklanmasının ardından Hava-İş yönetimi THY yönetimine bir kere daha görüşme çağrısında bulundu. Sendikanın çağrısı üzerine masaya oturan THY, uzlaşmaz ve dayatmacı tutumunu sürdürdü. Anlaşma yine sağlanamadı. Hava-İş Sendikası THY’de çalışan 14 bin işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme ile ilgili olarak grev kararı aldı.

Grev süreci ve sendika bürokratlarının tutumları...

Grevlerin öznesi olan sendikaların tutumuna bakıldığında ciddi engellerin bulunduğu rahatlıkla hissedilebilir. Grev çağrısını yükselten sendikaların tutumu ortadadır. Bu durumu daha net görmek için üç sendika şahsında yaşananlara bakmak yeterlidir.

Metalde eylemli bir süreç başlatan Birleşik Metal-İş yönetimi 2010 yılında da grev kararı almıştı. Grev başladı. Yönetim sadaka zammı dayatması ortadan kaldırılana kadar grevi sürdürceği iddiasında bulunmuştu. Birçok fabrikada işçiler bu çağrıya üretimden gelen güçlerini kullanacaklarını söyleyerek yanıtlamışlardı. İşçiler grevi heyecanla karşılamış MESS patronlarının kölelik şartlarına boyun eğmeyeceklerini haykırmışlardı.

Metal işçileri ne istiyorlardı? İşçiler düşük ücretlerin iyileştirilmesini, çalışma saatlerinin düşürülmesini, istihdamın artırılmasını, kurlsız ve güvencesiz çalışmanın son bulmasını, TİS’lerdeki esnek çalışma hükümlerinin kaldırılmasını istiyorlardı. MESS uzlaşmaz bir tutum alınca grev kararları işyerlerine asıldı. Bir iki işyeri greve çıkartıldı. Grevler ve eylemler daha yeni başlamıştı ki, Birleşik Metal-İş yönetimi birbiri ardına grevleri protokollerle bitirmeye başladı.

Tek Gıda-İş’in TEKEL direnişi sürecinde aldığı tutum muhtemel ÇAYKUR grevine de ışık tutacak veriler sunmaktadır. TEKEL işçilerinin 78 gün süren

direnişini kırmak için Tek Gıda-İş Sendikası tüm araçları kullandı. Önce çadırları kaldırmakla işe başladı.

Çadırların kaldırılmasından sonraki süreçte, sendikal bürokrasi rolünü oynamaya devam etti. İşçilere birçok eylem sözü veren Mustafa Türkel ve ekibi sözlerini ortada bıraktılar. Birleşik bir mücadele zemini olmayınca işçiler de sendikal bürokrasiye karşı duramadılar. Bu arada 1 Mayıs’ta Taksim’de kürsü işgali ve Türk-İş işgal girişimleri gibi örnekler, öncü TEKEL işçilerinin ihanete teslim olmadığını gösteriyordu. Ancak yine de ihanet duvarı aşılamadı, işçiler bu arada birçok hak gasplarına maruz kaldılar.

Daha önce THY’de yaşananlar Hava-iş yönetiminin grev kararlılığını sürdürüp, sürdürmeyeceği konusunda yeterli veriler sunmaktadır. Hava-İş yönetimi meşru-militan mücadeleden uzak durmuş, yasal sürece endekslenmiş, direniş hattını da bu anlayış çerçevesinde ele almıştır. Bu “direnış” hattı saldırıyı püskürtmeye yetmemiş, zaman içerisinde direniş sürdüren işçileri yıldınlığa ve yorgunluğa itmiştir. Bu durum Hava-İş yöneticilerince bilinmeyen bir gerçek olmadığına göre izlenen hat bilinçli bir yönelimin ifadesiydi.

Grev açısından belli bir mücadele pratiğine sahip olan TEKEL işçileri, Metal işçileri, THY işçileri başlı başına bir imkandır. İşçiler deneyim ve bilinç noktasında önemli avantajlara sahiptirler. Bu ise devrimci önderlik ihtiyacının yakıcılığının nedenli önemli olduğunu göstermektedir. Genel grev-genel direniş hazırlamak için, her şeyden önce, bu imkanlara da dayanarak işçi sınıfı ve emekçiler içerisinde sistemli bir örgütlenme çalışması yapmak gerekir.

Halihazırda değişik taleplerle sürmekte olan ancak özünde sınıfın ortak taleplerini dile getiren direniş ve muhtemel grevlerle dayanışma içinde olmak ve grevleri birleştirmek için 1 Mayıs önemli bir eşittir. Grev kararları vesilesiyle fabrikalar zemininde genel grev-genel direniş düşüncesini yaymak, çeşitli duyarlılık halkalarından yakalayarak ve öncülerden başlayarak genel grev ve direniş komitelerini oluşturmak gerekiyor. Bugün kavranması gereken halka ise grev rüzgârını 1 Mayıs’a taşımak, 1 Mayıs’ı kazanmaktır.

DİSK 1 Mayıs’ta Taksim’de!

DİSK Yönetim Kurulu, 16 Nisan günü yaptığı basın toplantısı ile 1 Mayıs 2013 hazırlık çalışmalarına ilişkin bilgi verdi.

DİSK Genel Merkez binasında yapılan basın toplantısında, genel başkan Kani Beko, yeni seçilen yönetim olarak basın emekçilerini ve katılımcıları selamladıktan sonra basın açıklamasını okudu.

“Sömürünün, savaşın, ırkçılığın ve gericiliğin kalesi Taşeron Cumhuriyeti’ne karşı alanlardayız!” başlığını taşıyan açıklamada, sermayenin işçi sınıfına, emekçilere ve başta Kürt halkı olmak üzere ezilenlere yönelik saldırılarına dikkat çekildi.

Yaşanan saldırıların başlıklar halinde ifade edildiği açıklamada “*işçi sınıfının birliği ve halkların kardeşliği temelinde mücadelenin sürdürülmesi gerektiğinin bilinciyle 1 Mayıs’a gidiyoruz!*” denildi.

Açıklama, 1 Mayıs günü İstanbul’da Taksim olmak üzere Türkiye’nin dört bir yanında toplumun tüm kesimleri ile alanların doldurulacağı vurgulanarak sonlandırıldı.

Toplantıda ayrıca, diğer sendika ve odalarla ile birlikte en geniş bileşenle 1 Mayıs’ı gerçekleştirmeye çaba harcadığı vurgulanarak, bunun için toplantıların sürdürüldüğü belirtildi. Mutabakata varılan kurumlarla ileriki günlerde ortak açıklama yapılacağı bilgisi verildi.

Valilikle de görüşmelerin yapıldığı, alan konusunda bir yasaklama ile karşılaşmadığı ifade edildi. İstanbul’da 1 Mayıs Tertip Komitesi oluşturulduğu ve alan hazırlıklarının sürdürüldüğü, alanın fiziki koşulları ne olursa olsun Taksim’de kutlanacağı söylenerek toplantı bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sınıf devrimcileri 1 Mayıs'a hazırlanıyor

14 Nisan 2013 | Ümraniye

1 Mayıs'ı özüne uygun olarak geçirmek için sınıf devrimcileri işçi ve emekçileri "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarı altında mücadele etmeye çağırıyor.

Ümraniye

Ümraniye'den sınıf devrimcileri yaklaşan 1 Mayıs'ı devrimci temellere dayalı ele alınması için çalışmalarına başladı. Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı Ümraniye Hazırlık Komitesi, "1 Mayıs Komitesi"ne dönüştürüldü. Gerçekleştirilen toplantılarda 1 Mayıs faaliyetinin nasıl ele alınması gerektiği üzerine tartışmalar yapıldı.

Çeşitli eylem ve etkinlik kararlarının alındığı toplantıda, ayrıca 20 Nisan Sarıgazi Meydanı'nda 1 Mayıs etkinliği gerçekleştirme kararı alındı.

Her hafta düzenli olarak sabah işe giriş saatinde İmes A Kapısı'nda yapılan gazete satışı bu hafta da devam etti. Gazete satışında ajitasyon konuşmaları gerçekleştirilerek işçiler 1 Mayıs'ta Taksim'e çağrıldı.

Esenyurt

Esenyurt'ta yapılan 1 Mayıs hazırlık toplantılarında çalışmalar planlandı. Yeni ev ve fabrika toplantılarının yapılması ve her alanda hazırlık komiteleri kurulması kararlaştırıldı.

Ayrıca Köyiçi, Sefaş, Tabela, Depo ana hattına, Yenikent, Ardıçlı ve Örnek mahallelerine ve Avcılar merkeze BDSP afişleri yapıldı.

Esenyurt BDSP, 1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde yemekli toplantı düzenledi. 1 Mayıs'a yönelik hazırlıkların gözden geçirildiği yemekli toplantıda, bölgedeki 1 Mayıs çalışması açısından yapılması gerekenler ve somut tablo üzerine tartışmalar yürütüldü. 1 Mayıs'a kitlesel biçimde katılım sağlamanın imkan ve olanakları da toplantıda tartışıldı.

Toplantının yemek bölümüne direnişçi Yurtiçi Kargo işçileri de toplu olarak katılım sağladılar.

Kartal

Kartal Bankalar Caddesi'nde ve Kartal Tren İstasyonu'nda BDSP bildirisi dağıtıldı. Ajitasyonlar eşliğinde gerçekleştirilen dağıtımda işçi ve emekçiler saldırılar karşısında 1 Mayıs alanlarına çağrıldı. Yanı sıra Kartal İşçi Kültür Evi'nin 21 Nisan günü gerçekleştireceği 1 Mayıs pikniğine de çağrı yapıldı.

Kartal merkeze de BDSP 1 Mayıs afişleri ve "Dostların arasında güneşin sofrasında buluşuyoruz! Yaşasın 1 Mayıs! - Kartal İşçi Kültür Evi" yazılı ozalitler yapıldı.

Gebze

1 Mayıs afişleri Gebze merkezde ve Feniş köprüsü civarında yaygın bir şekilde yapıldı.

Otobüs saatlerinin yazılı olduğu bildiriler de servis güzergahlarında işçilere ulaştırılmaya başlandı. Sabah Akse hattında işçi servislerine bildiri dağıtım yapıldı.

Adana

Şakirpaşa'da yaygın BDSP afişleri kullanılırken aynı zamanda yine Şakirpaşa'da BDSP bildirilerinin dağıtımı yapıldı. 1 Mayıs bildirileri Meydan ve Obalar Mahallesi'nde de yaygın dağıtılırken ek olarak işçi ve emekçilerin geçiş güzergahı olan Obalar Caddesi'nde sabah saatlerinde bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye-Esenyurt-Kartal-Adana-Gebze

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yurtiçi Kargo işçileri 1 Mayıs'ta Taksim'de!

80 günü aşkın süredir Yurtiçi Kargo'nun Esenyurt Haramidere'deki aktarma merkezi önünde direnişlerini sürdüren DİSK/Nakliyat-İş üyesi işçiler 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklar. Direniş çadırında 1 Mayıs'a ilişkin görüşlerini aldığımız işçiler birlik ve beraberlik çağrısında bulundular.

"1 Mayıs'ta Taksim'deyiz!"

Önder Odabaş: 83 gündür zorlu koşullara rağmen Yurtiçi Kargo'da direniyoruz. 1 Mayıs'ın önemi büyük. Toplumsal barıştan söz ediliyor. Barış sürecinde işçi sınıfıyla beraber olarak hareket etmenin barışın teminatı olacağını düşünüyorum. 1 Mayıs işçi bayramı ve sınıf bayramıdır. Bu yüzden ne pahasına olursa olsun 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağız. Birlik ve beraberlik günü olan bugün bizim için önemli. Sorunlarımız ortak ve kimsenin kimseden farklı bir yanı yok. Sorunlar temelinde hepimizin birlikte olup bir güç oluşturmamız gerekiyor. Sermayeye, kapitalist sisteme, emperyalizme karşı tek bir ses olması gerekiyor. Herkesin bir bütün halinde hareket etmesi gerektiğini düşünüyorum.

Zeynel Sungur: İlk defa 1 Mayıs'a katılacağım. Arkadaşlarımın 1 Mayıs alanında birlik ve beraberlik içerisinde olmasını temin ederim. Ben 1 Mayıs'a ilk defa katılacağım için heyecanlıyım.

Murat Doğan: Uzun çalışma koşullarına, düşük ücretlere, angarya çalışmaya ve keyfi sürgünlere karşı Yurtiçi Kargo'da sendikal hak ve özgürlüklerimiz için mücadeleye başladıktan sonra patronun işten atma saldırılarına karşı direniş kararlılığımızla aylardır Yurtiçi Kargo'ya ait birçok noktada direnişler sürüyor. Bir yandan da sendikal örgütlenmemiz hız kesmeden devam etmektedir.

Geniş yelpazeli bu direniş ve çalışma içerisinde işçi sınıfının grev, direniş ve mücadele çitasının daha çok yükseldiği ve işçilerin mücadele adına mevzilere daha çok yüklendiği 1 Mayıs yaklaşıyor. Coğrafyamızın işçi mücadeleleri tarihine bakıldığında dilimizde 1 Mayıs ve dilimizde Taksim şiarı daha çok yükselmektedir.

Direnişçi bir işçi olarak işçi sınıfının mücadele tarihine sahip çıkılmasının ana tema olarak vurgulanması ve 1 Mayıs'ı pasifleştirmemek adına 1 Mayıs'ta yüzbinlerce sınıf kardeşimle omuz omuza Taksim'deyim!

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Anayasal hayallere karşı sınıfın devrimci programını yükseltelim!

Dinci-gerici akım sırtını dayadığı sermaye sınıfından ve emperyalist efendilerinden aldığı tam destekle devletin içindeki konumunu sağlamlaştıracak hamlelerini hızlandırdı. Başkanlık sistemi ve anayasa hazırlıkları bu plan doğrultusunda hummalı bir şekilde sürüyor. Despotik başkanlık sistemine geçiş de burjuva devlet aygıtının polis devleti biçiminde örgütlenmesine uygun bir şekilde ele alınmaktadır. Bu yüzden AKP iktidarı için yeni anayasa bu planları hayata geçirmesinin bir dayanağı ve sermayenin sınırsız tahakkümünü güçlendirmenin bir güvencesi olarak görülmektedir. AKP, BDP, CHP ve MHP'nin önerilerini içeren anayasa taslaklarını TBMM'ne sunmaları ile yeni anayasa sürecine ilişkin hükümetin belirlediği takvim işletilmektedir. Sunulan tüm anayasa taslakları istisnasız bir şekilde burjuva cumhuriyetin dünya kapitalist sistemi ile daha ileriden bütünleşmesi ve ücretli emeğin sömürsünün güvence altına alınması üzerine kuruludur.

AKP iktidarı bilindiği gibi burjuva cumhuriyetinin şimdiye kadar yürürlüğe konmuş tüm anayasalardan daha özgürlükçü ve eşitlikçi bir anayasa hazırladığı iddiasını taşıyor. Dilinden düşürmediği 'ileri demokrasi' yalanı ile temelsiz hayaller pompalayarak kapsamlı ekonomik-sosyal saldırılar karşında biriken sosyal öfkeyi kontrol altında tutmanın, böylece toplumsal muhalefeti düzenin potasında eritmenin derdinde. Emperyalist bir proje olarak gündeme gelen ve sistemin çok yönlü ihtiyaçlarının ürünü olan bu sahte demokrasi oyunu işçilerde, emekçilerde ve Kürt halkında hatırı sayılır bir beklenti de yaratmış bulunuyor. Ancak bu beklenti temelsiz ve dayanaksızdır. Barış söyleminin sahteliğini ileri demokrasi vaadinin ikiyezülülüğünü gözler önüne seren her yeni güncel gelişme bu olguyu kanıtlamakta, sermaye düzeninin gerçek yüzünü ortaya çıkarmaktadır.

İşçi sınıfının örgütlenme ve grev hakkının tırpanladığı, sendikalaşma girişimlerinin büyük bir zorbalıkla bastırılmaya çalışıldığı, faşist-dinci saldırıların dizginlerinden boşaldığı bir dönemde sermaye iktidarının kendi eliyle yapacağı anayasal düzenlemelerin temel hak ve özgürlükleri genişleteceğini düşünmek boş bir hayalden başka bir şey olamaz.

Yeni anayasa milyonlarca işçi ve emekçinin hak ve özgürlüklerini genişletmek bir yana bir avuç tekelci sermaye sahibinin hareket alanını genişletecek siyasal düzenlemeler üzerine oturtulmuştur. AKP, CHP, MHP ve BDP'nin anayasa önerilerine bakıldığında tartışmaların temel ekseninin 'Türklük tanımı' ve 'başkanlık sistemi'nin oluşturması bunun göstergesidir. Sermaye partileri olarak AKP, CHP, MHP ele ele vermiş milyonlarca işçi ve emekçinin yakıcı sorunları ve talepleri karşısında üç maymunu oynamakta, burjuva iktidarının bekası için yekvücut halinde hareket etmektedirler. BDP ise Kürt hareketinin tasfiyesine endekslenmiş sahte çözüm sürecinin bir parçası olarak AKP'nin önünü düzlemektedir.

Örneğin AKP, MHP ve CHP'nin anayasa taslaklarında yer verdiği Türklük tanımı burjuva cumhuriyetin geleneksel inkarcı tutumunu sürdürmekteki kararlılığın bir yansımasıdır. AKP 'Türk milleti', CHP 'Türk ulusu', MHP 'Türk vatandaşlığı' tanımını yaparak sermaye düzenin temel ilkelerinde ortaklaştıklarını ve programlarının bir olduğunu kanıtlamışlardır. BDP ise taslağında "Türkiye halkları" tanımını kullanmıştır.

Bilindiği gibi AKP'nin elde ettiği mevzileri güvence altına almak ve iktidarını daha da güçlendirmek için ortaya koyduğu hamleler, CHP ve MHP'yi tedirgin etmektedir. AKP'nin başkanlık sistemi üzerinden kurguladığı anayasa taslağının karşısında CHP ve MHP'nin yürürlükte olan mevcut parlamenter sistemin devam etmesinden yana tutum aldıkları görülüyor. BDP ise "anayasa taslağı 'çözüm sürecinin' taktiksel politikalarına uygun bir şekilde kaleme alınmış. Taslak bölge meclisleri ve bölge başkanlıkları ile merkezi devlete-parlamentoya bağlı fiili bir fedarasyon fikrini taşımaktadır. Aynı zamanda başkanlık sistemi konusunda 'çözüm süreci'nin taktiksel politikasına uygun bir şekilde hazırlanmış" diyerek AKP ile birlikte hareket edeceğinin sinyallerini vermektedir. Yani düzen siyasetinin bir bardak suda estirdiği fırtınadan işçi ve emekçilerin ve Kürt halkının en ufak bir çıkarı yoktur. Tüm kavga işçi sınıfının artı değer sömürüsü üzerinden elde edilen büyük rantı ve sermayeyi bölüşmek üzerinden çıkmaktadır.

Burjuva cumhuriyeti tüm kurumlarıyla işçi sınıfına emekçilere ve Kürt halkına düşman, çürümüş ve kokuşmuş bir aygıt olarak yıkılmayı beklemektedir.

"Tükenen bir cumhuriyetten sözümona bir 'demokratik cumhuriyet' çıkarmak peşinde koşmak da aynı ölçüde hayalci ve dolayısıyla gerici bir ütopya ile oyalanmaktır. Bu beklenti dünya olaylarının genel seyrine, girmiş bulunduğumuz tarihsel dönemin genel eğilimlerine, bunun bulunduğumuz bölgeye yansımalarına da aykırıdır. Kendi geçmişinden gelen ilerici değerlerden bile kopan, toplum yaşamının tüm alanlarını ortaçağ artığı bir ideoloji ve kültüre göre

yeniden şekillendirmeye çalışan, iç politikada polis rejimini kurumlaştıran ve dış politikada militarizmi ve saldırganlığı bir politika haline getiren bugünkü cumhuriyet, demokratikleşmeyi değil fakat yıkılmayı, yerini sosyalist bir cumhuriyete bırakmak üzere köklü bir biçimde aşılmayı beklemektedir.

Bugünün Türkiye'sinde mevcut gerici dengeleri altüst edebilecek biricik toplumsal güç işçi sınıfıdır. Gericilik atmosferini dağıtmak, kent ve kır yoksullarının hoşnutsuzluğunu düzen karşıtı bir mecraya taşımak, böylece devrimci süreci ilerletmek, devrim davasını büyütmek ancak bu sınıfa dayanmakla olanaklıdır. Kürt sorununu bugünkü kısır döngüden kurtarmak, ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesini devrimi büyütmek bir olanağına çevirmek de ancak işçi sınıfı hareketinin devrimcileşmesiyle, toplumda etkin bir güç olarak öne çıkmasıyla olanaklıdır." (Ekim, sayı 283)

İktidarda tekelci sermaye sınıfının olduğu kapitalist düzende yasalar, hukuk ve anayasa sınıflar arası mücadelenin seyrine göre şekillenir. Burjuva demokrasinin işçi sınıfına çizdiği haklar ve özgürlükler alanındaki sınırları ve toplumsal yaşamdaki ideolojik tahakkümün seyrini değiştirecek olan bu gerçekliktir. Sınıf hareketinin bağımsız, birleşik, devrimci, militan bir seyirden yoksun olduğu bir aşamada sermaye sınıfından ekonomik-sosyal-siyasal hakları söküp almak zordur.

Önümüzdeki tarihsel dönem başta sınıf devrimcileri olmak üzere ilerici ve devrimci güçler ile öncü işçilerin omuzlarına sınıfın tarihsel eylemini örgütlemeye sorumluluğunu yüklemektedir. İşçi sınıfının anayasal hayaller ve burjuva cumhuriyetin demokratikleştirilmesi aldatmacası ile oyalanacak zamanı yoktur.

Esenyurt'ta gerici saldırılara karşı eylem

Yürüyüş yolunun sonuna gelindiğinde BDSP tarafından basın açıklaması okundu. Maraş, Çorum, Sivas'ta katledenlerin şimdi de Adana'da karşımıza çıktığı, on yıllardır bu topraklarda Alevileri katledip asimile etmeye çalışan zihniyetin bugün "başınızı keseriz" diyerek tehditler savurduğu söylendi. İşçilerin birliği ve halkların kardeşliği için 1 Mayıs'ta alanlarda olma çağrısı yapılarak açıklama sonlandırıldı.

Açıklamanın ardından etrafta toplanan sivil polisler teşhir edildi. Polislerin tüm katliamların baş aktörleri oldukları hatırlatılarak, Sivas Katliamı'nda da katliamı örgütleyen bildirilerin polis karakolunun faksından çıkartılmış olduğu hatırlatıldı. Adana'da ve üniversitelerde polislerin dinci gericilerle işbirliği içerisinde saldırdığı söylendi. Konuşmanın ardından "Katil polis hesap verecek!" sloganı atıldı.

Eylem bitiminde, çevredeki emekçilere 1 Mayıs çağrısının ve araç kalkış saatlerinin yer aldığı bildirilerin dağıtımı yapıldı.

Esenyurt BDSP, Adana'da Alevi ailelere yönelik tehditlere ve üniversitelerde polis destekli gerici faşist saldırılara karşı 15 Nisan günü yürüyüş düzenledi.

Eylem öncesinde, faşizme geçit vermemeye ve saldırılara karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği mücadelesini büyütmeye çağırان bildiriler Depo Kapalı Cadde üzerinde işçi ve emekçilere ulaştırıldı. Kahvehaneler ve dernekler gezilerek eylemin duyurusu yapıldı.

Depo Kapalı Cade'de toplanan kitle sloganlarla ve kızıl bayraklarla yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca sık sık yapılan konuşmalarla saldırılar teşhir edilirken hesap sorma çağrısı yükseltildi.

Akil İnsanlar Heyeti “ikna” turlarına başladı...

Tek akilane çözüm devrim ve sosyalizmedir!

++Bir sermaye devleti projesi olan “Akil insanlar” ilk toplantılarını çeşitli kentlerde gerçekleştirdiler. Sermaye devletin Kürt hareketini tasfiye etmeye dönük politikalarının bir ayağı olan Akil İnsanlar Heyeti, toplumu “ikna” etmek için kendilerine verilen görevleri yerine getiriyorlar.

Bilindiği gibi, bu heyetteki isimler Tayyip Erdoğan’ın belirlediği, seçtiği isimlerdir. İçlerindeki çoğunun cemaatçi ve resmi ideoloji neyse ona göre kürek sallayan liberal isimlerden olması bu yüzden şaşırtıcı değildir. Akiller listesinde bu nedenle, Kürt sorununu hak ve özgürlükler temelinde ele alan bir bakış egemen değildir. Tayyip Erdoğan’ın da açıktan ifade ettiği üzere, Akil İnsanlar Heyeti’nin görevi; ‘kamuoyunun algısını yönetmek’ tir.

Devlet, nasıl ki Kürt halkına yönelik imha ve inkar politikalarını toplumun genelinde tek düşünce-tek doğru olarak algılatmasını sağladıysa, bugün de girdiği bu yeni sürece uygun bir kamuoyu algısını yönetme-yönlendirme gibi bir ihtiyaç duymaktadır. Kuşkusuz şimdiye kadar asker cenazeleri vb. üzerinden fazlasıyla kışkırtıcı propaganda edilen kitlelerin, şimdi de artık “kan dökülmesin”, “analar ağlamasın” sözlerine ikna edilmeleri gereklidir. Her ne kadar daha yakın bir süre önce böyle diyenler de “KCK operasyonları” sonucu gözaltı ve tutuklama yaşasalar da, sermaye cumhuriyetinde her şey mümkündür!

Sermaye devletin ve hükümetinin bu “çözüm” sürecinde, sabit çizgisi olan imha ve inkar politikası, esası yönünden hiçbir değişikliğe uğramamıştır. Ege Bölgesi’nde görevli Akil İnsanlar Heyeti başkanlığını yapan Tarhan Erdem’in, bu ikna turlarında söylediği şu sözler bu ikna sürecinin nasıl olduğunu özetlemektedir: “‘Çözüm süreci’ başarıya ulaştığı zaman göreceksiniz Nevruz’da Diyarbakır Meydanı Türk bayraklarından kıpkırmızı olacaktır. Bayrakla meselesi olan Kürt yok. Türkiye’de meselesi olan Kürt de yok.”

Akil insanlar, yaptıkları toplantılarda daha çok MHP, İşçi Partisi gibi milliyetçi ve ulusalcıların tepkileriyle karşılaştılar. Kürt hareketinin verdiği özgürlük mücadelesinde Kürt halkının yaşadığı her türden baskı ve zorbalılığı alkışlayanların, idam isteğiyle hezeyan geçirenlerin şimdiki bu yönelimi hazmedemeyeceği ortadadır. Tabii eklemek gerek ki, bu kesimlerin eleştirilerinde sanki AKP hükümeti Kürt halkıyla bir barış yapıyormuş, Kürt halkının talepleri karşılanıyormuş gibi bir durum yaratılıyor. Oysa ortada böyle bir şey olmadığı açıktır. Kürt halkının zaten

mücadelesiyle kendini kabul ettirdiği bir sürecin zorlamasıyla atılan adımlar söz konusudur ve bu kesinlikle bir “çözüm” değildir.

Toplumun şovenizmle zehirlenmiş kesimi, daha geçen sene Erdoğan’ın idam tehditleriyle ortalıkta dolaştığını hatırlarken, şimdi de “çözüm süreci” içinde Abdullah Öcalan’la müzakerelerin yapılmasının şaşkınlığını elbette üzerlerinden atamamışlardır. “Kürt sorunu yoktur terör sorunu vardır”dan geline süreçte Erdoğan’ın hızlı söylem değişikliğinin toplumun genel düşünüş tarzında hemen onun ki kadar hızlı olmayacağı da ortadadır. Bundan dolayı akil insanlar ikna turlarında çeşitli tepkiler de almaktadırlar. Toplantıların kimisi basına kapalı yapılıyor. Ancak haberlere yansıyanlara bakıldığında heyet sözcüleri bildik güzelliklerle sürecin olumlu olduğunu açıklıyorlar. Bunun bir gerçeklik yanı varsa bu da, halkların kardeşliğinin emekçilerin özelemleri arasında olmasındandır. Acıları ortaklaşan emekçilerin birbirini anlaması kolaydır. Ancak burada unutulmaması gereken, emekçiler bunu kendileri dile getirdiğinde onları mahkemelerle, zindanlarla, soruşturmalara susturanların şimdi onları “ikna” etmek için heyet göndermekteki samimiyetsizlikleridir.

Bir yandan akillerin yerel toplantıları ve yeni bir BDP heyetinin İmrâlı’ya gidişi ile gerillanın geri çekilme sürecinin hızlandırılması yaşanırken, diğer yandan ise gerillaya yönelik askeri operasyonlar da devam etmektedir. Bunlar karşılıklı bir “çözüm süreci” işletilmediğini göstermektedir. Akil insanlar ikna turlarındayken, operasyonların yapılması bir çelişki değil, sermaye devletin çözüm anlayışıdır. Operasyonlar, düzenin esas amacının Kürt hareketini köşeye sıkıştırmak ve tasfiyeye zorlamak olduğunu bir kez daha göstermiştir. HPG tarafından yapılan açıklamaya göre 4 -14 Nisan aralarında Şırnak, Dersim, Hakkari, Ağrı ve Mardin’de askeri operasyonlar yapıldı.

Ortada olan gerçek şudur ki, sermaye devleti ve hükümetinin Kürt halkıyla barışmak ve Kürt sorununu çözmek gibi bir derdi yoktur. Devletin Kürt hareketini istediği noktaya getirmek için çeşitli dönemlerde müzakereler yaptığı kimse için bilinmeyen bir durum değildir. Ancak bunu yaparken de elden geldigince

şovenizm kışkırtılmış, emekçilerin gündemleri işgal edilmiştir. Şimdi de sermaye hükümetinin farklı çıkarları gereğince emekçilerin gündemi bir kez daha bu sefer daha farklı argümanlarla işgal edilmektedir. Akil insanları, medyası ve diğer araçları ile AKP birden barışın ve kardeşliğin sesi oluvermiştir. İslami geleneklere de vurgu yapılarak Türkiye’nin büyük ve güçlü hale gelmesi için bu adımların atıldığı propaganda ediliyor. Ancak müzakere görüşmelerinin, “terörü ortadan kaldırmaya dönük” olduğunu söylemeye de devam ediyor, ırkçı ve gerici dili kullanmaktan da geri kalmıyorlar.

Kürt halkının bu çözüm sürecinde ilk elden istedikleri düzenlemelere dair elle tutulur adımlar ise ortada görünmüyor. Müzakerelerin sadece MİT-Öcalan görüşmeleriyle sınırlı kalmaması, meclisin de sürece dahil olması beklenirken, koruculuk sisteminin kaldırılması, siyasi genel af, Terörle Mücadele Yasası’nın kaldırılması, faili meçhul cinayetlerin sorumlularının ortaya çıkarılması gibi demokratik taleplerin gündemde olmadığı ortadadır. Ana dilde eğitim, anayasada eşit temsiliyet gibi beklentilerin ise “çözüm” beklentisine girildiği düşünülen bu süreçte daha somut adımlarla ele alınması ve tartışılması gerekirdi. Akil insanlar heyetinin de bu taleplerle ilgili bir şey söylemediği, muğlak bir Kürt-Türk eşitliği söyleminden öteye gitmediği de ortadadır. Tüm bunlar bir kez daha unutulmaması gereken şu gerçeğe işaret etmektedir; sermaye devleti yıkılana dek yasalarında eşitlik tanımını “Türkler daha eşittir!” olarak yapacaktır!

Gerçek eşitlik ve özgürlük sosyalizmde!

Sermaye devletin Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini karşılamak gibi bir derdi yoktur. Harcında ırkçılıkla malul katliamlar olan bu devletin burjuva demokrasisine dahi tahammülü yoktur. Ortada böylesine bir beklenti yayılması ise son derece tehlikelidir. Gerçek eşitlik ve özgürlük ancak sermaye devletini bir devrimle yıkıp, yerine kurulacak olan sosyalizmle gelecektir. Her türden sömürünün, ayrımcılığın ortadan kalkmasının başka bir yolu yoktur. Yegane akilane çözüm budur.

Alevilere “baş kesme” tehdidi!

Alevilere yönelik tırmanan saldırıların Suriye’ye yönelik saldırgan politikalar ile de paralellik gösterdiği biliniyor. Esad’ın alevi olduğunun vurgulanması ve aynı süreçte Alevilere yönelik evlerin işaretlenmesi olaylarının ardından bu kez Adana’da Aleviler ölümle tehdit edildi.

Adana’da Alevilerin yaşadığı mahallelerde kapıların altından atılan bildirilerde Esad’ı destekleyenlerin başının kesileceği söylenirken “Suriye Kutsal Sünni Devleti”nin topraklarının da Alevilerin kanıyla sulanacağı ifadeleri yer aldı.

Dağıtılan bildiri şöyle:

“Biz Allah yolunda cihat etmiş ve şehitlikle nasiplenmiş önderimiz Şeyh Muaz-El Hatip Taburu’nun askerleri olarak Eset ve işbirlikçilerine sesleniyoruz. Kâfire destek vermeyin. Allah yolunda olun. Yoksa başınız bedeninizden Allah yolunda kesilecektir. Sen Eset köpeğinin salyasında abdest alan kâfir, Suriye kutsal Sünni devletinin toprakları sizin dökülen kanlarınızla yunup arınacak. Yüce Allah’ın kolumuza vereceği kudretle hepinizin sonu yakındır”

Adana Valisi Hüseyin Avni Coş ise bildiriye dağıtanların huzur kaçırmak isteyen birkaç kişi olduğunu söylemek ile yetindi. Vali’nin açıklamaları akıllara daha önce de işaretlenen evler için çocukları suçlayan resmi açıklamaları getirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kıdem tazminatının gaspına, taşeronluğa karşı mücadeleye!

Sermaye hükümeti AKP'nin uzun zamandır gündeminde olan kıdem tazminatının gaspını içerecek yasanın çalışmalarında son aşamaya gelmiş durumda. AKP hükümetinin kıdem tazminatının kaldırılmasının artık gündemlerinde olmadığını açıklamasına rağmen, uzun bir süredir üzerinde çalışılan yasa tasarısı bir-iki oynamayla artık tamamlanmak üzere.

AKP'den önceki birçok sermaye hükümeti bu konuyu gündeme getirmesine rağmen işçi sınıfının mücadelesinden korktukları için herhangi bir girişimde bulunamamışlardı. Ama dinci-gerici AKP iktidarı sermayenin çıkarları doğrultusunda bu hakkın gaspı için gözünü karartmış bir şekilde saldırıya geçmiş bulunuyor. Ancak AKP hükümetinin, yasayı ilk gündeme getirdiği zamanki gözü karalığın şimdi olmadığı görülüyor. Yasayı ilk tartışmaya açtıklarında kendi denetimdeki sendikaların dahi tabanın basıncıyla zorunlu açıklamalar yapması AKP hükümetini harekete geçirmiş olacak ki yasa da bir-iki oynama yapılmış durumda. Yapılan bu son düzenlemelerin göz boyamak, işçilerdeki tepkiyi dizginlemek ve sendikalara işçileri kandırabilecek bahane sunmaktan başka anlam taşımadığı açıktır.

Ayrıca taşeronun çalışma yaşamında gittikçe yaygınlaştığı ve taşeron çalışan sayısının 1 milyonu geçtiği bir durumda taşeron çalışanların gözünü boyayacak maddelerin yasaya eklenmesi yasanın içeriğini hiçbir şekilde değiştirmiyor. Amaçlanan taşeronluk sistemini daha kalıcı hale getirmek ve kıdem tazminatının artık burjuvazi için bir yük olmaktan çıkartılması hedefleniyor.

Taşeronlukta yeni “düzenlemeler”

Yeni geçecek olan yasada, taşeron işçi çalıştıran bir şirkette işçinin hangi işe verileceği üzerine daha net tanımlamaların olacağı söyleniyor. Yani asıl iş ile yardımcı işlerin daha net tanımlanacağı belirtiliyor. Ancak biz günümüzden de biliyoruz ki kağıt üzerinde üretimde veya asıl işte taşeron işçi çalıştırmak yasak.

Ancak bunun kendisi artık olağan bir durum. İşin kendisini Çalışma Bakanlığı tarafından sürekli takip edilecek olması hiçbir şey değiştirmez. Aynı şekilde iş müfettişlerinin şimdi vermiş olduğu kanuna aykırılık belgesinin artık mahkeme tarafından verilecek olması da yaşanacakları değiştirmeyecek. Bugün 3'te 1 veya 4'te 1 oranında taşeron işçi çalıştıran fabrikalar var. Bugün nasıl bu kadar işçi yardımcı işlerde çalıştırılıyor gösterip, durum “sümen altı” edebiliyorlarsa yarın da aynı şeyin yaşanacağı kesindir.

Yeni yasada kanuna aykırı taşeron kullanılması durumunda son sözü mahkeme kararı belirleyecek ve iş mahkemesinin kararı Yargıtay'a gidebilecek. Mahkeme, taşeron işçinin yaptığı işi asıl iş olarak tespit ederse, hem işverene hem de taşerona 14 bin TL idari para cezası verecek. Taşeronda çalışan işçilerin aylarca ücret alamadığı, sigortaların eksik veya hiç yatmadığı, yani taşeron şirketlerin kârlarına kârt kattıkları bir düzende 14 bin TL'nin aslında göstermelik bir meblağ olduğu ve işçileri kandırmaktan başka bir anlam taşımadığı açıktır.

Bir başka düzenlemede ise taşeron işçisine ödenen ücretin bundan sonra asıl patronun denetlemesi düşünülüyor. Düzenlemeye göre; “işveren, taşerona verilen her işte işçi ücretlerinin ödenip ödenmediğini aylık olarak kontrol edecek, ödenmeyen ücret varsa işçinin banka hesabına yatıracak.” Yani “bozacının şahidi şıracı” hesabı kimin kime soracağı belli olmayan bir düzenleme getiriliyor. Ödenmeyen ücretlerden bundan sonra asıl patronun da sorumlu olması yasada anlamlı olsa da, gecikmeli ödenen veya eksik ödenen ücretlerin önünü kapatacak veya ücretler ödenmediği zaman asıl patronun ücreti ödeyeceğini garantileyen bir düzenleme değil söz konusu olan.

Yeni yasa taşeron işçisine yıllık izin hakkını kullanmanın önündeki engelleri kaldıracağını da vaat ediyor. İşverenin sürekli değişmesi nedeniyle yıllık izin diye bir şey göremeyen taşeron işçisinin bundan sonra taşeronu değişse bile fabrikaya girdiği tarih baz alınarak yıllık izinlerini kullanabileceği ifade ediliyor. Patronlar için yıllık izinler esnek üretimin bir parçası

kullanıldığı için yasa bu haliyle geçse dahi işçiler için bir kazanım söz konusu olmayacaktır.

Belki yasada işçiler lehine anlamlı olabilecek tek bir madde var. O da taşeron işçinin asıl işlerde çalıştırıldığı tespiti halinde asıl işverenin işçisi sayılacağı ve geçmişe dönük izin-ücret vb. farklarını alabilecek olması. Ancak işten atma tehditleri vb. gibi durumlar düşünüldüğünde, işçinin mücadele etmeden herhangi bir hakkı alamayacağı ortadadır.

Kıdem tazminatı ilk önce taşeronda denenecek

Birçok maddeyi içeren bir düzenlemeyi yasalastırmayı düşünen sermaye hükümetinin en önemli düzenlemesi ise kıdem tazminatının gaspıyla ilgili. Kıdem tazminatının gaspını içeren “Bireysel kıdem hesabı” düzenlemesinin yer aldığı yasada işçi sınıfının elindeki son hak da gasp edilmek isteniyor. Taşeronda ilk denenecek ve zamanla yaygınlaştırılacak olan uygulamanın bugünden tüm işçi sınıfını hedeflediği açıktır.

Sermayenin bu hamlesindeki plan bellidir; işçi sınıfından gelebilecek tepkiyi şimdiden yatıştırmak ve yasayı sorunsuz geçirebilmek. Ayrıca tabandan gelen basınç doğrultusunda açıklama yapmak durumunda kalan Türk-İş gibi sendika ağalarının, böyle bir düzenleme karşısında özel bir tepki göstermeyeceği, hatta yasayı belirli yanlarıyla onaylayıp desteklemeleri çok şaşırtıcı olmayacaktır. Taşeronluk ile ilgili bir iki olumlu gözüken maddelerin gerisinde de bir ölçüde bu yatmaktadır.

“Taşeronluk sisteminde çalışma koşullarını iyileştiriyoruz, kıdem tazminatını da deneme amacıyla ilk önce burada uygulayacağız!” söylemleri sıklıkla kullanıp işçi emekçileri uyutmaya çalışacakları kesindir. Bu saldırıya karşı işçi sınıfı uyanık olmalıdır. Yasa işçi sınıfının elindeki son iş güvencesi sayılabilecek kıdem tazminatını ortadan kaldırmaya dönüktür.

Bunun için işçi sınıfı kıdem tazminatının gaspı ve taşeronluk sisteminin temel çalışma biçimine dönüştürülmesi saldırılarına karşı mücadele bayrağını yükseltmelidir. Bu mücadelenin büyütülmesi için en yakın ve önemli gün 1 Mayıs'tır. İşçi sınıfı ve emekçiler 1 Mayıs'ta mücadele alanlarında olmalı ve sosyal yıkım saldırılarına karşı, kıdem tazminatının gaspına ve taşeronluk sistemine dur demek için alanlara çıkmalıdır.

Teka Simeco'da direniş!

Gaziemir Serbest Sanayi bölgesinde bulunan İspanyol sermayesine ait Teka Simeco'da Türk Metal Sendikası'nda örgütlendikleri için 23 işçi işten atıldı. Toplamda 186 işçinin çalıştığı ve ankastre set üretimi yapan fabrikanın Türk Metal Sendikası'nda örgütlü bir şubesi de İstanbul'da bulunuyor. Direnişteki işçilerin “Saddam yönetimi” diye tanımladıkları çalışma koşulları içerisinde telafi çalışmadan, prim üzeri şantaja kadar bir dizi haksız uygulamalar yer alıyor. Bu koşullara karşı sendikal çalışmayı başlatmak için sendikayla görüşen işçiler üç gün sonrasında genel müdür tarafından önce performans düşüklüğü sonrasında küçülme bahanesiyle işten atıldı.

Toplamda 23 işçinin işten atıldığı süreçte fabrika yönetimi atılan işçilerin Mart ayı hakları da dahil olmak üzere kıdem ve ihbar tazminatlarını ödemedi. Patron temsilcileri ayrıca gasp ettikleri bu haklar üzerinden direnişten vazgeçilmesi için şantaj yaptı.

Fabrika içerisinde örgütlenme çalışmaları devam ederken hali hazırda çalışmaya devam eden işçiler işten atılma ve sendikanın fabrikaya girmesi durumunda fabrikanın kapanacağı yönü tehditlerle baskı altında tutuluyor. Bir yandan tehditler savuran yönetim öte yandan işçilere prim, zam ve tatil gibi çeşitli vaatlerde bulunuyor. İşçilerin örgütlenmesinden korkan fabrika yönetimi işçilerin birikmiş telafi borcunu da sildi.

1 Nisan'dan itibaren serbest bölge girişinde pankartlarıyla bekleyen işçiler ise servis giriş çıkışlarında sloganlarla sendikal haklarını haykırıyorlar.

İş cinayetlerine karşı mücadeleye!

Kapitalizm kanımızı emen, kanımızın, canımızın üzerinden beslenen, kârına kâr katmaktan başka bir amacı olmayan bir sistemdir.

Yani insanlık dışı, vahşi, akıl dışı bir sistem...

Dünyada milyonlarca emekçiyi sefaletle sürükleyen bu sistemde sermaye sınıfı milyarlarca işçiyi kurlsız bir çalışma sistemine mahkum ediyor. İşçi sınıfının örgütsüz ve dağınık tablosundan güç alarak kurlsız, güvencesiz, sigortasız ve kayıt dışı çalıştırmaya zorluyor. Kurlsızlığın kural olduğu bir dünya yaratarak, işçiyi ölümle burun buruna yaşamak zorunda bırakıyor.

Ölümle burun buruna çalışmak

Türkiye’de her ay iş cinayetleri raporu yayınlanıyor. Bu raporlarda da görüldüğü üzere Türkiye’de her ay ortalama iş cinayetlerinden ölen işçilerin sayısı 50 ile 100 arasında değişmektedir. Sadece 2012 yılında toplam 878 işçi iş cinayetine kurban verilmiş. Bu sayılar sadece kamuoyuna yansıyanlardır. Kayıtlara girmeyen iş cinayetleri ile sayı daha da artmaktadır. Bu korkunç tablo üzerinden görüldüğü gibi nazi kamplarını aratmayan iş yerleri insan kanı üzerinde büyüyor.

İnşaat sektöründe son dönem palazlanan Ağaoğlu bir çok yere gökdelenler, plazalar dikerken, reklamlarda boy gösterek yaptığı işlerin ne kadar göz alıcı olduğunu söylerken, adeta orman kanunlarının geçerli olduğu inşaatlarda bu gökdelenlerin, plazaların yapımında kaç işçinin kanı olduğundan kimse bahsetmiyor.

Başta, sermaye sınıfının en büyüklerinden olan Koçlar olmak üzere birçok milletvekilinin de sahip

olduğu tersanelerde gemi tamamlandığı zaman yapılan renkli, cümbüşlü açılışlarda havai fişekler atılırken, şampanyalar patlatılırken, kendilerine güzel metiyeler dizilirken, geminin yapım aşamasında kaç işçinin hayatını kaybettiğinden kimse bahsetmiyor.

Yerin yüzlerce metre altında ortaçağ koşullarında çalışmak zorunda bırakılan ve alınmayan üç kuruşluk iş güvenliği önlemleri yüzünden her yıl onlarcasını kaybettiğimiz maden işçilerinden kimse bahsetmiyor.

Ancak, birden fazla ölüme yol açan iş cinayetleri zorunlu olarak gündeme geldiğinde, sermaye devletin sözçüleri medyada boy gösterip timsah gözyaşları döküyor. Kimi durumlarda göstermelik cezalarla cinayet geçiştiriliyor. Hatırlanacağı üzere geçmiş yıllarda Gisan Tersanesi’nde kum torbası yerine işçileri denek olarak kullanılmış, yaşanan işcinayetinde 3 işçi hayatını kaybetmişti. Bu olaydan Gisan patronu hiç ceza almazken, işçilerin eylemsel

süreçleri ile oluşan kamuyou sonrası göstermelik tersane kapatma cezası verilmişti. Tekil yaşanan iş cinayetleri ise sermaye devleti tarafından o kadar olağanlaştırılmış durumda ki gündeme dahi gelmiyor.

Sermaye devletin “güvenlik önlemleri” masalı

Göçüklerin, patlamaların yaşandığı madenlerde, tersanelerde, fabrikalarda, inşaatlarda “**önce iş güvenliği**” yazısı gözümüze çarpar. Güvenlik önlemlerini bir tabeladan ibaret sayanlar, gerekli önlemleri aldığını, araç ve gereçleri (hiç bir anlamı olmayan baret, tulum, iş ayakkabısı, maske, gözlük vb.) temin ettiklerini ifade ederek gerçekleşen kazaların eğitimsiz işçilerden kaynaklandığını söylerler. Yine kan emici asalak sermaye devleti üç kuruş için canını ortaya koyan işçiyi suçlu görür.

Son günlerde devlet tarafından bir rapor yayınlandı. Raporda 7 Ocak günü Kozlu’da gerçekleşen patlamada taşeron Star İnşaat ve Ticaret AŞ’nin “mevzuata uymadığı” gerekçesiyle 25 bin 333 lira ceza verilmesine dair ifadeler yer alıyor. Hazırlanan raporda taşeron firma işçiye fazla iş yaptırmak için “iş sağlığı iş güvenliği “önlemleri almadığı için suçlu görülmüş, bir de dikkatli çalışmadıkları için işçiler de suçlu görülmüş. Bu raporda ana firma olan TTK ile denetleme yükümlüğü bulunan Çalışma Bakanlığı’nın eksikliklerine dair hiçbir madde yer almıyor. Merkezi gaz izleme istasyonu ile ocak arasında telefon haricinde iletişimin bulunmaması, galeride sondajların sayı ve özellik bakımından yeterli olmaması, degaj riskinin önlenmesi zorunluluğuna rağmen taşeronun tek sondaj ustası çalıştırması, bakım işçisinin sondajda çalıştırılması, işin güvenliği için ekip oluşturulmaması, işçilerin degaj konusunda eğitim almaması gibi, patronların daha çok kar hırsıyla gözardı ettikleri önlemlerin olmayışı ise ikincil planda tutuluyor.

Olağanlaştırılan iş cinayetleri için, belirli bir takım düşük cezalar uygulayarak ve devlet tarafından sus payı anlamına gelen ailelere kan parası verilerek insan hayatı üç kuruşa satılıyor. İşçi ve emekçileri açlığa ve sefaletle sürükleyen sermaye devleti bu gibi durumlarda insanları üç kuruşa razı edip kendi suçlarının üzerini örtmeye çalışıyorlar.

Ama bilmelilerdir ki işçi sınıfı o kadar değersiz değildir. Elleriyle dünyayı yaratan işçiler, bu rezalet er ya da geç dur diyecek, iş cinayetine kurban giden sınıf kardeşlerinin hesabını soracaklardır.

PTT’nin özelleştirmesine karşı eylem

Haber-Sen PTT’nin özelleştirilmesi sürecinde çıkarılacak yasaların 11 Nisan’da meclis komisyonlarında görüşülmesini İstanbul ve Adana’da protesto etti.

İstanbul

Galatasaray Lisesi önünde buluşan Haber Sen üyesi kamu emekçileri “PTT halkındır satılamaz!” pankartı ve KESK, Haber Sen flamaları taşıdılar.

Eylemde basın açıklamasını okuyan Haber Sen Beyoğlu Şube Başkanı Engin Başcı, yasa tasarısına karşı olduklarını ifade ederek başladığı açıklamada 27 Mart grevini hatırlattı. Başlangıçta grev kararına destek veren Memur-Sen’e bağlı Birlik Haber-Sen’in geri çekilmesine değindi.

Başcı grev sayesinde yasa tasarısının gözden geçirilmek üzere TBMM alt komisyona havale edildiğini belirtirken diğer yandan iş bırakan emekçilerin fişlenme ve sürgün tehditleri ile karşılaştığını ifade etti.

Adana

Cemalpaşa Postanesi önünde yapılan açıklamada, Haber Sen Şube Sekreteri Yusuf Kösele tarafından PTT’yi anonim şirkete dönüştürecek yasa tasarısı ile ilgili TBMM alt komisyonunda yapılan görüşme hakkında bilgi verildi.

11 Nisan 2013 / İstanbul

“Bu şiddet sona Ers!n!”

Sağlık emekçileri, hastanelerde yaşanan şiddet olaylarına karşı, “Bu şiddet sona ersin!” şiarıyla 17 Nisan’da greve çıktılar. Gerçekleştirilen grev, bir yıl önce şiddet sonucu yaşamını yitiren Dr. Ersin Arslan için yapılan anma ile başladı.

İstanbul

İstanbul’da anmanın yapıldığı merkezlerden biri de Çapa Tıp Fakültesi oldu. İstanbul Üniversitesi’ne bağlı Çapa Tıp Fakültesi amfisinde bir araya gelen hekimler ve sağlık çalışanları, anmayı saygı duruşu ile başlattılar. Anma sinevizyon ve konuşmalarla sürdü.

Etkinliğin ardından Çapa Tıp Fakültesi Temel Bilimler önünde bir araya gelen sağlık emekçileri, burada diğer hastaneden olacak katılımları beklerken, konuşmalar gerçekleştirdi.

Yapılan konuşmaların ardından “Bu şiddet sona ersin! Sağlıkta şiddete karşı g(ö)revdeyiz!” pankartı arkasında yürüyüşe geçildi. Hastane önünden başlayan yürüyüş, Millet Caddesi üzerinden, Cağaloğlu’nda bulunan İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü önüne kadar sürdürüldü.

Hekimlerin, sağlık emekçilerinin, tıp öğrencilerinin, taşeron işçilerin katıldığı yürüyüşte, öğrencilerin canlılığı önü çıktı.

Haseki Hastanesi önünde bekleyen diğer emekçilerle birleşen Çapa yürüyüş kolu, sloganlarla Beyazıt Meydanı’ndan geçerek devam etti. Ses aracından müzik yayını yapılan eylemde, sürekli olarak ajitasyonlarla eylemin amacı çevredeki anlatıldı.

Yürüyüşün ardından, Müdürlük önünde gerçekleştirilen anma programı Dr. Ersin Arslan’ın şahsında hayatını kaybeden hekimler için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından “Yiğidim aslanım burda yatıyor” ezgisi hep bir ağızdan seslendirildi.

Eylemi örgütleyenler adına basın açıklamasını İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri Ali Çerkezoğlu gerçekleştirdi. Açıklamanın ardından yapılan anonslarla eylemi bitirmeden önce Dr. Ersin Arslan coşkulu alkışlarla selamlandı ve grevin sürdüğü belirtildi.

İzmir

İzmir’de de tüm hastanelerde basın açıklamaları ile başlayan greve hastalar da yoğun destek verdi.

İzmir Bozyaka Eğitim ve Araştırma Hastanesi’nde toplanan sağlık çalışanları basın açıklaması yaparak greve başladı. Açıklamanın ardından tüm sağlık çalışanları grev alanı olan Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi

Hastanesi’ne gittiler.

12.30’da ise Ege Üniversitesi poliklinikler önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Her hastane kendi pankartıyla katıldığı eylemde, ortak basın metnini ise İTO Başkanı Mete Güzelanıt okudu. Eylemde diğer katılımcıların konuşmaları ile bitirildi. Eyleme KESK Şubeler Platformu, DİSK Ege Bölge Temsilciliği, Genel-İş Şubeleri, Belediye-İş 6 No’lu Şube Başkanı, TMMOB destek verdi.

Bursa

Sabah saat 09.00’da Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi’nde toplanan Bursa Tabip Odası, SES ve Dev Sağlık üyeleri burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Sağlık emekçileri üstünde kan lekeleri olan beyaz önlükler giyerken “Bu şiddet sona Ersin” yazılı kokartlar taktılar.

Açıklamayı SES Bursa Şube Başkanı Ergin Uygun yaptı. Açıklamaların ardından metroya kadar yürüyen sağlık emekçileri, buradan Fomara Meydanı’na gittiler. Yol boyunca metroda yolculuk edenlere broşür dağıtarak sohbet ettiler. Fomara Meydanı’na gelindiğinde burada bir süre beklenildi. ASM’lerden ve farklı hastanelerden hekimler de buraya geldiler. Buradan da “Bu sağlık sistemi böyle olmaz – Bu şiddet sona Ersin – sağlıkta şiddete karşı grevdeyiz” pankartı arkasında Muradiye Devlet Hastanesi’ne yürüyüş gerçekleştirildi. Özellikle Muradiye Devlet Hastanesi’nin çevresindeki emekçiler, sağlık çalışanlarına alkışlarla destek verdiler.

Hastaneye gelindiğinde burada çalışan sağlık emekçileri de eyleme katıldı. SES ve Bursa Tabip Odası adına konuşmalar yapıldı. Eylemin sonunda sağlık emekçileri kanlı önlüklerini yere atarak sağlıkta şiddeti protesto etti.

Adana

Greve çıkan sağlık çalışanları Çukurova Tıp Fakültesi Balcalı Hastanesi Poliklinikleri’nde eylem gerçekleştirdiler. Yapılan eylemde TTB, SES ve Dev Sağlık-İş adına açıklamayı Adana Tabip Odası başkanı Ali İhsan Öktem okudu. Açıklamada sağlık sisteminin yarattığı sorunlara işaret edilerek, sonuçlarının kabu ledilemez olduğu vurgulandı.

Hasta yakınlarının da destek verdiği eylemde KESK MYK üyesi Baki Çınar da söz alarak sağlık alanında yaşanan şiddete ve piyasalaştırmaya karşı KESK olarak mücadele edeceklerini söyledi

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir-Adana-Bursa

Sağlık emekçilerden şiddete tepki...

Sağlık Meslek Lisesi öğrencisi: Doktorların artık ölmesini istemiyoruz. Ölüm bizi yürekten üzüyor. Yapılan şiddet doğru değil. Ücretler, muayene için verilen süre hakkı, ek çalışmalar gibi uygulamalarda haksızlıklar var. Ek ödemeler arttırılarak maaşa eklensin ve emekliliğe yansıtılsın. Taşeronlaştırma kapatılmalı. Burada yapılan hatalar hastanenin veya sağlıkçının değil, devletin çıkardığı yasalar nedeniyle oluyor. Çünkü buradaki koşulları belirleyen devlet ve kanunlardır. Ben de ilerde sağlık çalışanı olacağım, bu nedenle buradayım. Bu koşullarla ilerde ben de karşılaşacağım, koşulların iyi olması için ben de eyleme destek oluyorum. Mümkün olmayan bir şey değil, devletin gayet rahat yapabileceği bir şey. Sesimizi devlete duyurmak için buradayız. Burada verilen kararlar bizleri de etkileyecek, bu nedenle biz öğrenciler olarak da katılmalıyız. Ben sabah haberlerden duydum ve geldim. Daha önce haberim olsaydı, arkadaşlarımı alıp gelirdim. Tüm öğrenciler de bu tür eylemlere katılmalı, destek olmalı.

Tolgahan Sevimli (Doktor): Çalıştığım süre içerisinde fiziki bir saldırı ile karşılaşmadım ama, sürekli tehditlerle karşılaştım. Ben Kars Digor’da çalışmıştım. Biz insanları iyi etmek için bu eğitimi alıyoruz. Hiçbir doktor hastasına zarar vermek, öldürmek istemez. Biz tanrı değiliz ki. Elimizden ne geleni yapıyoruz. Bunun karşısında, hastasıyla ilgilenilmediğini bir an düşünen insanlar şiddete, tehdite, küfre her şeye başvurabiliyorlar.

Sorunların sebebi biz değiliz. Hangi doktor sebep olabilir. Bizim içimizden bir bakan çıkıyor ve her şeyi alt ediyor. Tepkilerin oraya yöneltilmesi gerekiyor. Bu hastanelerin bu hale gelmesi, halkın özel hastanelerin eline bırakılması, bunun nedeni bizler değiliz. Halk sıra beklemiyorum diye her yerde geziyor ama, özel hastaneler insanları kazıkıyor. Bu bir gerçek. Şimdi Dr. Ersin Arslan, Melike Erdem kime ne yaptı ki, hayatlarından oldular. Tepkilerin bize değil doğru yerlere yöneltilmesi gerekir.

Burhan Çabuk (Sağlık teknisyeni): AKP geldiği günden bu yana sağlığı ticarileştirmek için önce katkı paylarıyla, sağlık hizmetini meta haline dönüştürdü. İnsanlara paran kadar sağlık hizmeti sistemini getirdiler. Sağlık Bakanlığı’nın çıkartmış olduğu kararlar doğrultusunda, sağlık hizmeti niteliksizleştirildi. Bunun sonucunda sağlık çalışanları ile hastaları karşı karşıya getiriyorlar. Temel sorun sağlık sistemidir. Hastalarında yaşadıkları sorunların kaynağını bilmeleri, sağlık sistemini öğrenmeleri gerekiyor. İnsanlar ilk gördükleri kişiler olarak tepkilerini bize yöneltiyorlar. Hastalar hem parasal olarak soyuluyorlar hem de aldıkları sağlık hizmetlerindeki aksaklıklar nedeni ile bize yöneltiyorlar tepkilerini. Tepkilerini biz, değil hükümete yöneltmeleri gerektiğini bilmeliler. Onlarda bu eylemlere katılmalı, bunu sadece biz kendimiz için yapmıyoruz. Bize de bu sisteme karşı, ek ödemelerin ücretlerimize yansıtılmasını istiyoruz, katkı paylarının kaldırılmasını istiyoruz. Sağlıkta ki şiddetin sona erdirilmesini istiyoruz. Özellikle sağlığın ticarileşmesine son verilmesini istiyoruz. Bu sağlık sistemi tüm halkı soyuyor. Sağlık çalışanları ve halk birlik olursa ancak bu sorunları aşabiliriz. Onları da yanımızda görmek istiyoruz.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Demiryollarında grev!

TCDD'nin özelleştirilmesine ilişkin yasa tasarısının meclise sunulmasına tepki gösteren demiryolu çalışanları 16 Nisan günü greve çıktılar. Günün ilk saatlerinden itibaren Demiryolu Çalışanları Platformu saat 00.00'dan itibaren greve çıkıp 24 saat işbaşı yapmadı.

Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası (BTS) ve Türk Ulaşım-Sen'in de aralarında bulunduğu 12 sendikanın oluşturduğu Demiryolu Çalışanları Platformu tarafından örgütlenen grevde demiryolu çalışanları gecenin başından itibaren bulundukları şehirlerdeki tren garlarında biraraya geldiler.

İstanbul

İstanbul'da demiryolu çalışanları greve çıktılar. Anadolu Yakası'nda, şehirlerarası tren seferlerinin daha önce kaldırılmış olması nedeniyle banliyö seferlerini etkilemesi beklenen grev Memur Sen'e bağlı Ulaşım Sen tarafından etkisizleştirildi. Ulaşım Sen'in grev kırıcılığı nedeniyle Anadolu Yakası'ndaki banliyö seferleri devam etti.

Ancak greve çıkan demiryolu çalışanları, banliyö tren turnikelerinin olduğu yerde "Bu iş yerinde grev var!" ve "Bu işyerinde grev kırıcılar var" ozalitlerini astılar.

Greve çıkan işçiler de Kutup Yıldızı'nın ezgileri ve sloganlar eşliğinde bekleyişlerini sürdürdüler.

Avrupa Yakası'ndaki tren seferlerinin ise tümüyle durmuş olduğu gelen bilgiler arasında.

Grevin İstanbul ayağındaki basın açıklaması Haydarpaşa Garı'nda gerçekleştirildi.

Eylemde yaptığı konuşmada üretimden gelen güçle yasa tasarısına karşı mücadele ettiklerini söyleyen Türk Ulaşım-Sen Şube Başkanı Saadettin Gültekin, grev kırıcıların yasayı olumlu bir gelişme gibi göstermeye çalışarak emekçileri kandırdığını ifade etti.

Ortak basın açıklamasını ise Birleşik Taşıma İşçileri Sendikası Eğitim ve Örgütlenme Sekreteri Mithat Ercan okudu. "Yasa tasarısı ekmeğimize, işyerimize bir tehdit olarak karşımızda

durmaktadır" diyen Ercan yasa tasarısının geri çekilmediği takdirde mücadelelerinin devam edeceğini söyledi.

İzmir

İzmir'de grev kırıcılar ve polis saldırısına karşı koyan demiryolu işçilerinin grevi coşkuyla sürdürüldü. Basmane Garı içinde basın açıklaması yapan emekçiler adına açıklamayı BTS İzmir Şube Başkanı Bülent Çuhadar okudu. Çuhadar, özelleştirmeden demiryolları çalışanlarının yanında yolcuların da olumsuz etkileneceğini söyledi.

Basın metninin okunmasının ardından Kamu Sen adına Nebi Yay ile KESK Şubeler Platformu adına İsmail Akyol birer konuşma yaptı.

Eyleme KESK Şubeler Platformu, DİSK Ege Bölge Temsilciliği, Genel-İş şubeleri, TÜMTİS ve Dev Sağlık-İş destek verdi.

Müzişyenler Derneği'nin dinletisiyle devam eden eylemde "İşçi-memur el ele genel grev!" ve "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları atıldı.

Adana

Gece 00.00'dan itibaren başlayan eylemde Adana'dan trenler hareket etmedi. Ancak Memur Sen'e bağlı sendika polisle birlikte grev kırıcılığı yaptı.

Gar önünde yapılan basın açıklamasında demiryollarının neden özelleştirildiği ve iş bırakma eyleminin neden yapıldığı anlatıldı. Ayrıca işbirlikçi sendikanın grev kırıcılığı teşhir edildi.

Açıklama yapıldığı sırada, demiryolu yönetiminin, yandaş sendika ve polisin işbirliği ile Elazığ trenini hareket ettirmek için demiryolu emekçilerine yoğun baskı yaptığı, sefere zorladığı dile getirildi. Açıklamanın bitiminde, harekete zorlanan trenin yanına topluca gidildi ve baskı protesto edildi. Tren Memur Sen'in makinist üyeleri tarafından hiç bir bakım yapılmadan hazırlıksız olarak yola çıkarıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir-Adana

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Söz grevcilerde...

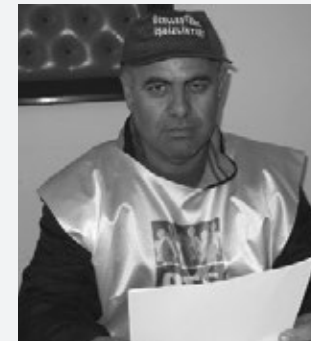
Tufan Ergüneş:
Sözde TCDD'nin iyileştirilmesi adı altında TCDD'nin tasfiyesine yönelik mecliste olan meclis alt komisyonundan geçen demiryolu yasasına karşıyız. Çünkü biliyoruz ki, bu yasa TCDD'nin

Telekom, TEKEL, Tarih gibi tasfiyesi ve AKP yandaşlarına peşkeş çekilme yasasıdır.

İbrahim Tuna (BTS Şube Sekreteri):
Greve çıkma sebeplerimiz, TCDD'nin özelleştirilmesine karşı tutum almaktır. Uzun süredir gündemde olan TCDD'nin özelleştirilmesi geçtiğimiz hafta meclis gündemine geldi. Biz

başta BTS, TUS olmak üzere ve derneklerin katılımıyla Demiryolu Çalışanları Platformu oluşturduk Platformun bir eylem takvimi vardı. Son olarak Mart-Nisan arası Ankara'ya yürüyüş gerçekleştirdik. Nisan'da meclis önünde basın açıklaması yaptık. O dönemde bahsettiğimiz gibi 16 Nisan'da uyarı grevi yapacağımızı ilan etmiştik. Bugün de bu uyarı eylemini gerçekleştiriyoruz. Bu anlamda sabah trenler durdu. Demiryolları yük garlarının gözden çıkardı. Sadece yolcu trenlerini çalıştırmayı hedefledi. Bu anlamda ehliyeti olmayan makinistleri trenlere çıkararak tren şefi ve kondüktörler yerine de bölge müdür muavinleri ve gar müdürleri ve yardımcılarını trenlerde görevlendirerek hem trafik hem de yolcuların can güvenliğini tehlikeye atarak trenleri çalıştırdılar. Bizler de tutanaklar tuttuk, yetkililer hakkında suç duyurusunda bulunacağız.

Mehdi Seyhan:
Grevimiz 15 Nisan gecesi başladı. Basmane Garı'nda ilk hareket edecek tren 06.20 treniydi. Grevdeki arkadaşlarla beraber trenin başında durduk. Trende Memur-Sen üyesi 2 makinist

görevlendirildi. Seyrüsefer talimatnamesine aykırı olduğu halde tren, şefsiz ve kondüktörsüz sevk edildi. Bizlerin yapmış olduğu uyarıları dikkate almadıkları halde bir de güvenlik güçleriyle sert müdahaleler gerçekleştirdiler. Bu müdahale sırasında bacağıma ağır darbe aldım. Bizler 20-30 kişi grevde olduğumuz halde 150'ye yakın emniyet görevlisi bulunmaktaydı. Biz sadece grevimizi savunuyorduk. Buna rağmen polis çok sert müdahalede bulundu. Bu bizim demokratik bir hakkımızdı. Yaptığımız uyarılara rağmen 06.45 Bandırma Ekspresi ve 07.20 Uşak ekspresi tren şefsiz ve kondüktörsüz olarak sevk edildi. Biz bu durum karşısında suç duyurusunda bulunacağız. Grev hakkımızı sonuna kadar devam ettireceğiz.

“İnşaat işçileri örgütleniyor!”

OSB-İMES İşçileri Derneği (OSİM-DER) İnşaat İşçileri Komisyonu 14 Nisan günü Sarıgazi’de “İnşaat işçileri örgütleniyor!” başlığıyla bir panel gerçekleştirdi.

Saat 14.00’te OSİM-DER toplantı salonunda gerçekleştirilen etkinlikte **İnşaat İşçileri Komisyonu üyesi ve Teknopark İstanbul İnşaatı direnişçisi Şevket Yalçinkaya, ÇHD MYK üyesi Av. Zeycan Balcı Şimşek, ÇHD üyesi Av. Bülent Şimşek ve İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi üyesi Makine Mühendisi Ertuğrul Bilir** konuşmacı olarak yer aldı.

Bölgedeki çeşitli şantiyelerden öncü-ilerici inşaat işçilerinin katılımıyla gerçekleştirilen etkinlikte, kuralıslığın kural olduğu inşaat sektöründe işçilerin karşı karşıya kaldığı sorunlar ele alınarak bu sorunlara karşı nasıl bir mücadele hattı izlenmesi gerektiği tartışıldı.

Somut örnekler üzerinden sömürü ve kölelik koşullarına karşı fiili-meşru bir mücadele örmenin gerekliliğine vurgu yapılan etkinlikte, inşaat işçilerine **OSİM-DER İnşaat İşçileri Komisyonu** çatısı altında örgütlenme çağrısı yapıldı.

Etkinlikte ilk olarak **İnşaat İşçileri Komisyonu** adına açılış konuşması gerçekleştirildi. Komisyonun çalışmalarına değinilen konuşmanın ardından panelistlerin sunumlarına geçildi.

Panelde ilk olarak **Ertuğrul Bilir** söz aldı. Devletin iş kazalarına ve meslek hastalıklarına ilişkin gerçek bilgi ve rakamları sakladığını dile getiren Bilir, “Devlet gizliyor, kayda geçmiyor. Elbirliğiyle iş cinayetlerinin örtülmesi sorunu var. Patronlar işçilerin ölmesini göze alıyorlar. Sermaye hesaphı-ı kitaplı bir biçimde cinayet işliyor” ifadelerini kullandı.

İş kazalarına ve cinayetlerine karşı her düzeyde örgütlenmek gerektiğine vurgu yapan Bilir sunumunu şu sözlerle sonlandırdı: “Sistem böyle de kurulsaydı, örgütlenerek bu zinciri kırmamız mümkün. İşçiler bu çarkı ancak böyle kırabilirler.”

Bilir’in ardından **Av. Zeycan Balcı Şimşek** söz alarak işçilerin hukuksal yönden sahip oldukları haklara ve mücadelenin hukuksal yönüne ilişkin bir sunum yaptı.

Daha sonra söz alan **Av. Bülent Şimşek** ise konuşmasına “Haklarımız bir yerde yazıyor; Hak gasplarını önlemek için öncelikle haklarımızı bilmeliyiz” sözleriyle başladı.

“İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği” konusunda işçilerin yasal düzenlemeler çerçevesinde sahip oldukları haklara ilişkin bilgilendirmede bulunan Şimşek, işçilerin güvenlik önlemlerinin alınmadığı, tehlikeli ortamlarda çalışmaya zorlanamayacağını dile getirdi.

İşçilerin hukuksal yönden haklarını bilmeleri ve sorunlarla karşılaştıkları zaman bu kanalları zorlamaları gerektiğini belirten Şimşek, asıl çözücü olanın ise hukuksal değil fiili-meşru mücadele yöntemi olduğunu vurguladı.

Panelde son olarak Teknopark İstanbul İnşaatı direnişçisi **Şevket Yalçinkaya** söz alarak kazanımla sonuçlanan mücadele deneyimlerini paylaştı.

Teknopark İstanbul İnşaatı projesine ilişkin bilgilendirmede bulunan Yalçinkaya, maruz kaldıkları ücret gaspına karşı OSİM-DER’in önemli katkısıyla fiili-meşru bir mücadele ördüklerini ve direnişe geçerek haklarını kazandıklarını vurguladı.

Teknopark işçileri olarak aynı zamanda Türkiye işçi sınıfı için de direndiklerini vurgulayan Yalçinkaya, direnişin zaferle sonuçlanmasının ardından mücadelelerini bitirmediklerini, daha uzun soluklu bir mücadele için OSİM-DER çatısı altında İnşaat İşçileri Komisyonu’nu kurduklarını belirtti. Komisyonun bugüne dek gerçekleştirdiği çalışmalara değinen Yalçinkaya, 1 Mayıs’ta Taksim’de olacaklarını söyledi.

Komisyonun çalışmalarını güçlendirme çağrısı yapan Yalçinkaya konuşmasını şu sözlerle noktaladı: “Mücadele etmeliyiz, mücadeleyi büyütmeliyiz. Ancak birlik olursak haksızlıkların karşısında durabiliriz.”

Sunumların ardında soru-cevap kısmına geçildi.

Etkinliğe katılan işçilerin söz aldığı bu bölümde, fazla mesai, taşeron çalıştırılma ve meslek hastalıkları gibi başlıklara ilişkin anlatımlar yapıldı. Teknopark işçilerinin mücadele deneyimi üzerinde durularak, hak gasplarına karşı yalnızca hukuksal yollara başvurulduğunda kazanma olasılığının oldukça düştüğü ve sürecin alabildiğine uzadığı vurgulandı, kazanmak için fiili-meşru mücadele örmenin zorunluluğu olduğuna dikkat çekildi.

Etkinlik örgütlü mücadele etme ve 1 Mayıs’ta alanlarda olma çağrısıyla sonlandırıldı.

Etkinliğin ardından DLB’liler tarafından Nazım Hikmet’in “*Kan ter içinde-yapıcılar türkü söylüyor*” şiiri müzik eşliğinde okundu.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BDSP’den Yurtiçi Kargo direnişçilerine ziyaret

Türkiye’nin çeşitli il ve ilçelerinde kargo dağıtımı yapan Yurtiçi Kargo şirketinde sendikalı oldukları için işten atılan işçiler yaklaşık üç aydır direnişlerini sürdürüyorlar. 15 Nisan günü, Haramidere Aktarma Merkezi önünde direnişlerini sürdüren Yurtiçi Kargo işçilerine Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu tarafından ziyaret düzenlendi.

Ziyaret sırasında işçilerle yapılan sohbetlerde Yurtiçi Kargo işçilerinin örgütlenme süreci üzerine konuşuldu. Konya Yurtiçi Kargo işçilerinin örgütlenme sürecine değinen Nakliyat-İş Örgütlenme Uzmanı, sendikaya üye olan işçilerin Yurtiçi Kargo yönetimi tarafından türlü yöntemlerle sendikadan istifa ettirilmeye çalışıldıklarını vurguladı. Tüm baskı ve işten atma saldırılarına karşı direnişlerin kazanacağını ve bunun tüm işçi sınıfının kazanımı olacağını söyledi.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu adına yapılan konuşmada ise direnen işçilerinin yanında olunacağı, direnişlerin sermayenin saldırılarına karşı birer mevzi olduğu ve korunması gerektiği ifade edildi. Yaklaşmakta olan birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs üzerine yapılan sohbetlerle ziyaret son buldu.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

BDSP’den Bosch direnişine ziyaret

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), direnişlerinin 14. gününe gelen BOSCH işçilerini, direniş çadırında ziyaret etti. Direnişçilerin yalnız olmadığını gerçekleştirdiği ziyaretle gösteren BDSP’liler, direnişçi işçilerle her zaman dayanışma içerisinde olacaklarını ifade ettiler.

“BOSCH işçisi yalnız değildir! Yaşasın sınıf dayanışması!” ozaliti açan BDSP’liler çadıra yakın bir yerde kortej oluşturarak yürüyüşe başladı.

BOSCH direnişçileri, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganı ile BDSP’lileri karşıladılar. Sloganlarla yapılan yürüyüşün ardından direniş çadırının bulunduğu bahçeye geçildi. Burada direniş üzerinde sohbet gerçekleştirildi. BOSCH direnişçileri BDSP’lilere teşekkür ederek, yaşadıkları mücadele sürecini anlattılar. BDSP temsilcisi de söz alarak, Bosch sürecinde Türk Metal Sendikası’na karşı verilen mücadelenin, sınıf kavgası açısından önemine değindi.

Sohbet boyunca daha önce farklı direniş süreçlerinde yaşanan deneyimler aktarıldı. Direnişlerin kamuoyu ve eylem ayağının tartışıldığı, örneklerin konuşulduğu sohbette, direniş sürecinde bir eylem etkinlik programının eksikliğine dikkat çekildi. Başlatılan imza kampanyası ve bildirilerin bilgisini paylaşan direnişçiler sınıf dayanışmasının önemine vurgu yaptı.

Direnişçilerin çıkardığı bildiri ve imza metnini alan BDSP’liler, dayanışmayı sürdüreceklerini dile getirerek, Bosch işçilerinin yalnız olmadığını ifade ettiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Daiyang-SK Metal İşyeri Temsilcisi Ali Rıza Köse'den açıklama...

“Sendikamız özeleştiri yapmasını bilmelidir”

2009 yılının son aylarında başlatmış olduğumuz sendikal çalışmamızın 2010 yılının Şubat ayında işveren tarafından öğrenilmesiyle birlikte işlerinde benim de olduğum 6 arkadaşımız işten atıldı. Bu işten atma saldırısıyla işverenin bizlerin örgütlenmesine dönük saldırıları başlamış oldu. Bundan sonrası bizim açımızdan zor ve yorucuydu. Sürecin devamında işten atılan arkadaşlarımızın sayısı 16'ya kadar çıkarken içeride çalışan arkadaşlarımızın da işveren tarafından sürekli olarak baskı ve tehdit altında çalışmaları sıkıcı ve çekilmez bir hal almıştı.

Bu süre içerisinde bizlerin işe iade davaları bitti ve mahkemeler kazanıldı. 2 yıl aradan sonra tekrardan işbaşı yaptık ve sendikamız 2012 Nisan ayında resmi yetkiyi aldı. İşverenle olan toplu sözleşme görüşmelerinin başlamasıyla birlikte işçilerin sendikaya üyelikleri arttı ve çoğunluk neredeyse tamamen üye oldu.

TİS sürecinde işverenle olan görüşmeler tıkanmış ara bulucu ise uzlaşmayı sağlayamamış ardından grev oylamasına geçilmiş, işçinin ezici bir çoğunluğuyla greve “evet” kararı alınmıştı. İşverenin işçilere sürekli mesajlar atıp, evlerine sürekli ziyaretler yapması işçileri grevden caydırma çabaları bu noktada yoğunlukla devam etmişti. Patron bazı işçileri ikna etse de bizler bu yıldırma politikalarına aldırmadan 14 Kasım 2012 tarihinde büyük bir coşkuyla greve çıktık.

Fakat grevin ilk zamanları çok sessiz geçmiş sadece yasal prosedürler izlenmişti. Hiçbir şekilde işverenin yaptığı oyunların önüne geçilememişti. Ta ki yasadışı grev kırıcı işçilerin Kore'den fabrikaya getirilmesine kadar. Bu grev kırıcı işçilerin grevde bulunan işçilerin makinelerini çalıştırması ve üretimi devam ettirmesi bardağı taşıran son damla olmuştu. Suskunluk, bir türlü devlet tarafından gelecek müfettişlerin gelmemesine, kolluk kuvvetlerinin işçiye olan düşmanca tavrına, sürekli işveren destekçisi pratiğine ve Avrupa Serbest Bölgesi (ASB) yönetiminin varlığını tam anlamıyla kavrayana kadar sürdü. Ne zamanki ASB önünde kaçak işçilerin geri gönderilmesi yönündeki eylemimize yönelik polislin gazlı, coplu saldırısı oldu, işte o zaman işçinin gözü açıldı. Bu yasaların tamamen işverenin lehine olduğu ve bizim grevimizin kesinlikle devlet tarafından baltalanmak istediği işçi arkadaşlar tarafından daha iyi anlaşıldı. Nasıl ki eylem ses getirdi, kamuoyu oluştu, müfettişler gelip işini yapmak zorunda kaldı. Ardından iki gün geçmişti ki kaçak işçilerin yapmış olduğu malların sevkiyatı gerçekleşirken yine engel olmak istedik. Fakat, bu kez yine polislin ağır saldırısına maruz kaldık, bu noktada işçi gerçekten şunu iyi anladı; bu grev yasalıcı ve uzlaşmacı bir şekilde kazanılamaz.

Ama sendika yönetimi bu noktada işçiyi geri çekilmeye yönlendirerek anlaşılması zor bir şekilde Çorlu Meydanı'nda açlık grevi kararı aldı. İşçilerin eylemlerin devam etmesi yönündeki talepleri yasal zorluklar öne sürülerek bir nevi işçinin gözü korkutularak sürekli ötelendi. Bu noktada işveren ise tüm yasadışı uygulamalarına devam etti. Araya Çorlu Kaymakamı'nın girmesiyle işverenle olan görüşmeler

başladı. Ortaya çıkan ise gerçekten çok gülünç bir sözleşme oldu. Tamamen işverenin istekleri doğrultusunda bir taslağa imza atıldı. Bu süreç tabii ki en çok biz grevci işçileri mağdur etti. Maddi ve manevi yönden çok zor bir durumun içerisinde kalan işçiler dağılma noktasına gelirken sendika bu durumda dahi grevi bitirme kararına gerekçe olarak yine yasaların zorluklarını gösterdi.

İşçilerin bu zor durumdaki halinden yararlanarak bu gülünç taslak kabul ettirildi. Daha sonrasında işverenin kapatma kararı almasıyla birlikte tamamen grev bitirilmiş oldu. Bu noktada işçilerin kıdem ve ihbarları alınarak %8 zam, 1 ikramiye, 70 TL sosyal paket, karşılıklı davaların geri çekilmesi adı altında bir sözleşmeye imza atıldı. Bunun öncesinde işverenle yapılan görüşmeye işçi temsilcilerinin alınmaması ve ardından net bir açıklama yapılmaması ise kafalarda kalan başka bir soru işaretidir.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın gerek Genel Merkez yönetimi gerekse de Trakya Şube yönetimi bu süreçte tam anlamıyla sınıfta kalmıştır. Kendi aralarındaki anlaşmazlık, politik çıkar kavgası ve bunun ürünü olarak işçiye yansıyan huzursuzluklar da grevin bu kötü gidişatının tuzu biberi olmuştur. Aslında bu grev en başında kaybedilmişti. Çünkü işçilere eğitimin verilmemesi, sınıf bilincinin aşılınmaması komitelerin kurulmaması en önemli sorundur. İşçinin inisiyatifine eline almaması bir başka sorundur. Sendikamız DİSK Birleşik Metal-İş, işçilerin ve kamuoyunun huzurunda özeleştiri yapmasını bilmelidir. Bu bizi küçük düşürmez. Tersine güçlendirir.

Bu grevler biz işçilerin grevidir, biz işçiler olarak sınıf bilincimizi kuşanıp ne zaman ipleri elimize alırsak, gerçek kazanımları o zaman elde edebileceğimizi biliyoruz. Tüm işçi arkadaşlar bu noktada gereğince çaba sarfetmelidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Daiyang-SK Metal grevi sona erdi

Daiyang-SK Metal grevi 151. gününde resmi olarak da sonuçlandı. Daiyang patronu, sendika ve Çorlu Kaymakamı'nın bir araya geldiği görüşme 11 Nisan 2013 tarihinde gerçekleştirildi.

Saatler süren görüşme sonrası toplu sözleşmenin imzalandığı açıklandı. Toplu sözleşmeye göre işten atılan 9 işçinin işe geri alınması, reddedildi. 25/2 maddeden atılan 9 işçinin karşılıklı davaları geri çekerek ihbar ve kıdem tazminatlarının ödenmesi karar altına alındı. Atılan işçilerin yaklaşık 5 aylık grev sürecindeki hakları reddedilmiş oldu.

Geriye kalan işçiler için 70 TL sosyal paket, % 8 zam, 800 TL geriye dönük alacak, 1 ikramiye noktasında uzlaşıldı. Ancak, sendika fabrikanın kapatma kararı aldığını, işçilerin tüm alacaklarının (kıdem, ihbar vb.) işveren tarafından karşılanacağını açıkladı.

Sözleşmeye göre karşılıklı açılan davalar geriye çekilecek. Dikkat çeken bir başka uzlaşma noktası da Daiyang-SK sermayesinin işçileri 1 ay daha çalışıyor gibi göstermesi. Buna göre işveren, işçileri sözleşmeden sonra 1 ay çalışıyor gibi gösterecek, işçilerin 1 aylık ücret ve sigortası yatacak, bu 1 ayın sonunda da tüm alacaklarını (kıdem, ihbar vb.) ödeyecek. Söz konusu sözleşme işçinin işe giriş tarihinden, iş akdinin fesih tarihi olan 13 Mayıs 2013 tarihine kadar geçerli olacak.

Kızıl Bayrak / Trakya

Eskişehir'de MESS'e karşı yürüyüş

MESS'e s karşı Eskişehir'de kitlesel bir yürüyüş ve basın açıklaması yapıldı.

Saat 17.00'de Atatürk Lisesi önünden başlayan yürüyüşün ardından Adalar Migros önüne gelindiğinde, Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu bir basın açıklaması yaptı. Birleşik Metal-İş olarak tüm işçi sınıfını, emekten yana olan herkesi MESS'e, sermayeye, sermayenin işbirlikçilerine ve uşaklarına karşı ortak mücadeleye çağırarak Serdaroğlu şunları söyledi: “İnsanca yaşayacak bir ücret, adaletli bir ücret sistemi, işyerinde huzurlu bir çalışma ortamı, Avrupa ülkelerine göre en uzun çalışma süresi olan haftalık 45 saatlik çalışmanın 37.5 saate düşürülmesi, herkese ‘sendikalı ve güvenceli iş’ istiyoruz.”

Serdaroğlu, bir yandan MESS süreci ile ilgili eylemler yaptıklarını bir yandan da sınıfa yönelik saldırılara karşı mücadele ettiklerini söyledi.

Kürt Sorunu Üzerine Konferanslar... / 6

Stratejik zaaf iç

(10 Eylül 2011)

Kürt sorunu, üzerine yıllardır değerlendirmeler yaptığımız bir konu. Bu türden her konferansta Kürt sorunu üzerine mutlaka değerlendirmeler yapılıyor, o esnadaki gelişmeleri de içerecek tarzda konunun esasları döne döne ortaya konuluyor. Devletin “Kürt açılımı” gündeme geldiğinde de, konusu tümüyle bu olan çok kapsamlı bir konferans vermişim. Orada sorunun bütün bir kapsamını çok değişik yönleriyle ortaya koymaya çalışmışım. Devletin açılımının hangi ihtiyaçtan doğduğu, hangi sınırları içerdiği, gerçekçi olacağı eğer Kürt hareketinin buradaki beklentilerinin ne olabileceği, beri taraftan Kürt hareketinin gerçek istemlerinin ne olduğu, bu istemlerin devletin Kürt açılımıyla, buradaki hesap ve hedeflerle bağdaşp bağdaşmadığı vb. konular üzerinde durmuşum. Özellikle Kürt sorununun bütün bir toplumsal, siyasal ve tarihsel kapsamını ortaya koymaya çalışarak, bu sorunun bu düzen içinde temelden çözölemeyeceği, ancak belli sınırlar içerisinde yumuşatılabileceği üzerine düşünceler ileri sürmüşüm.

Öte yandan PKK’nin yeniden kuruluş belgelerini (2005 yılı tarihli) inceleyerek temel noktalar üzerinden kısmi bir eleştirisini de yaptık. Bunu Abdullah Öcalan’ın özellikle “*Bir Halkı Savunmak*” kitabındaki (ki aynı zamanda PKK’nin yeniden kuruluşunu önden gerekçelendiren de bir kitaptır) yaklaşımlarının eleştirisi ile birleştirdik. Bütün bunlarla bizim için konu hemen tüm yönleriyle yeterli açıklığı sahiptir demek istiyorum. Ayrıca gelişmeler de döne döne değerlendirmelerimizi doğrulamaktadır. Bunun son örneği, seçimler öncesi aşırı iyimser tablonun seçimler sonrasında olduğu gibi boşa çıkması oldu.

Aşırı iyimserlikten derin hayalkırıklığına

PKK’nin 2005 yılına ait yeniden kuruluş belgelerinde (ki programatik belgelerdir bunlar) sorun, devleti pazarlık masasına zorlayacak “düşük yoğunluklu bir savaş” biçiminde ortaya konuluyor. Bu yeterince açık bir yaklaşımdır. PKK’nin verdiği silahlı mücadelenin stratejik hedefi, devleti müzakere masasına zorlamak ve böylece sorunu kurulu düzen içinde anayasal bir çözüme bağlamaktır. Bugünkü “devrimci halk savaşı” söylemleri ise yenidir ve bunun ne anlama geldiği konusunda henüz bir açıklık da yoktur. Daha çok devleti açmaza almaya yönelik bir söylemden ibaret görünmektedir. Oysa gerçek doğrultu yeterince açıktır: Ne edip edip devleti pazarlık masasına zorlamak ve masada soruna anayasal bir çözüm bulmak! Silahlı mücadelenin dayandığı strateji de tümüyle budur.

12 Haziran (2011) seçimlerinden önce adeta bu gerçekleşmiş gibi de oldu. Ama biz daha yerel seçimler evresinden başlayarak, seçim ya da Kürt sorunu konulu tüm değerlendirmelerimizde, şu düşüncüyü en net biçimde ortaya koymuştuk: AKP’nin girişimleri samimiyetten yoksundur; o yalnızca çatışmalı bir durumun seçim sürecinde yaratacağı yıpranma riskini ortadan kaldırmak peşindedir. Bu hesapla gerçekte Kürt hareketini yalnızca umutlandırıp oyalıyor. Zira devletin Kürt açılımının amaçları ve sınırları bellidir. Bu sınırlar Kürt hareketinin beklenti ve istemleri bağdaşmaz niteliktedir. Bu nedenle, taraflardan biri belirgin biçimde geri adım atmadıkça, bu işi masada bir sonuca bağlamak olanağı yoktur vb...

Özellikle bu son seçim öncesinde, AKP’nin hesaplarıyla ilgili kaygı ve kuşkularını zaman zaman Öcalan da dile getiriyordu. 2004’ten beri tam dört kez, genellikle de her seçim öncesinde kandırıldım, bir beşincisine müsaade etmem, artık somut adımlar, kesin güvenceler isterim, hükümet ne diyorsa, neler vaadediyorsa, çözümü neyse açıkça ortaya koysun, diyordu. Bunlar böyle söylendi ama sonuç bir kez daha değişmedi. AKP’nin İmralı’ya gönderdiği MİT heyeti Öcalan’ı bir kez daha ikna etmeyi başardı ve böylece beşinci bir kandırılma gerçekleşmiş oldu.

Stratejisi devleti pazarlık masasına oturtmak olan, bu sınırlarda kalan bir silahlı mücadele bir çözüm üretmiyor ama sonuçta bunun muhatapı olan her hükümet de bir biçimde yıpranıyor. Bütün geçmiş deneyimler bunu gösteriyor. PKK her zaman hükümetleri hedef alarak, çözüme yanaşmazsanız Kürt sorunu sizi de götürür der ve geçmiş hükümetlerin akıbetini buna örnek gösterir. Kuşkusuz bunda bir gerçeklik payı var. AKP de bunun farkında. Farkında olduğu içindir ki, her seçim öncesinde Kürt hareketini bir beklentiye sokarak bir biçimde çatışmayı durdurmayı ve böylece buradan gelen yıpranmayı bloke etmeyi yinelenen bir politika haline getirmiş durumda. Bunda bugüne kadar şaşırtıcı bir başarı da gösterdi. Abdullah Öcalan’ın ifadesiyle, “2004’ten beri dört kere” bu oyalama ve aldatma gerçekleşti. Bunu söyleyen Öcalan bu kez bu olmayacak dedi ama bildiğiniz gibi bir kez daha oldu. Sanki sorunun artık çözülmekte olduğu ve çatışmanın bitirildiği, bunu tam da AKP’nin başardığı bir görünümle seçime girildi. Yani AKP bir çatışmalı sürecin getireceği yıpranmayı yaşamak bir yana, bir dizi başka sorunun yanı sıra Kürt sorununu da bu ülkede çözen parti görünümü kazandı. Buradan politik ve moral açıdan ek bir güç kazandı.

Tam aynı evrede Kürt hareketi çok büyük hayallere kapıldı. Bir yanıla ayağa kalkışlar, kitle hareketleri, özellikle Yüksek Seçim Kurulu’nun kararına karşı büyük kitlesel tepki, dolayısıyla kitle hareketinin gücünün verdiği bir moral vardı. Ama öte taraftan da, artık başkan muhatap alınıyor, pazarlıklar yapılıyor, iş yavaş yavaş protokollere doğru ilerliyor, bu mesele artık nihayet çözölüyor, Öcalan’ın ev hapsine çıkması, sonra da tümünden serbest kalması en fazla birkaç senenin meselesi türünden söylem ve düşüncelerle, Kürt hareketi gerçekçilikten koptu, büyük bir iyimserliğe, giderek de temelsiz hayallere kapıldı.

Sonucun ne olduğu bugün artık gözler önündedir. Seçimler geride kaldığından beri ağır bir gerilim var. Bu, Hatip Dicle’nin milletvekilliği bile bile düşürülerek daha en baştan bizzat hükümet tarafından yaratıldı. AKP seçimler öncesinde alacağını aldı ve ardından ucuz gerekçelerle gizli pazarlıklar sürecini kesip attı. Bu pazarlık süreci içinde Kürt hareketinin karşılanamaz istemler ileri sürdüğünü de görerek kuşkusuz.

Seçimler öncesi süreçte o kadar büyük hayallere

inde kısır döngü

H. Fırat

kapıldılar, gerçeklikten öylesine koptular ki, bugün ortaya çıkmış bulunan yeni durum, Kürt politikacılarını derin bir hayal kırıklığından da öte büyük bir şaşkınlığa da düşürmüştür. Kürt hareketinin temsilcileri şu sıralar ne diyeceklerini de, ne yapacaklarını da çok fazla bilemiyorlar. Seçimler öncesinde ve hemen sonrasında büyük bir güven içinde idiler, çok üst perdeden konuşuyorlardı, oysa şimdilerde fazlası ile alttan alıyorlar. Meclise dönmek istiyoruz, ama başbakan demeçleriyle bizi engellemeye çalışıyor, diyor Selahattin Demirtaş. Bu söylem gerçekten çok zayıf bir pozisyonun bir yansımasıdır. Siz açıkça kafa tutmuşsunuz, tutup demokratik özerklik ilan etmişsiniz, bizim meclisimiz artık Diyarbakır'da toplanacak demişsiniz. Şimdi kalkıp da biz Ankara'ya, TBMM'ye dönmek istiyoruz ama başbakan engellemeye çalışıyor dediğinizde, karşınızdakiler bunlar işte bu dilden anlıyorlar derler ve üzerinize daha çok gelirler.

Yaşanan zayıflığın bir başka yönü daha var. Kandil ulusal özgürlük mücadelesinin politik-manevi değeri yüksek bir alanıdır ve bir hafta-on gündür sürekli bombalanıyor. Ama Kürdistan şehirlerinde fazla bir heyecan yok, buna karşı anlamlı bir tepki yaşanmıyor, onca iyimserlik ve çözüm umudunun ardından gelen bir saldırı olduğu halde bu. 1 Eylül mitingine İstanbul'da bu sene onbinlerce kişi katılmalıydı, topu topu altı bin kişi katıldı. Bini sol gruplardan, beş bini Kürt hareketi kitlelerinden oluşan. Bu da belirgin bir zayıflık göstergesidir. Siz, Kandil bombalanıyorken, gerilla hareketini ezmek hesapları yapıyorken, kara hareketi planları ortaya dökülmüşken, çünkü o iyimser havaya büyük bir darbe vurulmuşken, onbinlerce Kürdü 1 Eylül'de sokağa dökmeyeceksiniz de ne zaman dökeceksiniz? Ama demek ki dökemiyorlar, mesele budur zaten. Hareket bir anda büyük bir moral kırılma yaşadı. Olay budur, ortadaki şaşkınlık bunun ifadesidir. Seçimler öncesinde alabildiğine abartılmış umutların yolaçtığı derin hayalkırıklığının sonuçlarıdır bütün bunlar.

Kürt hareketi bunun altında kalmaz, bu ayrı bir sorun. Türk devletinin muhtemel bir kara hareketi da esaslı bir sonuç yaratmaz, bu daha önce de denendi. Kürt hareketinin sonuçta bir direnme kapasitesi var. Kazanma yeteneği olmasa bile bir direnme, tutunma yeteneği var, bu tartışmasız. Ama çok büyük umutlara, çok büyük hayallere kapıldılar ve bu şimdilerde bunun karşılıksız kalmasının şaşkınlığını yaşıyorlar.

Kürt hareketinin stratejik zaafiyeti

Partimizin “Devletin Kürt Açılımı” değerlendirmesi yeterince sağlamdır, bütün bu süreç boyunca geçerlidir ve olayların akışıyla da döne döne doğrulanmaktadır. Konuyu anlamak istediğiniz her durumda ona tam bir güvenle başvurabilirsiniz.

O değerlendirmenin girişinde net bir biçimde

Burada tutarsız olan devlet değil fakat tam da Kürt hareketidir. Devletin kendi hesapları var, bu hesaplar sınırı içerisinde belli tavizlerle hareketi ehlileştirmek, özellikle silahlı biçimiyle de onu tümenden tasfiye etmek istiyor. Belli tavizlerle bunu yapmak arayışı içerisinde olmanın devlet yönünden bir mantığı var. Fakat Kürt hareketi olarak siz, devletle pazarlık masasında ancak devrimle elde edilebilir olanı elde edebileceğinize neye göre düşünüyorsunuz, nasıl oluyor da buna inanıyorsunuz?

deniliyor ki; burada tutarsız olan devlet değil fakat tam da Kürt hareketidir. Devletin kendi hesapları var, bu hesaplar sınırı içerisinde belli tavizlerle hareketi ehlileştirmek, özellikle silahlı biçimiyle de onu tümenden tasfiye etmek istiyor. Belli tavizlerle bunu yapmak arayışı içerisinde olmanın devlet yönünden bir mantığı var. Fakat Kürt hareketi olarak siz, devletle pazarlık masasında ancak devrimle elde edilebilir olanı elde edebileceğinize neye göre düşünüyorsunuz, nasıl oluyor da buna inanıyorsunuz? Siz ya çözümü pazarlık masasında aramaktan, ya da devrimci döneminizden kalma istemlerden vazgeçmek durumundasınız. Bu ikisini birbiriyle bağdaştırmazsınız. Devrim, devrime dayalı çözüm terkedilmiş, ama devrimle elde edilebilir istemler yerli yerinde duruyor. Devrim bir yana bırakılmış, mesele bu düzenle uzlaşma temelinde ve anayasal bir çerçevede çözülecek sonucuna varılmış, buna dayalı bir çizgiye geçilmiş, ama devrim döneminden kalma hedefler korunuyor. Gerçek özgürlük ve tam eşitlik isteniyor. Ama ulusal sorunda gerçek özgürlük ve tam eşitlik bir devrim programıdır, devrimin ulusal soruna ilişkin çözüm programıdır. Eğer bunları bu kapsamda elde etmek istiyorsanız, devrim yolunu tutunuz. Değilse, ne edip edip kurulu düzenle pazarlık masasında bir sonuca mı varmak

istiyorsunuz, bu durumda ancak pazarlık masasında verilebilecek olanlarla, bu düzen içinde ve anayasal yollarla elde edilebilir olanla yetinmek durumundasınız.

Kürt hareketi çok sınırlı bazı tavizlere razı olursa, tabii ki pazarlık masasından bir sonuç çıkabilir. Siz eğer Türk sermaye devletinin kimyasını, tarihsel karakterini, buna genetiğini de diyebiliriz, gözden kaçırmadan, onun size ancak sınırlı tavizler verebileceği gerçeğini gözönünde bulundurur ve bunlara da razı olursanız, pazarlık masasına oturarak da sonuç alabilirsiniz. Ama gerçek bir ulusal özgürlük ve siyasal planda tam eşitlik isterseniz, tamı tamına devrimin ulusal sorun programını ileri sürmüş olursunuz. Ama halen devrim sürecinde, hele de zaferin ertesinde değil, kurulu burjuva düzeniyle pazarlık masasındasınız ve anayasal çözüm peşindediniz. Bunu unutursanız gerçeklikten koparsınız, büyük bir tutarsızlık sergilemiş olursunuz.

Buradaki tutarsızlığın teorik özünü daha genelden, toplumsal sorundan giderek ele alalım. Toplumsal sorunu çözmek, bunun için de kapitalist özel mülkiyet düzenini ortadan kaldırmak mı istiyorsunuz? O halde toplumsal devrim yolunu tutmak zorundasınız. Ama hayır, sorumuz bu değil, biz mülkiyet düzenine

dokunmaksızın yalnızca emekçilerin yaşam ve çalışma koşullarını düzeltmek, bunu da siyasal özgürlüklerle birleştirmek istiyoruz mu diyorsunuz? Bu durumda yapmanız gereken düzeni her yolla bu türden tavizlere zorlamaktan ibaret olacaktır.

Toplumsal devrim bir yana bırakılarak, bu düzenin sınırları içerisinde elde edilebilir bir mücadele çizgisine geçiş, sosyal-demokrasinin klasik tutumu ve tarihsel konumudur. Emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesi, bunun da siyasal planda demokratik hak ve özgürlüklerle elde edilmesiyle birleştirilmesi çizgisidir bu. Bu bir reform programı, bir reform çizgisidir. Nitekim klasik biçimiyle sosyal-demokrasi de bu programı esas almış, bu çizgide konumlanmış ve buna uygun hedefler izlemiştir. Sosyal demokrat program üretim ilişkilerini değiştirmeyi değil, fakat bölüşüm ilişkilerini iyileştirmeyi esas alır, tarihsel varlığı ile buna dayanır. Üretim ilişkileri alanı, hukuksal ifadesiyle mülkiyet ilişkileri alanı, devrimin alanıdır, toplumsal devrim gerektirir. Oysa tümüyle bölüşüm ilişkileri alanında iş gören sosyal demokrasi, kapitalist özel mülkiyet düzenini, üretim ilişkileri alanını olduğu gibi kabul ediyor, bunu dokunulmaz sayıyor, ama bu ilişkiler içinde yaratılan değerden emekçilere daha fazla pay talep ediyor. Daha yüksek ücretler, daha uygun çalışma ve yaşam koşulları, elbette bunun da siyasal planda burjuva demokrasisi ile birleştirilmesi. İşte klasik biçimiyle sosyal demokrat konumun, bunun ifadesi programın başı ve sonu.

Sorunun bu konuluğu, yöntemsel bakımdan ulusal sorunda için de aynen geçerlidir. Gerçek özgürlük ve tam eşitlik mi istiyorsunuz? O halde devrim yapmak zorundasınız. Bunu bu düzen içinde elde edemezsiniz. Ya bundan, gerçek özgürlük ve tam eşitlik isteminden vazgeçeceksiniz, ya da sorunu düzen içinde, pazarlık masasında, anayasal yollarla çözmek stratejisinden. Olayın teorik özü ve mantığı budur. Bu anlaşılmadığı sürece sorun bir kör çıkmazda sürünür kalır. Kendini aynı şekilde bir yıl, on yıl, yüz yıl tekrarlar durur. Elbette bir başka türlü çözülmediği sürece.

Kürt hareketinin temsilcileri Kürt ulusal sorununda tarihsel bir rol oynadılar. Bir ulusal uyanışın temsilcisi oldular ve süreci bir yere kadar getirmeyi başardılar. Bu sürecin ürünü olan önemli bir politik birikime ve deneyime de sahipler. Ama sorunun kurulu düzenle uzlaşma zemininde çözümünü ele alışları gerçekte inanılmaz bir naiflik örneğidir. Burada ne sınıfsal bakıştan, ne tarihsel deneyimden, ne de genel olarak bilimden eser var. Burası Türkiye üstelik, ne İspanya'ya ne İngiltere'ye benzeyen bir ülke, Türk rejiminin genetiğinden bunun için söz ettim. Memleket

toprakları üzerinde ameliyat yaptırmayız diyor, ülkenin başbakanı. Memleket toprakları üzerinde ameliyat nedir? Özerk ya da federal bir yönetim için belli coğrafik sınırların tanımlanıp çizilmesidir. Üstelik adam bunu büyük bir kinle söylüyor. Bülent Arınç Kürt meselesinde nispeten ılımlı biri, ayrıca böyle davranmak özel misyonunun da bir gereği. Ama Allah'ın izniyle bu ülkede terör nasıl ezilirmiş herkes görecektir bunu diyor. Hüseyin Gülerce, bu adam gazeteci, hükümet görevlisi de değil, ama sayın ki Fethullah'ın hükümet nezdindeki temsilcisi. Türkiye '90'lı yıllarda terörü ezemediyse bu askeri vesayet altındaki sivil otoritenin duruma egemen olamamasından, devletin tüm güvenlik birimlerini tek elden yönetememesinden dolayı idi; oysa şimdi askeri vesayet rejimi son buldu ve devletin tüm birimleri arasında gerekli ahenk kuruldu; dolayısıyla şimdi dost düşman herkes tarih önünde Türkiye'nin terörü nasıl ezeceğini görecektir, diyor. Bunu sayın ki bu kin ve nefret dolu sözleri Fethullah Gülen söylüyor.

Bunların bu kadar açık, bu kadar kesin, bu kadar küstahça söylenmesi bile insanı şaşırtıyor. Ama adamların bakışı işte bu, çözüme muhatap görünenlerin sorunu ele alışları hiç değilse bugün üzerinden işte böyle. Yine de burada şaşılacak bir yan yok. Çünkü mevcut muhataplar Kürt hareketine, küçük tavizlere razı olursan gel birlikte çözelim, değilse seni ezeriz, kendi sınırlı tavizlerimizle sorunu yine biz çözeriz diyorlar. Yani devletin "Kürt açılımı" gene uygulamada kalacak. Bu saatten sonra hiç kimse Kürtlere bir şey vermeden sorunun üstünü örtebileceğini düşünmüyor zaten, yok böyle bir şey. Ezme ihtiyacı nereden doğuyor? Kürt hareketinin devletin verdiği tavizlere, dolayısıyla çizdiği sınırlara razı olmamasından. Pazarlık masası bunun için devriliyor, çatışma bu nedenle yeniden alevleniyor.

Ama bir kez daha yineliyorum; burada tutarsız olan, gerçeklerden kopan, Kürt hareketinin kendisidir. Böyle tutarsızlık olmaz, bu türden bir strateji ile bir yere varılmaz. Devrimle elde edilebilir olanı düşük yoğunluklu bir silahlı mücadeleyle pazarlık masasında elde etmeye dayalı bir strateji yapısal bir zaafiyetin ifadesidir. Ya geçmiş programınızdan kalma istemlerden vazgeçeceksiniz, ya da halen tuttuğunuz yoldan. Geçmiş program herşeye rağmen devrimin programıydı. O zamanlar milli demokratik devrim diyordunuz, anti-empyralist bağımsızlık savaşı diyordunuz, feodalizmin, komprador kapitalizmin ve empyralizmin tasfiyesi diyordunuz. Ulusal özgürlüğü bu temelde elde edeceğinizi düşünüyor, bunu iddia ediyor, bunu savunuyordunuz. Şimdi bütün bunları bir yana bırakmıyorsunuz, devrimden katı göçül olarak

vazgeçmişsiniz, ama ancak devrimle elde edilebilir olanı gene de isteriz diyorsunuz. Olay bu, stratejik zaafiyet burada. Seçim öncesi o büyük iyimserlikten seçim sonrası bu derin hayal kırıklığına geçişin gerisindeki yapısal tutarsızlık işte budur.

Sonuçta stratejiniz neyse politikanız da odur, ona göre belirlenir, o çerçevede bir anlam taşır. Sizin bir stratejiniz, bu çerçevede bir hedefiniz vardır; bütün taktik açılımlarınız, araçlarınız, davranışlarınız, yolunuz, yönteminiz hep o stratejik gayeye ulaşmak, onu kolaylaştırmak içindir. Öyle olmak zorundadır. Ama eğer stratejiniz sorunluysa, yapısal bir zaafiyet ile malülse, gerçekçi değilse, gündelik politikada başarılı olsanız bile stratejik başarıyı yakalama şansından yoksunsunuz demektir. Olup bitenler, yapıp ettikleriniz bir kısır döngü olarak kalır. 5 yıl geçer, 10 yıl geçer, 20 yıl geçer, hep aynı sınırlarda döner durursunuz, biraz ileriden ya da biraz geriden.

Stratejik yaklaşımınızda tutarlı olmak zorundasınız. Ya Kürtler için sınırlı bazı haklar hiç değilse bugün için yeterli diyeceksiniz, o zaman biraz da yüklenirsiniz, devleti masaya zorlarsınız, üç aşağı beş yukarı karşılıklı tavizlerle bir yerde bir şeye bağlarsınız. Ya da gerçek özgürlük ve tam eşitlik mi istiyorsunuz, devrim yolunu tutmak zorundasınız bu durumda. O zaman devrime dayalı bir strateji izlemek zorundasınız. Devrime dayalı strateji ise toplumsal gerçekliği bütünlüğü içinde hesaba katmayı gerektirir. Karşısında mücadele verdiğiniz kuvvet belirlenmiş coğrafik siyasal sınırları olan bir sınıf devletidir. Bu siyasal coğrafya içinde sınıfsal şekillenme organik bir bütün oluşturur. Burjuvaziden proletaryaya kadar tüm sınıfsal şekillenme, bütün milliyetlerden, dinlerden, mezheplerden öğeler üzerine kuruludur. Temelde bir sınıfsal bölünme var, nesnel güç ilişkileri buna göredir ve siz de stratejinizi bu toplam sınıfsal ilişkileri üzerine kurmak zorundasınız. Salt Kürt sorununu eksen alarak, sorunu ulusal davaya indirgeyerek ve böylece yalnızca ezilen ulusun bundan kaynaklanan enerjisini harekete geçirerek, Türkiye'nin siyasal sınırları içerisinde devrim yapamazsınız. Bu, birleşik bir devrim olmak zorundadır. Stratejiniz Türkiye'deki bütün bu sınıfsal güçleri hesaba katmak ve içermek zorundadır, düşman kuvvetler olarak, ara kuvvetler olarak ve elbette müttefik kuvvetler olarak. Kürt halkıyla Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin birleşik mücadelesi ihtiyacı, boş bir söz kalıbı değil fakat katı bir toplumsal, dolayısıyla da bilimsel gerçeğin ifadesidir. Stratejinizi buradan, bu toplumsal gerçekten hareketle oluşturmak durumundasınız. Elbette devrimciyseniz ve sorunları devrimle çözmek hedefindeyseniz.

Suriye pazarlıkları kısılcında Kürt sorunu

ABD ile Suriye konusundaki pazarlıklar kesin olarak Kürt sorununu ve hareketini de içeriyor. Türk dışişleri bakanı nota vermek için Suriye'ye gidiyor. Gitmeden hemen önce Clinton'la uzun telefon konuşmaları yapıyor. Adam Suriye karşısında ABD ulağı ve bunun gerisinde Kürt hareketini ezmek konusunda alınan destek de var. Düzen medyası şimdilerde Abdullah Öcalan hakkında bir karalama kampanyası yürütüyor, eski Suriye günlerine ilişkin ifşaatlar birbirini izliyor. Bu kirli propagandanın gerçekte iki yönü var. Bir yönü doğal olarak PKK ve Öcalan'ı hedefliyor. Fakat öteki yönü, şu sıralar empyralizm hesabına hedefe konulan Suriye'yle ilgilidir. Öcalan'ın Suriye döneminin yeniden gündeme getirilmesinin gerisinde aynı zamanda bu var. Böylece Suriye topluma daha düne kadar PKK'yi barındıran "düşman" devlet imajıyla sunulmuş oluyor ve müdahale için buradan da bir kamuoyu oluşturulmak isteniyor.

Füze kalkanını kurdurdular, bunu Kürt sorunu pazarlıklarından ayrı düşünmek mümkün değil. Türk

devleti Kürt hareketinin askeri kolunu ABD’den gerekli desteği alarak ezmek karşılığında Suriye’ye girmeyi prensip olarak kabul etmiş görünüyor. Girmek o kadar kolay değil, bunu bir yana koyuyorum. Bakınız Tayyip Erdoğan şu sıra Mısır gezisine çıkacak, ama gezi öncesinde Mısır basınında Türkiye batı emperyalizminin ajanıdır diye yazılar çıkıyor. Lübnan’da önemli bir gazetede, Türkiye NATO’nun Ortadoğu’daki Truva atıdır diye yazılar yayınlanıyor. Son dönemin olayları Arap aydınlarının zihnini daha çok aydınlatmış görünüyor. Tunus ve Mısır’daki halk isyanları Arap halklarına, özellikle Arap aydınına bir özgüven kazandırdı. Bunlar düşünen, olup bitenleri değerlendirebilen insanlar. Türkiye’nin NATO’nun neresinde durduğunu, Ortadoğu’da nasıl bir rol oynadığını elbette biliyorlar. Tayyip Erdoğan’ın NATO’nun Libya’da ne işi var demesinden üç gün sonra İzmir’i nasıl Libya’ya müdahalenin üssü haline getirdiğini, Libya’da birkaç ay içerisinde 50 bin insanın nasıl yok edildiğini, ülkenin nasıl yerle bir edildiğini, Libya petrolünün üçte birinin Fransa’ya geriye kalanının ötekilere bir anda nasıl peşkeş çekildiğini izliyor, değerlendiriyorlar.

Demek istiyorum ki, Suriye’ye girmek o kadar da kolay değil, Arap dünyasının bir kesiminde buna karşı bir duyarlılık, bir tepki var. Ama günümüzde emperyalist saldırganlıkta artık ölçü de yok, uluslararası ilişkilerde işler artık orman kanununa dönmüş durumda. Suriye’ye bir askeri müdahale gerçekleşebilir de. Ama emperyalistler bunu ancak Türkiye eliyle yapabilirler. NATO bunu yapamaz, yapmaya kalkarsa bu aynen İsrail hesabına yapılmış bir müdahale olarak anlaşılır. Arap dünyasına bunu kabul ettiremezler. Suriye’ye ancak Suudi Arabistan ve Ürdün ile aşağıdan, Türkiye ile yukarıdan girebilirler. Yani Ortadoğu’daki işbirlikçi rejimler eliyle bunu yapabilirler. Bu çerçevede Türk devletine bir rol çıkıyor mu? Çıkıyor! Türk devleti bunu kabul ediyor mu? Ediyor! Ama Türk devleti bunu kabul ettiğinde karşılığında da bir şeyler alıyor demektir. Aldığı olsa olsa Kürt hareketinin ezilmesine onaydır. Nitekim düzen medyasında da olay halen tüm açıklığı ile böyle tartışılıyor.

Bakıyorsunuz, tam aynı günlerde Amerikan işgal kuvvetleri komutanı bir açıklama yapıyor, Amerikan devriyeleri Kandil için harekete geçmiş bulunuyor, diyor. Irak işgalinden sonra ilk defa böyle söz sarfediliyor. Aynı dönemde bakıyorsunuz, Barzani Kandil eteklerindeki köyleri boşaltıyor. Basında bunun için gerekli kaynakları Türk devleti sağladı haber ve yorumları yer alıyor. Güney Kürtlerinin elbette bir ulusal bilinci ve duyarlılığı var; Barzani’nin kamuoyu önünde açıkça Türk işbirlikçisi gibi davranacak hali yok. Kamuoyu önünde diklenecektir, bu ev bizimdir, kapıyı çalmadan giremezsiniz diyecektir. Ama bütün yuları ABD’nin elinde olduğu için, bugünkü iktidarını ABD’nin kucağına oturmaya borçlu bulunduğu için, eğer Türk devletiyle ABD arasında böyle bir pazarlık yapılmışsa, bu pazarlıkta da Kandil’i ezmek bir hak ve olanak olarak Türk devletine tanınmışsa, Barzani’nin de buna itaat etmekten başka bir seçeneği yok demektir.

Tarihsel akışın dışına düşmek

Dünyada olayların krizlere, savaşlara ve giderek devrimlere doğru gittiği bir evrede, Kürt sorununu reformlarla, üstelik tüm kapsamıyla çözmek arayışı bir şaşkınlık durumudur. Arada bir yoldaş aktarıyordu; Avrupa’da uzman dergilerde AB’nin muhtemel bir devrim tehlikesine karşı alacağı tedbirler tartışılıyormuş. Devrim sözü artık kitlelerin olduğu kadar düzen uzmanlarının da dilinde. Mısır halkı devrim yaptığı inancında. Aynı şekilde Tunus halkı da. Mısır Devrimi, Tunus Devrimi, birçok kimsenin ortak söylemi durumunda. Bunun bir yanında kuşkusuz bir

manipülasyon var. Ama öteki yanında da devrimin giderek meşrulaşması, bir olumlu değer haline gelmesi, sıradan insanın diline düşmesi var. Tarihsel olarak yeni bir devrimler dönemine yakınlaştığımızın bir yansıması var.

Bu toplumsal patlamalar boşluktan doğmuyor, durduk yerde gerçekleşmiyor. Dünya ölçüsünde büyük bir sosyal enerji birikimi var, olup bitenler bunun bir ilk dışavurumu. Bunlar geleceğin devrimlerinin öncü sarsıntıları. Büyük tarihsel depremler henüz duruyor, zamanını bekliyor. Bunları önlemenin bir yolu da yok. Öyle havasını bir biçimde alarak yatıştırmak hesaplarının tutma şansı yok. İşte Yunanistan batıyor ve bunun baş sorumlusu AB’nin kendisidir. Yirmi yıldır Yunanistan emekçisine kan kusturdular ve buna paralel olarak ülkeyi iflasa sürüklediler. Şimdi kurtarma planı adı altında yeni borçlar veriliyor, karşılığında ise Yunan emekçisinin onyıllardan beri hak edilmiş kazanımlarından geriye kalanlar isteniyor. Buradan neyin havasını nasıl alacaklar. Bu büyük sorunlar ve gündün güne büyüyen hoşnutsuzluklar birikimini büyük depremlere yolaçmaksızın salt öncü sarsıntılarla nasıl atlatacaklar? Bundan çıkış, bundan kurtuluş yok. Zira attıkları her yeni adım, aldıkları her yeni tedbir, bunun tam tersi sonuçlara yolaçıyor, sosyal çatışma birikimini besliyor.

Demek istiyorum ki, olayların böyle bir çerçeveye oturduğu bir tarihsel evredeyiz. Tunus-Mısır isyanlarını konu alan değerlendirmelerimizde, devrimcilerin yeniden tarihin önplanına çıkacağı evreye doğru gidiyoruz deniliyor. İşte böyle bir tarihi dönemin arifesinde, İmralı süreciyle birlikte Abdullah Öcalan tutup Kürt hareketini dört dörtlük bir klasik sosyal demokratik programa uyarladı. Devrimi kategorik olarak reddetti. Kurulu düzen ve devlet yıkıcılığını reddetti. Sosyal mücadeleyi önemsizleştirdi. Benim için toplum yaşamında sınıf gerçeğinin önemi ve rolü yüzde onu geçmez dedi. Özetle tarihin gidişatına, olayların akış yönüne tümüyle ters düştü. Ama tuttuğu yol üzerinden bir çözüm, bir çıkış görünmüyor. Ya da bu ancak en aza razı olmak ölçüsünde olanaklı, ki bu da sorunun çözülmesi demek olmayacak. En fazla belirli sınırlar içinde ve gerçekte yalnızca geçici olarak yumuşatılması anlamına gelecek.

Kürt meselesinin pazarlık masasında bir biçimde ve bir parça yumuşatılması bizim işimizi birçok yönden kolaylaştırır aslında. Bu mümkün olsa, Türkiye’de sosyal mücadelenin önü biraz açılrsa, bugünkü şovenizm biraz geri plana düşse, emekçi dönüp sosyal sorununa, sınıfsal durumuna bakabilse, bu bizim işimizi birçok bakımdan kolaylaştırır. Ama ortada böyle bir şans görünmüyor, buna ilişkin umutların büyümesi ile döne döne sönmesi içiçe gidiyor. Yıllardan beridir sürüyor bu kısır döngü.

Düşünün ki en azgın dil şimdilerde kullanılıyor. Kökü nasıl kazınacakmış herkes görecektir, birinci dereceden hükümet yetkilileri. ‘90’larda bu iş yapılamazdı, çünkü devlet bölünmüştü; sivil otorite bir tarafta, askeri vesayet bir tarafta, çeteler öbür taraftaydı; oysa şimdi bütün bunlar tek elde toplanmış bulunuyor, bu sayede terör kesin olarak ezilecek, diyor Fettullah Gülen’in basındaki sözcüsü. Şimdi dost düşman Türkiye terörü nasıl ezecekmiş görecektir, Hüseyin Gülerce. Fetullah’ın bir başka adamı ABD ve Avrupa ile pazarlıklar bir sonuçla bağlandı, böylece bu

iş kapandı, 3-5 yıla kalmaz PKK’nin işi biter diyor. Kuşkusuz bunlar biraz da psikolojik hareketin gereği olan propagandif sözler, aynı anlama gelmek üzere temelsiz hayaller. Ama bu söylemin kendisi, işin nasıl sarpa sardığını, iplerin nasıl koptuğunu, AKP eksenli dinci gericiğin Kürt hareketi düşmanlığında işin ölçüsünü nasıl kaçırdığını gösteriyor. Beri yandan bu söylem, karanlık pazarlıklar hakkında bir fikir de veriyor. PKK’nin ipi çekildi diye yazı yazıyor adam, ABD ile yapılan pazarlıkları ima ederek. Öyle basit bir yazı da değil bu, nitekim PKK yayınlarından buna anında yanıtlar yetiştirildi.

Biz son seçimler öncesi süreçte bir hayal dünyası içinde yüzdüğünün tümüyle farkındaydık. Değerlendirmelerimizin temel çerçevesi bunu açıklıkla içeriyordu ve biz bunu yeni olaylar ışığında da yineleyip durduk. Ve işte şimdi, şu seçim sonrası dönemde, tablo tüm açıklığı ile gözler önündedir. Bir kez daha olduğu gibi doğrulanmış bulunuyoruz. Bu sorun mevcut istemlerin ana çerçevesi korunduğu sürece masada çözülmez, bunu hep söyledik, hala söylüyoruz. Ama seçim öncesi dönemde Kürt hareketinin tamamında, Türkiye solunun da büyük bir bölümünde, bu temelsiz iyimserlik dalga dalga yayıldı. Bu Çatı Partisi projesine soldan her duyanın

koşması da bundan dolayı idi. Bunun heyecanı ulusal solun bir kesimine bile yansıdı. Ulusal solun sözcülerinden odatv’de Öcalan Türkiye sosyalist hareketinin doğal lideri ilan edildi ve bu ulusalcılar arasında büyük bir gürültüye de yolaçtı. Değerlendirmeyi yapanlar tutumlarını savundular; biz yalnızca nesnel bir tespit yapıyoruz dediler. Öcalan’ın Türkiye solunun manevi, giderek de politik lideri haline geldiğini söylediler. Seçim blokunu ve Çatı Partisi projesini buna kanıt olarak gösterdiler.

Haksız da değillerdi. Solun önemli bir kısmının kendi ekseninde bu denli kolay toplanıyor olmasının da verdiği güçle Öcalan artık kendi konumuna ve misyonuna tarihsel bir temel de sunuyor. Mustafa Suphi’den alarak ‘71 devrimcilerine bağlıyor. Her zaman Mahirler’in ve Denizler’in takipçisi oldum, onların günümüzdeki temsilcisiyim diyor. Duran Kalkan da Mihri Belli’nin ölümü üzerine yaptığı değerlendirmede benzer bir havada konuşuyor. Mihri Belli, başkan şahsında, sana baktıkça hep Mahirler’i, Denizler’i görüyorum derdi, diyor. Bütün bunlar Türkiye solunun liderliğine çıkıyor. Mahirler’in, Denizler’in bayrağı artık benim elimde diyor, daha ne desin ki? Yeni dönemin Türkiye sol hareketi lideri olarak konuşuyor ve bu söylem tam da İmralı’daki gizli görüşmeler dönemine denk geliyor. Solun bütün bir kuyrukçu kesimi de bunu açıkça ya da zımnen onaylıyor. Ertuğrul Kürkçü seçim öncesi bir röportajında, yıllar önce Beka’da görüştüğümde, Öcalan bana bütün yükü benim omuzlarıma bıraktınız dediğinde biraz fazla abartıyor diye düşünmüştüm, oysa şimdi bakıyorum da tümüyle haklıymış, gerçekten halen bütün yük onun omuzlarında diyebiliyor. Bir bakıma kuyrukçu solun Öcalan’a bakışını kendi üzerinden özetlemiş oluyor. Bu konuda söyleyebileceklerimin daha fazlasını sonraya bırakıyorum, birazdan ele alacağım Çatı Partisi bahsine... (9-10 Eylül 2011 tarihli bu konferansın **Çatı Partisi** konulu kısmının bir bölümü, “**Çatı Partisi ya da solun tablosu**” başlığı ile **Ekim**’in Ocak 2012 tarihli 278. sayısında yayınlandı –Red).

(Devam edecek...)

HDK ve “barış” süreci...

Reformist sol tasfiyeci sürecin hizmetinde!

2013 Newroz’undan bu yana Türkiye’de “barış rüzgarları” esiyor. İmralı’da kapalı kapılar ardında yapılan pazarlıklar ve paralelinde İmralı-Kandil arasında yaşanan trafik, gerillanın çekilmesi evresine dayanmış bulunuyor.

Emperyalist politikalar çerçevesinde Ortadoğu’nun yeniden dizaynının bir parçası olarak işleyen “süreç”, AKP tarafından “terörü bitirme” olarak tanımlanıyor. AKP silahlı Kürt hareketini tasfiye etmeyi amaçlayan politikasını bir bir hayata geçiriyor. “Akil insanlar komisyonu” ve mecliste kurulan “çözüm sürecini değerlendirme komisyonu” adımları, bu politikanın bir parçası göstermelik manevralar. Bu sürece Dersim’de askeri operasyon, KCK tutsaklarının durumunu değiştirmeyen 4. Yargı Paketi aldatmacası, Dicle Üniversitesi’nde yaşandığı gibi Hizbullah eliyle dinci-gericiliğin Kürdistan’da denetim kurma girişimleri, Roboski katliamının mecliste aklanması ve AKP’nin gerici anayasa taslağı eşlik ediyor.

Kürt hareketi ise AKP’nin her hamlesini sessizlikle onaylıyor, gerillanın çekilmesinin ardından “çözüm süreci”nin ilerleyeceği hayallerini yayıyor. Tasfiye politikalarını meşrulaştırma ve gerekli desteği sağlama işi ise reformist kuyrukçu sola düşüyor.

AKP’nin seçim hesaplarıyla birlikte, emperyalistlerin bölgeye dönük politikaları çerçevesinde Kürtler’in denetim altına alınması ve Kürt hareketinin tasfiyesinin hedeflendiği yeterince açıkken, iktidar cephesinden yapılan her açıklama ve atılan her adım bunu kanıtlıyor, “barış” hayalleri ile emekçi kitleler sersemletiliyor. HDK (Halkların Demokratik Kongresi) bileşenleri şahsında reformist-kuyrukçu sol da yaşanan tasfiyeci sürükleniş hararetle savunuyor. Sürece eleştirel yaklaşanları ise barışı baltalamakla ve sosyal şövenlikle suçluyor.

Reformist solun misyonu!

Kürt hareketinin yedeğinde konumlanan HDK (Halkların Demokratik Kongresi) ve onun uzantısı HDP, “Türkiye’nin demokratikleşmesi” ekseninde kuruldu. Solda birliğin yeni modeli olduğu iddia edilse de, seçim ekseninde biraraya gelen güçler bugüne kadar Kürt hareketinin politikaları ekseninde hareket ettiler. Bugün ise “çözüm süreci”nin sahiplenilmesi misyonunu üstlenmiş bulunuyorlar.

Devrim fikrini çoktan terketmiş bulunan güçler tarafından oluşturulan HDK, silahların bırakılması ve “demokratik siyaset”e geçişi büyük bir heyecanla karşıladı. Newroz’un ardından yayınlanan bildirgede şunlar söyleniyor:

“2013 Newroz’unda Abdullah Öcalan’ın çağrısıyla Kürt Özgürlük Hareketi’nin eşitlik ve özgürlük mücadelesini silahlar olmadan sürdürmeyi benimsemesinin Türkiye’yi barış, çözüm ve demokrasi yürüyüşünde yeni bir evrenin başlangıcına ulaştırdı...” *“Türkiye’yi yönetenlerin barış, demokratikleşme ve özgürlüklerin genişlemesi taleplerini bastırmayı meşrulaştırmak için istismar*

ettikleri silahlı çatışma bahanesini ellerinden alarak karşıtlarını da silahsızlandırdı...”

Bu arada “barış süreci”nin ilerlemesi için AKP’ye güven vermeye çalışılıyor, öte yandan hükümete MHP’nin ırkçı saldırıları karşısında halkı koruma görevini yerine getirme çağrısı yapılıyor, düzenin en pespaye temsilcilerinden olan CHP “barış güçleri arasına katılmaya” davet ediliyor...

Dahası, İmralı görüşmelerinde ve Newroz mesajında A. Öcalan’ın solda tartışma yaratan sözleri düzeltilmeye çalışılıyor. Basına yansıyan İmralı tutanaklarında Öcalan’ın, *“Ermeni lobisi etkili, 2015’te gündem olmak istiyorlar”*, *“Anadolu İslamlaştıktan sonra bin yıllık bir Hristiyanlık öfkesi var. Rum, Ermeni, Yahudi, Anadolu’da hak iddia eder. Laiklik, milliyetçilik kisvesinde elde ettiklerini kaybetmek istemiyorlar”* sözleri tepki toplamış, sonraki görüşmede Öcalan sözlerinin yanlış anlaşıldığını ifade etmek zorunda kalmıştı. HDK bildirgesinde de, etnik grup ve azınlıklar hatırlatılarak, *“halkları birbirine bağlayan tarihsel dostlukların yeniden canlandırılacağı”* ifade ediliyor. Newroz’da okunan metinde, *“Türk halkı bilmeli ki Kürtlerle bin yıla yakın İslam bayrağı altındaki ortak yaşamları kardeşlik ve dayanışma hukukuna dayanmaktadır. Gerçek anlamında, bu kardeşlik hukukunda fetih, inkar, red, zorla asimilasyon ve imha yoktur, olmamalıdır.”* sözlerine de “açıklık” getiriliyor: Öcalan Türkiye’yi, *“işgalci, fetihçi emperyalist siyasetlerin uzantısı olmaktan çıkan”* ve *“halklar dayanışması üzerine yükselen”* bir dış siyasete çağırıyordu!

A. Öcalan’ın Newroz’da okunan mektubu, Türkler’in ve Kürtler’in ittifak kurdukları her durumda kazandıkları argümanına dayanmakta, emperyalist proje Büyük Ortadoğu ve bölge lideri

Türkiye ekseninde dünya sistemi ve kapitalist düzen ile bütünleşme hedefi ortaya konulmaktadır. Öcalan “barış” projesinin içeriğini İmralı savunmalarından bu yana açık bir şekilde ortaya koyarken, tepkileri yumuşatma işi de kuyrukçu sol tarafından üstlenilmektedir.

Barış üzerine boş hayaller!

HDK açıklamasına asıl ruhunu veren ise “barış” söylemi. Silahların bırakılmasıyla birlikte “barış ikliminin doğduğu”, “silahlı mücadelenin” yerini “demokratik mücadelenin” alacağı söyleniyor. HDK bileşenlerinden kimilerine göre, yeni sürecin esasını oluşturan mantık, *“örgütsel ve askeri kuvvetin tasfiyesi değil, ‘iktisatlı’ bir tutumla Kuzey şahsında demokratik-barışçıl mücadele biçimlerine geçerken şövenizmi kırmak, faşizmi çözmek amacıyla Türkiye emekçi solu ile türlü birliktelikler yaratmak”* mış! Kimilerine göre de, *“silah bırakmanın içi ‘eşitlik, özgürlük, adalet’ ile doldurulunca onurlu, kalıcı barış”* gelecekmiş! vb...

“Savaşların sona erdirilmesi, uluslar arasında barış, yağmaya ve zora son verilmesi -bütün bunlar bizim idealimiz; ama bu ideal, doğrudan ve ivedi bir devrim çağrısının eşliği olmazsa, burjuva safsatacılarının yığınları ayartmasına yarar.” (Lenin, *Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları*, Sol Yayınları, s.223)

Kuyrukçu sol bugün bu misyonu üstlenmiş bulunuyor. Devlet ve iktidar gerçeğinin, sınıflı toplum gerçeğinin, ulusal baskı ve ezilmişliğinin gerisinde yer alan emperyalizme dayalı sömürü düzeni gerçeğinin üzerini örterek “barış”ın gelebileceği hayallerini yayıyor, işçi ve emekçileri burjuva safsatalarla aldatma yolunu tutuyor.

Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları'ndan mücadele çağrısı

14 Nisan 2013 / Kayseri

Sınıf devrimcilerinin Ankara ve Kayseri'nin sanayi havzalarıyla emekçi semtlerinde haftalardır çalışmasını yürüttükleri ve “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği” şiarıyla çağrısını yaptıkları Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı 14 Nisan'da gerçekleştirildi.

Ankara'da emperyalizme karşı mücadele çağrısı

Ankara'da Tüm Bel Sen Genel Merkezi Konferans Salonu'nda gerçekleştirilen kurultay için salona “Bütün ülkelerin işçileri birleşin”, “Kürt ulusuna özgürlük, eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik” gibi temel mücadele şiarlarının yer aldığı pankartlar asıldı.

Kurultay, son dönemde artan devlet terörü, emperyalist savaş, Kürt ulusuna ve sınıfa yönelik saldırıları içeren bir sinevizyon gösterimi ile başladı. Ankara Kurultay Hazırlık Komitesi adına yapılan açılış konuşmasında işçi sınıfının kazanılmış haklarının gasp edildiği bir dönemde gerçekleştirilen kurultayın önemine vurgu yapıldı. Kurultayın emperyalist-kapitalist barbarlık düzenine karşı “sınıfa karşı sınıf” duruşunu ifade ettiğinin altı çizildi.

Açılış konuşmasının ardından devrim ve sosyalizm davasında ölümsüzleşenler anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Kurultayda ilk olarak “Emperyalist savaş ve devrimci tutum” tebliği sunuldu. İkinci sırada ise “Kürt sorunu ve devrimci sınıf tutumu” tebliğinin sunumu yapıldı.

Tebliğin sunulmasının ardından kurultaya ara verildi.

Aradan sonra BDSP konuşması ile program devam etti. BDSP konuşmasında işçi sınıfının tarihsel-devrimci misyonu vurgulandı. Devrimci siyasal bir sınıf hareketi yaratılmasının ihtiyacına işaret edildi. Daha sonra BİR-KAR'ın kurultaya gönderdiği mesaj okundu.

Kurultayın son bölümünde işçi ve emekçi kürsüsü oluşturuldu.

İlk sözü alan bir **metal işçisi**, şovenizmle ilgili bir konuşma gerçekleştirdi. Şovenizm zehrinin ancak işçi sınıfının kenetlenmiş mücadelesiyle kırılabileceğini söyleyen metal işçisi TEKEL direnişi örneğini vererek

“Kürt ve Türk işçiler kendi çıkarları etrafında birleşerek bizlere yürünmesi gereken yolu göstermiştir” dedi. Konuşmasını “Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği” sloganıyla bitirdi.

BDP Mamak İlçe Örgütü'nün mesajının okunmasının ardından, Ankara'nın göbeğinde 78 gün direnen **bir Tekel işçisi** konuştu. “Onuruma sahip çıkmak için direndim” diyen Tekel işçisi, direnişin öğrettiklerini anlattı. İşçilerin direniş sırasında kardeşleştiğini ve sınıf bilincine ulaştığını söyleyen Tekel işçisi “bütün işçi sınıfının umudu olduk” dedi. “Kürt, Türk, Laz birçok milliyetten sınıf kardeşimizle birlikte direndik. Sınıfın bir tek amacı vardır, o da insanca yaşamaktır” diyen Tekel işçisi kurultayı selamladı.

İHD Ankara Şube temsilcisi her şeyin “neden” sorusunu sormakla başlayacağını söyledi. Aynı zamanda bir ölüm orucu direnişçisi olan İHD temsilcisi mücadele ve cezaevi süreçlerinde yaşadıklarını anlattı. Sınıfın devrimci partisinin saflarında mücadele etme çağrısı yaptı.

TKİP'li tutsakların kurultaya gönderdikleri mesaj okunurken mesajda parti saflarını güçlendirme çağrısı yapıldı. Mesaj “Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi” sloganıyla son buldu.

Daha sonra **Sincan OSB'den bir işçi** savaş bütçesiyle ilgili bir konuşma yaptı. Savaşa ayrılan bütçeyi istatistiklerle açıklayan ve teşhir eden OSB işçisi mücadele çağrısı yaptı.

Stuttgart BİR-KAR'ın mesajının okunduğu kurultay işçi konuşmaları ile devam etti.

Çankaya Belediyesi'nden bir işçi, burjuva partilerinin sınıf üzerindeki etkisine dikkat çeken bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmanın ardından İzmir'de işten atılan belediye işçilerin mücadelesi selamlandı.

Yenimahalle Belediyesi'nden bir taşeron işçisi ise taşeronlaştırmayla ilgili bir konuşma yaptı. “Taşeron sistemi köleliktir” diyen belediye işçisi konuşmasını “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni” sloganıyla bitirdi.

Kadın bir işçi, işçi kadınların yaşadıkları sorunlar üzerine konuştu. Kadın işçi “Ekim Devrimi bize kılavuzluk ediyor” sözleriyle bitirdiği konuşmasında “Yeni Ekimler” yaratma çağrısı yaptı.

Bir depo işçisi kendi yaşadığı sorunlardan bahsetti. “Bu 1 Mayıs'ta ne sarı sendikalar, ne de burjuva partileri önde olmalı” diyen depo işçisi, işçileri 1 Mayıs'ta en önde olmaya çağırdı ve konuşmasını “Yaşasın 1 Mayıs” sloganıyla bitirdi.

Sonrasında **Ekim Gençliği** tarafından “Anti-emperyalist mücadele ve görevlerimiz” konulu bir sunum gerçekleştirildi.

Son olarak ise geleceğin işçisi, **bir meslek lisesi öğrencisi** konuşma yaptı. Meslek liselilerin staj sömürüsüyle ucuz iş gücü olarak sömürüldüğünü söyleyen liseli devrim ve sosyalizm için örgütlenme ve mücadeleyi büyütme çağrısı yaptı.

Tüm konuşmaların ardından kapanış konuşması gerçekleştirildi. Kapanış konuşmasında tüm katılımcılara 1 Mayıs'ta omuz omuza olma çağrısı yapıldı.

Kurultay **Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu** tarafından seslendirilen Avusturya İşçi Marşıyla sona erdi. Marşın sözleri: www.kizilbayrak.org

Kayseri: “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” çağırısı yükseldi

Kayseri'de kurultay Hacıbektaş Kültür Derneği'nde gerçekleştirildi. Kurultayın başında mesajlar okundu.

Kayseri Kurultay Hazırlık Komitesi adına yapılan konuşmada Ortadoğu'da emperyalist güçlerin organize etmeye çalıştıkları savaşa karşı mücadele çağrısında bulunuldu. Aynı zamanda halkların kardeşliği ve Kürt sorunun kalıcı çözümü için işçilerin birliğinin yaşamsal önemi vurgulandı.

Kurultay **BDSP** temsilcisinin konuşmasıyla devam etti. BDSP temsilcisi işçi sınıfının öncüleştirmesi ve tarihsel misyonuna sahip çıkmasının önemine değindi. Suriye'de ve Kürt sorununa ilişkin gelişmeleri özetledi. Emperyalist savaşın ve ülkede süren kirli savaşın bedelini işçi ve emekçilerin ödediğini belirtti. İşçi ve emekçilerin birliği ve devrimci sınıf mücadelesinde alınacak mesafenin emperyalist savaş ve ulusal saldırganlığın panzehiri olacağını ifade etti. Kurultayın bu noktada da atılmış mütevazı bir adım olduğunu ifade ettikten sonra konuşmasını mücadele çağrısıyla sonlandırdı.

Konuşmanın ardından emperyalist savaş ve Kürt sorununa ilişkin tebliğler sunuldu.

Bir öncü karayolu işçisi, kurultayı selamlayarak başladığı konuşmada özelleştirme süreci konusunda açıklamalarda bulundu. Özelleştirmeye geçit vermemek için en kestirme yolun işçilerin birliği olduğunu, birleşen karayolu işçilerinin yenilmeyeceğini belirtti.

Bir organize sanayi işçisi fabrikasında yaşanan sorunları dile getirdi. “Biz işçiyiz, Kürt-Türk fark etmiyor. Eziliyoruz. Öyleyse birlik olup savaşın, sömürünün kaynağı olan sömürü düzenine karşı mücadele etmeliyiz” dedi.

Bir karayolu işçisi, işçilerin birliği halkların kardeşliği vurgusunu öne çıkaran bir konuşma yaptı. Karayollarının özelleştirme saldırısına komuta eden gücün ulusal ezilmişliğin ve sömürünün de kaynağı olduğunu, emperyalist savaşın taşeronluğunu yaptığını belirtti. Tek merkezli saldırıları boşa çıkaracak gücün işçilerin birliği olduğunu, ancak bu koşullarda halkların kardeşleşebileceğini belirtti.

Kürsüye çıkan bir işçi, kapıcıların yaşadığı sorunları dile getirdi. İşçilerin birleşmesinin önemini vurguladı.

Kürt bir işçi sorunlarını dile getirdi. İşçilerin birliği halkların kardeşliğine ekmek ve su gibi ihtiyaçları olduğunu belirtti. “İşçiler birleşirse sömürü ve savaş son bulur” dedi.

Urfa'dan gelerek kurultaya katılan Kamu Şirket Personelleri Derneği Başkanı Hakan Aydın yaptığı konuşmada taşeronluk sistemini eleştirdi. Konuşmasının kurultayda emeği geçen işçileri selamladı.

Kurultayın ardından işçiler sokağa çıktılar...

Sonuç bildirgesini işçi ve emekçilerle paylaşmak için işçiler kurultay salonundan çıkarak Kayseri Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdiler. Yapılan basın açıklamasında kurultayın başarıyla tamamlandığı belirtildi. İşçi ve emekçiler emperyalist savaşa ve Kürt sorununda inkar politikalarına karşı mücadeleye çağrıldı.

PTT, TCDD, TPAO'dan başlayan özelleştirme saldırıları, metal sektörü ve kamuda toplu sözleşme süreci...

Kuluçkaya yatmak, sınıfsal öfke ve kini biriktirmek ve büyütme

Volkan Yaraşır

Finans kapital konsantre ve sistematik saldırılarını sürdürüyor. İşçi sınıfının bir enkaz yığına dönüşmesi, hızla şekilsizleşmesi ve atomize edilmesi için son derece soğukkanlı politikalar izliyor.

Özelleştirmeler, sınıfa yönelik ontolojik saldırının en önemli ayağını oluşturuyor.

2013 yılı özelleştirme saldırılarının yoğunlaştığı bir yıl olacak. PTT'nin hızla özelleştirilmesi ve ardından TCDD'nin özelleştirilmesi gündeme alındı. Bu özelleştirmeleri akarsu santrallerinin, iki mega termik santralinin, şeker fabrikalarının, çok sayıda elektrik dağıtım şirketinin ve Seyit Ömer Termik Santrali, Tedaş-Boğaziçi Elektrik Dağıtım Şirketi gibi kârlı ve yüksek gelirli yerlerin özelleştirilmesi izleyecek.

2013 yılı tam anlamıyla bir yağma ve talan yılı olacak. Finans kapitalin çok yönlü ve çok boyutlu stratejik saldırılarının işçi sınıfı için anlamı işsizlik, güvencesizlik ve yoksulluktur. Sadece PTT'nin özelleştirilmesi 40 bin çalışanın geleceğinin gaspı anlamına geliyor.

Karşı devrim ve neoliberal yıkım

12 Eylül faşizmi bir karşı devrimdi. Neoliberal politikalar da bu karşı devrimin ruhu ve pratiği oldu. Ekonomik bir faşizm olan neo-liberalizmin radikal adımları 1980'nin ikinci yarısında atıldı.

Finans kapital bu süreçte sınıfa karşı stratejik saldırıya geçti. “Washington Uzlaşısı” bu stratejik saldırının yol haritası olarak işlev gördü. Türkiye’de özelleştirme/piyasalaştırma adımları da bu yol haritasına uygun bir biçimde hayata geçirildi.

1986-2010 arasında (yani 25 yıllık bir kesitte) kamuya ait alanların hemen hemen tamamı özelleştirildi. Bu olağanüstü talan ve yağma hareketi sonucunda 201 kamuya ait işletmenin, %90’ı özelleştirildi.

1990’lı yıllar özelleştirilmelerin ikinci aşamasını simgeledi. Özelleştirilme dalgası son derece kritik sektörlerde kendini gösterdi. Eğitimde ve sağlıkta GATS’a uygun hızlı ve radikal özelleştirmeler yapıldı.

2000’li yıllar ise özelleştirmelerin üçüncü aşamasını simgeledi. Bu dönemde özelleştirmelerin kapsamı ve içeriği genişledi.

Hayatın her alanının metalaşmasına uygun bir şekilde, özelleştirme saldırısı hayata yöneldi. Finans kapitalin melez ve oportünist bir dille “yerelleşme” adını verdiği bu özelleştirmelerle sular, nehirler, topraklar, ormanlar, kıyılar, kıymetli ve stratejik madenler özelleştirildi.

Kapitalizmin yapısal krizinin 2008 sonrası sarsıcı etkilerinin hissedilmesiyle, 2008-2013 arasında özelleştirme operasyonlarının hızı arttı. Özelleştirmeler, bir yandan yağma ve talanla finans kapitalin “ilkel sermaye” birikim stratejisine hizmet etti, öte yandan TC’nin bütçe açıklarını kapatmada önemli bir enstrüman oldu.

Bir proje partisi olan AKP, İslamcı-muhafazakar görünümü yanında, safkan bir neoliberal parti olduğunu iktidarları döneminde açıkça ortaya koydu. AKP iktidarları dönemi, özelleştirme saldırılarının olağanüstü arttığı bir dönem oldu.

Son 25 yılda yapılan özelleştirmelerin %85’i AKP iktidarları döneminde gerçekleşti. Özelleştirme operasyonlarında totalde 46 milyar dolar “kaynak” yaratıldı. Bu miktarın 40 milyar dolara yakın bir kısmı, AKP iktidarları döneminde yapılan özelleştirmelerle elde edildi.

2013 yılında AKP, yeni bir özelleştirme saldırısı programı hazırladı. AKP, 14 milyar dolarlık bir özelleştirmeyi gündemine aldı. PTT bu saldırının mızrak ucu işlevini görüyor.

2013’te BEDAŞ’ın özelleştirmesiyle start verildi. Köprü ve otoyolların özelleştirmesiyle saldırılar sürdü. İki boğaz köprüsü, sekiz otoyoldan meydana gelen toplam on “varlığın” özelleştirme ihalesini Koç ve Ülker grubu (Malezya kökenli UEM’yle birlikte), 5 milyar 640 milyon dolara aldı.

2013 - Özelleştirme saldırıları şiddetleniyor

AKP iktidarı PTT’nin hızla özelleştirmesi için adımlar atıyor. PTT’nin önce anonim şirketine dönüştürülmesiyle başlayacak bu süreç, PTT’nin parçalanarak özelleştirilmesi/piyasalaştırılmasıyla derinleştirilecek.

PTT’nin ardından TCDD’nin özelleştirmesi gündeme getirildi.

PTT’de olduğu gibi AKP iktidarı, bu süreci tekel hakkının tasfiyesi, KİT yapısının esnekleştirilmesi ya da serbestleştirilmesi gibi demogojik tanımlamalarla açıklıyor.

TCDD anonim şirkete dönüştürülerek, hızla özelleştirilecek temel alanlardan biri olarak dikkat çekiyor.

TPAO da Türk Petrol Kanunu Tasarısı altında örtük bir özelleştirme programının içine alındı.

2013 yılında bu adımları bor, toryum, uranyum madenlerinin piyasalaştırılması izleyecek. Ayrıca Telekom’un kamu hisselerinin satışı ve elektrikte yapılacak özelleştirmeler gündeme alındı. Özellikle dağıtım şirketlerinin özelleştirilmesi (Tedaş, Boğaziçi Elektrik AŞ gibi) dikkat çekiyor. Bunun yanında Halk Bank ve Vakıf Bank’ın kamu hisselerinin satışı yapılacak. Bir dizi liman, termo elektrik santralinin satılması (13 akarsu santrali, iki büyük termik santral) ve özelleştirmesi, 2013 yılında yapılacak özelleştirme olarak ilan edildi.

Bu çok şiddetli özelleştirme saldırısı, yalnızca PTT bünyesinde 40 bin çalışanı güvencesiz bırakacak. PTT’de kısmi iş güvencesine sahip, 657 Sayılı Devlet Memurları Kanunu’na tabi 40 bin çalışan, sözleşmeli personel konumuna getirilerek iş güvencesini kaybediyor.

Bugün PTT bünyesinde 12 bin taşeron işçi çalışıyor. Bu operasyonla PTT’de işten atılmaların, sistematik taşeronlaşmanın ve güvencesizleşmenin önü açılıyor.

PTT operasyonunu izleyecek, TCDD’nin özelleştirmesi de benzer sonuçlar yaratacak. Demiryolu işçilerini sendikasılaştırma, işten atılma, taşeronlaştırma ve güvencesizlik bekliyor. TPAO ve diğer özelleştirmelerin de benzer sonuçlar doğurması kaçınılmazdır.

2013 yılı finans kapitalin ve AKP iktidarının

özelleştirmeler adı altında işçi sınıfına yönelik stratejik saldırılarının yaşandığı bir yıl olacak.

İşçi sınıfı için sistematik işsizleştirme, güvencesizleştirme, sendikasılaştırma ve yoksullaştırma anlamına gelen özelleştirmelere karşı, saldırının gerçekleşeceği her işyerinde ve her kentte sınıfsal öfke ve kin birikecektir.

Önümüzdeki aylarda operasyonların yapılacağı işyerleri, sınıfsal mücadelenin yeni odakları haline dönüşebilir.

Finans kapital 2013 yılı özelleştirme yol haritasını açıkladı: Başta PTT, TPAO, TCDD, Türk Telekom, İstanbul Anadolu Yakası Elektrik Dağıtım A.Ş., Toroslar Elektrik Dağıtım A.Ş., Dicle Elektrik Dağıtım A.Ş., Van Gölü Elektrik Dağıtım A.Ş., Halk Bank, Vakıf Bank, İzmir Kruvaziyer Limanı, bir dizi şeker fabrikası, Seyit Ömer Termik Santrali, Tedaş gibi işyerleri sermayenin açık ve soğuk kanlı saldırılarına maruz kalacak yerlerdir.

Sınıfsal öfke ve kini biriktirmek

İşçi sınıfı bu saldırılara karşı her ne kadar hazırlıksız olsa da kolektif reaksiyon gösterecektir. İşsizlik, geleceksizlik ve güvencesizliğe karşı sınıfsal refleksleriyle hareket etmesi yüksek bir olasılıktır. Ölümle eşdeğer olan bu saldırılar, sınıfsal öfke ve kini arttıracaktır.

Özelleştirme saldırılarının gerçekleşeceği işyerleri, yeni sınıfsal öfke yataklarıdır. Bu alanlarda bugünden temaslar kurmak, yaşanacakların ajitasyon ve propagandasını yapmak, kuluçkaya yatmak yakıcı önemdedir.

Saldırı merkezlerinde sabırla ve inatla sınıfsal öfke ve kinin birikmesini sağlamalıyız. Bu biriktirme süreci yeni ve sarsıcı direnişlere, büyük patlamalara gebe bir süreçtir. Her şeyden önce sınıfla organikleşmenin olmazsa olmaz koşuludur.

Özelleştirmelerin yapılacağı her işyeri, 2013’te sınıfsal öfke patlamalarının odaklarıdır. Odakları olmalıdır...

2013 yılı, halen sürmekte olan metal ve kamu işçileri toplu sözleşmeleriyle her alanda yeni birikimlere yol açabilir. Ayrıca özelleştirmelere karşı gerçekleşecek her direniş ve eylem, havzalarda yaşanan yaygın lokal direniş ve eylemlerle birbirini etkileyeceği gibi birbirini tetikleyecek içeriktedir. Bu manada gerçekleştirilecek her pratik yakıcı önemdedir.

Kapitalizmin yapısal krizinin ulaştığı yeni evre ve krizin yarattığı sınıfsal kutuplaşma her işçi havzasını potansiyel mücadele odağına dönüştürdü. Özelleştirme saldırıları bu süreci besleyici bir faktördür. 2013 yılının yazı sınıfsal kutuplaşmanın yoğunlaşacağı ve şiddetleneyeceği bir dönemdir. Özellikle 2013 1 Mayısı bu faktörlerle birlikte, Kürt sorununun ulaştığı yeni momentle de bağlantılı olarak tarihsel önemde bir 1 Mayıs olacaktır. Görev sınıfsal öfke ve kini her alanda biriktirmek ve açığa çıkarmaktır. Somut ve etkili pratikler yaratmaktır. “Havanın dönmesi” her an mümkündür. Bir kıvılcımın bile aleve dönüşebileceğini bilmeliyiz. Gerçekleşecek her pratik muazzam olanakların habercisi olabilir.

Venezuela'da sınıf çatışmaları sertleşiyor!

Venezuela devlet başkanı ve Bolivarıcı hareketin lideri Hugo Chavez'in hayatını kaybetmesi, "Bolivarıcı Devrim"e dış bileyen Amerikancı faşizan muhalefete yeni bir taarruz başlatma fırsatı olarak görüldü. Chavez'in ölümünden önce başlayan bu girişim, medya ve sokaklara salınan çeteler eliyle seçim gününe kadar sürdürüldü. Chavez'in halef ilan ettiği Nicolas Maduro'nun devlet başkanlığına seçilmesi üzerine kan dökmeye başlayan muhalefet, kudurgan dışlerini pervasızca göstermeye başladı.

Bir kez daha seçimlerde yenilgiye uğrayan Amerikancı muhalefetin çeteleri sokaklara salıp cinayetler işlemeye başlaması şaşırtıcı değil. Zira Venezuela burjuvazisinin en küstah en saldırgan kesiminin temsilcisi olan Henrique Capriles'in başında bulunduğu bu muhalefet, 15 yıldan beri Chavez'e ve "Bolivarıcı Devrim"e karşı sayısız saldırıda bulundu. Tüm girişimleri fiyaskoyla sonuçlanan muhalefetin, Chavez'in ölümü ile hırsla saldırıya geçeceği biliniyordu. Nitekim öyle de oldu ve Amerikancı muhalefet çetelerini sokaklara salarak cinayet işlemeye başladı.

Maduro: "ABD destekli darbe girişimi..."

Seçimlerde oyların yüzde 48,97'sini alan sağcı muhalefet adayı Henrique Capriles, yenilgiyi kabul etmeyerek, seçim sonuçlarına itiraz etti. Başkan seçilen Maduro ile mensup olduğu Venezuela Birleşik Sosyalist Partisi'ni (PSUV) suçlayan Amerikancı muhalefetin adayı, oyların tek tek tekrar sayılması için kampanya başlattı.

Maduro'nun devlet başkanlığını "gayrimeşru" ilan eden muhalefet şefi Capriles, oluşturduğu motorize çeteleri sokaklara saldı. PSUV merkezlerine ve sağlık kurumlarına saldıran faşist çeteler, aralarında Kübalı doktorların da bulunduğu 7 kişiyi katletti, 90'ı aşkın kişiyi ise yaraladılar.

Birçok kentte sokaklara çıkan Amerikancı muhalefetin çeteleri, ABD ve İsrail'den "yardım" istediler. Daha ilk adımda emperyalist/siyonistlerden destek isteyen bu çeteler, Venezuela işçi ve emekçilerine sağlık yardımı yapan Kübalı doktorları ise, katlettiler.

Venezuela seçimleri, 'dünyanın en şeffaf seçimleri' kabul edilmesine rağmen, faşizan muhalefetin, yolsuzluk olduğu gerekçesiyle harekete geçmesi, anında Washington'dan destek buldu. Chavez'in yerine geçen Maduro, düzenlenen gösteri ve saldırıların, ABD'nin Karakas büyük elçiliği tarafından finanse edildiği açıklayarak, olayların arkasında Barack Obama yönetiminin bulunduğunu belirtti.

Televizyondan halka seslenen Maduro, yaşanan şiddet olaylarının sorumlusunun Capriles olduğunu, bununla birlikte ABD'nin de yaşanan olaylarda belirleyici bir rol oynadığını belirtti.

Faşist olarak tanımladığı Capriles'in darbe peşinde olduğunu vurgulayan Maduro, muhalefetin 17 Nisan'da başkent Karakas'ta yapmayı planladığı gösteriye izin verilmeyeceğini ilan etti. Bu kararlı duruş, ABD-İsrail destekli bir darbe ile iktidara yerleşme hevesi içinde bulunan Henrique Capriles'i, gösteriyi iptal etmek zorunda bıraktı.

Sağcı politikacıların ülkede kaos yaratmak için motorize ekipler kurduğunu da açıklayan Maduro, "Bu

ülkede darbe yapılmasına izin vermeyeceğiz" dedi.

Emekçiler Amerikancı muhalefete karşı direniyor...

Amerikancı muhalefetin çetelerini sokaklara salması, PSUV merkezleri ile sağlık kurumlarının hedef alınması, emekçilerin öfkeyle sokaklara çıkmasına neden oldu.

Seçim günü planlanan provokasyonları önlemek için harekete geçen Büyük Yurtsever Cephe, Komün Konseyleri, öğrenci ve gençlik örgütlenmeleri ile Bolivarıcı Savunma Birlikleri, Venezuela'daki tüm seçim sayım kurumlarını korumaya alarak Amerikancı muhalefetin planlarını boşa düşürdü.

Seçimlerin ertesinde, faşizan muhalefetin çetelerini sokaklara salması üzerine harekete geçen aynı örgütler, Amerikancı bir darbeye izin vermeme konusunda kararlı olduklarını gösterdiler. Maduro'nun net bir tutum alması ve emekçilerin sergilediği bu militan duruş, faşizan muhalefeti kısmen de olsa geri adım atmaya zorladı.

Venezuela'da yeni dönem...

Seçim kampanyası döneminde başlayan faşist provokasyonlar, çetelerin cinayet işlemeye başlaması ile yeni bir boyut kazandı. Bu olayların önümüzdeki süreçte farklı boyutlar alarak devam edeceğini kestirmek güç değil. Zira Venezuela büyük burjuvazisinin ABD-İsrail desteği ile darbe girişimlerine devam edeceğinden kimse şüphe etmiyor.

Kapitalist özel mülkiyet sistemi ile ücretli emek-gücünün sömürsüne dokunmadığı halde, Amerikancı muhalefet, Bolivarıcı Hareket'in iktidarına ilk günden beri dış biliyor. Zira bu iktidar işçiler, emekçiler ve yoksullar lehine birçok düzenleme yaptı. Sağlık, eğitim, beslenme, konut gibi sosyal alanlara ciddi kaynaklar aktardı. Yanı sıra Küba ile ilişkileri geliştirdi, siyonist vahşeti mahkum etti, Filistin ve Lübnan'daki direnişleri destekledi vb..

CIA destekli Venezuela burjuvazisi, tüm bunlara artık tahammül etmek istemiyor. Ülke kaynaklarını emperyalist efendileriyle ölçsüzce yağmalamak peşinde olan burjuvazi, bu heveslerin önünde engel olan Bolivarıcı iktidarı yıkmak için her tür kirli/kanlı icraata başvuracaktır.

Ücretli kölelik ve sömürden kurtulamasalar da, belli kazanımlara ulaşan Venezuelalı işçi ve emekçiler de bu kazanımlarını korumak ve geliştirmek konusunda kararlı olduklarını şu ana kadar pek çok kez kanıtladılar. Yani her iki taraf da çıkarlarını savunma

konusunda kararlı görünüyor. Bundan dolayı, çıkarları zıt olan iki dünya arasındaki mücadele giderek sertleşecektir. Zaten mücadelenin "barışçıl" evresi, faşist çetelerin cinayetleriyle fiilen sona ermiş bulunuyor.

Emperyalist/siyonist güçlere sırtını dayayan burjuvazi, Bolivarıcı yönetimi yıkmak ve emekçilerin kazanımlarını gasp etmek için her fırsatta saldırarak; işçi sınıfı, emekçiler, gençler ve kadınlar ise kazanımlarını savunmak için sonuna kadar direneceklerdir.

Venezuela'da sertleşme sürecine girmesi kaçınılmaz olan sınıf çatışmalarında, yasallıktan çok sokaklardaki mücadelenin belirleyici olacağı bir döneme girildiğini öngörmek artık zor değil...

Şili'de grevler yol gösteriyor

Şili'de dünyanın bir numaralı bakır üreticisi olan devlete ait Codelco bakır madeninde çalışan işçiler, iş güvenliğinin artırılması ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebiyle greve çıktı. Greve özel sektörde çalışan maden işçileri de destek verdi.

Grevi 'tam bir başarı' olarak nitelendiren FTC Sendika Başkanı Raimundo Espinoza, hükümeti masaya oturmaya zorlayacaklarını, aksi takdirde eylemlerine devam edeceklerini bildirdi.

Puerto Angamos (MEJILLONES) liman işçileri de daha iyi çalışma koşulları için geçen haftalarda greve gitmişti. Grev 21 gün sürmüştü ve ülkedeki bakır ve meyve ihracatını durma noktasına getirmişti. Geçtiğimiz hafta işverenle anlaşma ile grev işçilerin kazanımıyla sona erdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PYD'den gerici muhalefete katılma sinyalleri

ANF'nin haberlerine göre, Halep'teki Kürtlerin yaşadığı Şeyh Maksut ve Eşrefiye mahallelerinde çatışmalar, aralıklı olarak devam ediyor. Özgür Suriye Ordusu'na (ÖSO) bağlı çetelerin mahalleye girdiği 29 Mart'ta başlayan çatışmalar, Baas yönetimi ile Kürt hareketi arasındaki zımnı ateşkesi sona erdirmeye riskini arttırmış görünüyor.

Demokratik Birlik Partisi'nin (PYD) lideri Salih Müslim tarafından ANF'ye yapılan açıklamanın içerdiği mesajlar, Suriye'deki Kürt hareketinin hem Türk devleti hem emperyalistler güdümündeki gerici muhalefete bir yönelim içinde olduğu izlenimi veriyor. Bu böyleyse eğer, PYD, son derece kaygan bir zemine doğru yol alıyor demektir.

NATO'yu Suriye'ye çağıran koalisyona katılma isteği

PYD lideri Müslim, 13 Nisan'da ANF'de yayınlanan açıklamasında, “*Suriye Devrimci Güçler Ulusal Koalisyonuna (SUK) gelince, görüşme kabul ederlerse biz varız, katılacağız bu koalisyona. Ki biz inanıyoruz ki Kürtsüz yapamayacaklar*” diyor.

Müslim'in açıklamaları şu ifadelerle devam ediyor, “*Onlarla aramızdaki bazı kişilerle ilişkiler var. Onlarda ciddi olarak tartışıyorlar. Örneğin Ahmed Muaz el Hatib'in (SUK Başkanı) verdiği bir istifa vardı. Geri döndürmek istiyorlar, kendisi Kürtler olmazsa ben dönmem diyor. Şartı var yani. Kendisi dönmesi için Kürtlerin içinde olması gerekiyor. Kürtler içinde olursa o zaman Kürt Yüksek Konseyi olacak, başka birisi değil...*”

Müslim'in, kabul ederlerse katılacağız dediği bu

koalisyon, emperyalistlerle bölgedeki karşı-devrimci cephenin güdümünde olan, dinci-gerici bir oluşumdur. Müslim'in adını andığı Müslüman Kardeşler şeyhi Muaz el Hatip, hem NATO hem ABD'den Suriye'ye müdahale etmesini talep ettiğini, Katar'ın başkenti Doha'da yapılan Arap Birliği zirvesinde, utanıp sıkılmadan açıklamıştı.

SUK ABD'nin, AKP iktidarının ve Katar emirinin destek ve yönlendirmesiyle hareket eden dinci-gerici bir oluşumdur. Hal böyleyken, PYD lideri Müslim'in, bu oluşuma katılmak için çağrı beklemesi, son derece talihsiz bir durumdur. Zira SUK'a katılmak, gerekçe veya niyet ne olursa olsun, sonuç itibarıyla emperyalistler güdümündeki karşı-devrimcilerin değirmenine su taşımak anlamına gelecektir.

Bu arada Müslim, ÖSO'ya bağlı “Faruk Tugayı” adlı silahlı çeteyle anlaştıklarını da açıklıyor. Oysa bu çete işkence, tecavüz, cinayet, yağma, göç ettirme gibi icraatlara imza atan, sicili kirli/kanlı bir oluşumdur. Vurgulamak gerekiyor ki, bu karşı-devrimci güçlerden Kürt halkı adına medet ummak, abesle iştigaldir.

Belirtmek durumundayız ki, SUK'a katılmak, Kürt halkının özgürlüğü uğruna mücadele etmek için kurulan bir hareketin meşruluğunu, ilerici-devrimci güçler nezdinde tartışmalı hale getirecektir.

AKP'ye diyalog çağrısı...

PYD'nin hem siyasi hem askeri liderleri tarafından yapılan çok sayıda açıklamada ifade edildiği üzere, AKP iktidarının desteği ve yönlendirmesi ile hareket eden silahlı çetelerin saldırıları başlayana kadar, Kürt bölgeleri Suriye'deki yıkıcı savaşın dışında kalmıştı.

17 Nisan Filistinli Esirler Günü'nde eylemler

Cenevre anlaşmasına göre “savaş esiri” kabul edilen İsrail zindanlarındaki Filistinli tutsakların sorunları, aylardan beri Filistin halkının önemli gündemlerinden birini oluşturuyor. Zira İsrail zindanlarında baskı, işkence, keyfiyet ve kaba hak gaspları, Siyonist yetkililer için “sıradan icraat” sayılıyor. Son haftalarda biri işkenceyle diğer tedavi edilmeyerek iki tutsağın katledilmesi, esirler sorununu Filistin halkı açısından daha da önemli hale getirdi.

Yaklaşık 8 aydır süresiz açlık grevinde bulunan Samir el-İsavi, tutsak yakınları ve tutsaklarla dayanışma örgütlerinin düzenlediği eylem ve etkinliklerde simge isim haline geldi. Keyfi bir şekilde tutuklanan el İsavi, eylemini serbest bırakılana kadar sürdürme kararı almıştı.

Tutsak yakınları, tutsaklarla dayanışma örgütleri ve emekçilerin katılımıyla gerçekleştirilen eylemlerde, Filistinli esirlerle dayanışma şiarları yükseltirken, tutsaklar özgürlüğüne kavuşana kadar mücadelenin devam edeceği ifade edildi.

Filistin Yönetimi'nin uluslararası anlaşmaların esirlere tanıdığı haklara dayanarak Siyonist rejime karşı hukuksal mücadele başlatmasını talep eden tutsak yakınlarıyla tutsaklarla dayanışma örgütleri, ırkçı-siyonizme karşı her koldan mücadele edilmesi gerektiğini vurguladılar. İsrail zindanlarındaki tutsakların, ancak farklı cephelerde yürütülecek bir mücadele ile özgürlüklerine kavuşabilecekleri öne çıkan bir diğer vurgu oldu.

Filistinli Esirler Günü dolayısıyla gerçekleştirilen eylem ve etkinliklere Gazze'deki Hamas ile Batı Şeria'daki El Fetih yönetimlerinin ise kayda değer bir ilgi göstermedikleri bildirildi. Görünen o ki, kendi hapishaneleri Filistinli gençlerle dolu olan her iki yönetim de, esirler konusunda açık tutum almaktan uzak duruyor.

Esirler günü vesilesiyle açıklama yapan tutsaklar ise, taleplerinin karşılanması için ırkçı-siyonist rejime 45 gün süre tanıdılar.

Tutsaklar adına yapılan açıklamada, bu süre içinde taleplerinin İsrail yönetimi tarafından karşılanmaması durumunda, farklı eylem biçimleriyle siyonist zindanlardaki direnişin daha güçlü daha kitlesel bir şekilde devam ettirileceği belirtildi.

236'sı çocuk, 1200'ü hasta, 120'si hakkında herhangi bir dava açılmadan (idari tutuklu) tutuklanan, toplam 4 bin 900 Filistinli tutsak, halen İsrail zindanlarında tutuluyor.

Silahlı çetelerin Kürt halkı üzerine salınması şaşırtıcı olmadı, zira Tayyip Erdoğan'la müritleri, PYD belli kentlerde denetimi ele geçirdiğinde, buna seyirci kalmayacaklarını ilan etmişlerdi. Hal böyleyken, Salih Müslim, AKP iktidarıyla da işbirliği yapmak istediklerini, aynı açıklamada dile getiriyor. Ancak bunun için herhangi bir şartın koşulmaması gerektiğini de ekliyor.

Müslim'in böyle bir kayıt koyması, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun “üç şartı yerine getirirse PYD'yi muhatap alırız” açıklamasından kaynaklanıyor.

Ahmet Davutoğlu, PYD'yi, Baas rejiminin yanında yer almamak, Suriye halkının seçimle işbaşına getireceği parlamento oluşana kadar emrivaki yapmamak, Türkiye'de “teröre” destek vermemek koşuluyla muhatap alacaklarını açıklamıştı.

Davutoğlu'nun dayattığı şartları kabul etmediklerini ifade eden Müslim, Türk hükümetiyle koşulsuz bir şekilde görüşmeye hazır olduklarını vurguluyor.

Salih Müslim'in aynı anda hem SUK'a katılmaya hem Türk devletiyle işbirliği yapmaya hazır olduklarını ilan etmesi, PYD'nin, emperyalistler güdümündeki gerici güçlere doğru dümen kırmaya hazır hale geldiğine işaret ediyor.

Gericilerle işbirliği ezilen hakları özgürleştiremez

PYD'nin bu talihsiz yönelimi; ister İmralı'da devam eden gizli pazarlıklardan kaynaklansın, ister alanda yaşanan bir sıkışmanın sonucu olarak gündeme gelsin, sonuç değişmiyor; dinci-gerici AKP iktidarı ve emperyalistler güdümündeki SUK'la aynı mevziye girmek...

Hem Türk devleti hem SUK, Ortadoğu'daki karşı-devrimci cephenin bileşenleri arasında yer alıyor. Tepesinde emperyalist/siyonist güçlerin bulunduğu bu cephenin amacı sadece Baas yönetimini devirmek değil, bölgeyi etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalamak, halkları birbirine kırdırmak ve köleleştirmektir. Böyle bir plandan Kürt halkı payına özgürlük çıkabilir mi?

ABD-Türkiye-İsrail koalisyonu, kokuşmuş ortaçağ zihniyetli körfez şeyhleri ile Müslüman Kardeşleri içeren bu cepheye yedeklenmek Kürt halkına özgürlük değil, olsa olsa yeni felaketler getirebilir. Nitekim PYD'nin ÖSO çeteleriyle anlaşmasından sonra çatışmaların Kürt mahallelerine taşınması, bunun ilk işaretlerini veriyor. Kürt kaynakları, göç edenlerin sayısının şimdiden yüz bini aştığını belirtiyorlar. Olayların seyrine bakılırsa, yazık ki, Suriye'deki yıkıcı savaşın Kürt mahalle ve kentlerine yayılma olasılığı artıyor.

Tekrar vurgulayalım ki, Kürt halkı dahil, tüm Ortadoğu halklarının kardeşleşmek ve emperyalizme, siyonizme ve onlar adına tetikçilik yapan dinci gericiliğe karşı mücadele etmek dışında bir çıkış yolları bulunmuyor. Bölge halklarının kaderi birbirine bağlanmıştır. Halkları parçalayıp köleleştirmeyi hedefleyen emperyalist/siyonist plan bozulmadığı sürece ne Kürt halkının ne diğer halkların payına özgürlük düşmeyecektir.

Bir cenaze, iki sınıf...

Demiri büken ustalar Leydi'yi uğurlarken

T. Kor

Gidiyor cadı ve biz bekliyoruz karşımıza konacak yeni karayüzlü temsilcilerini...

İngiltere'nin eski Başbakanı Margaret Thatcher, nam-ı değer "Demir Leydi" öldü. 17 Nisan günü Demir Leydi'nin ardından resmi tören yapıldı. Thatcher'ın ölümü yaşamı gibi yine emekçi kitle hareketinin bir mücadele alanına sahne oldu. Sonuçta ölen, işçi sınıfına, İrlanda halkına, tüm dünya emekçilerine zulmeden emperyalist bir ülkenin simge ismi olunca bu da doğal oluyor tabii. Bir de sistemin kriz bahanesiyle emekçilerin kazanılmış haklarını gasp ettiği bir dönemde ihtişamlı cenaze töreninin 10 milyon sterlinlik bütçesinin devlet tarafından karşılanması sınıfların çatışma alanına bir diğer gerekçe oldu. Thatcher, adının sonuna "izm" eklenecek kadar kapitalizmi iyi temsil etmiş bir şahsiyet. Dönemin ABD Başkanı Ronald Reagan ile kolkola verip dünyayı bir hamur gibi yeniden şekillendiren burjuvazinin temsilcisiydi Thatcher...

"There is no such thing as society / Toplum diye bir şey yoktur"

Thatcher, toplumun olmadığını söylerken elindeki demir topuza güveniyordu. Ezip geçtiği, örgütlülüğünü dağıttığı bir toplum yok sayılabilir. İşte bu yok sayılmanın biriktirdiği öfkeyle ölümünü sevinçle karşılayan binler tarafından Trafalgar Meydanı dolduruldu.

Thatcher'ın yok saydığı ve ezdiği toplum kendini yeniden vareden sınıf dinamiğiyle bugün cadının arkasından sokaklara çıkıyor. İşçi sendikaları, Thatcher'ın kapattırıp özelleştirdiği eski madenlerin işçileri, eğitimdeki ticari dönüşümün mimarı Thatcher'ı unutmayan öğrenciler meydandaydı. "Cadı öldü!" diye haykıran binler esasta yenemedikleri sisteme mesaj veriyorlardı.

Asil Dizbağı Nişanı Örgütü Leydisi, Liyakat Nişanı başta olmak üzere Kraliyet Derneği üyeliği gibi sıfatlara hak kazanan Thatcher, ABD'de de çabaları karşılıksız bırakılmayıp Ronald Reagan Özgürlük Ödülü, Başkanlık Özgürlük Madalyası, Cumhuriyetçi Senatoryal Özgürlük Madalyası gibi verilen ne kadar "özgürlük" kavramını içişi eden ödül varsa aldı.

İngiltere Kraliçesi II. Elizabeth ve eşi Philip de cenaze törenine katıldı. 2 bin yabancı konuk, 5 bin polis gibi devasa sayılarla ihtişamı vurgulanan törende kraliçenin olması ayrıca önemli. Zira Kraliçe, eski bir başbakan için son olarak Winston Churchill'in cenazesine de katılmıştı.

Evet, unutmadık. Bu kadar önem atfedilen kadının kim olduğunu, nasıl bu noktaya geldiğini unutmadık. Zira unutmak, tek başına bir kişiyi unutmak değil, sınıf mücadelesinin bir dönemini unutmak demek olacak. Unutmadığımız gibi ardından gösterilen sevinci de böyle okuyoruz. Krizlerin gölgesinde, kapitalizmin kışkacındaki emekçilerin geçmişten geleceğe mesajı; 'biz varız ve burdayız'. Thatcher gibi bugünün burjuva hükümeti yok saysa da yine de meydanlarda olacaklar.

Trafalgar Meydanı'ndaki kutlama sırasında verilen bazı demeçlerse İngiltere emekçileri için Thatcher'ın neyi temsil ettiğini gayet iyi yansıtıyor. Shaun Watson isimli Essexli bir öğrenci Thatcher'ın özelleştirme

politikalarının ülkeyi mahvettiğini vurgulayarak "Thatcherizm hala ölmedi ama Thatcher öldü" diyor.

Thatcher'ın ölümünü kutlayan Londralı Jessie Normaschild ise "Thatcher'ın ölümünü kutlamak için buradayız. Thatcherizm'in ölmesini de istiyoruz. Mevcut koalisyon hükümetinin Thatcherizmi takip etmesini istemiyoruz" diyor.

Trafalgar'dan son mesajımız ise bir dövizde kendine yer buluyor: "There is such a thing as society / Toplum olmak böyle bir şey!"

Cenaze töreninin gecesiyse meydanlar yine emekçilerin. İskoçya'nın Glasgow kentinde "Thatcher'ın politikaları yüzünden yoksulluk ve umarsızlığa düşen kitlelerin anılması" tanımıyla bir miting düzenlendi. İşte tarihin akışında demiri büken ellerin hüneri. Leydi giderken sınıf hala sokakta...

Ve geçtiğimiz günlerde Thatcher'ın ölümüyle özdeşleşen "Ding Dong! Cadı öldü" şarkısı İngiltere'nin resmi devlet radyosunda çalındı.* Thatcher'ın ardından çalınan şarkı da bir mücadele alanı oldu. Emekçilere tüketim bağımlılığı yaratmak için kurulan bir mekanizma, emekçilerin elinde bir anda gövde gösterisine dönüştü. BBC'nin en çok dinlenen listesine girmeye hak kazanan şarkının yayınlandığı listeye "Ding Dong! Cadı öldü" birinci olarak girdi. Yok sayılmanın intikamı için devlet radyosunda Demir Leydi'nin ölümünü müjdeleyen şarkı çalındı. Şarkıyı dinlerken ezgiler arasında başka bir şarkı da hatırlandı; Bobby Sands'ın ağıtları. Demir Leydi'nin ezmeye gücünün yetmediği Sands'ın ardından gelen kavga şarkıları da yankılandı Trafalgar Meydanı'nda, İrlanda bayrağıyla...

O düşünce 'ben haklıyım!' diyor...

Bir meşruluğun çağrısını taşıyor satır. Bobby Sands "H Blokları" zindanlarından sesleniyor. Açlık grevinde de önderliği bırakmayan, ilk ipi göğüsleyen Sands, Thatcher'ın suratına vurulmuş bir tokat oluyor kimi zaman, kimi zamansa İrlanda topraklarında kavganın marşı. Thatcher ile aynı bölgeden aday olup milletvekili seçilerek işgalcilere kök söktüren Sands, 5 Mayıs 1981'de bedenini yatırdığı açlıktan, kavganın

sonsuzluğuna uğurlandı. Bugün Sands ölümsüz, Thatcher ise toprak altında çürüyecek bir zavallı.

Thatcher'ın toplumu yok sayma politikalarının bir ayağı da zindandaki İrlanda özgürlük savaşçıları teslim almak üzerineydi. "H Blokları" adıyla anılan yeni hücre sistemi zindanlara geçişi hazırlatan Thatcher, İrlanda Cumhuriyet Ordusu tutsaklarının "politik" kimliğini elinden almak istedi. Sanki politik kimliği kemiğimizden ayırabilirmiş gibi. Sanki açlık grevini insanlık tarihine bir eylem olarak kazandıran bir halkı teslim alabilirmiş gibi. Hücrelerinden yalnızca pazar günleri blok kafeteryasındaki dini törenlere katılma ve de ayda bir yarım saatliğine arkadaşlarıyla, aileleriyle görüşme hakkı verildi tutsaklara. Yani tutsaklar beş yıl boyunca haftanın her günü 24 saat tecritte kalmışlardı.

"Battaniye adamlar" ** tecritin en ağır ve en yalıtık şekline bürünmüş H Blokları saldırısına 5 yıl içlerinde büyüttükleri sessiz direnişle karşılık verdiler. Ve günü geldiğindeyse içlerinde büyüttükleri direnişi açıklarıyla yücelttiler.

Thatcher ölüpde bugün törenle uğurlanırken, işçi sınıfı arkasından şarkılar söyleyerek kutlamalar yapıyor. Fakat Bobby Sands denince şapkasını nasırlı eliyle göğsüne bastırıp sessizce anısı önünde saygısını sunuyor. Ve bir dakika sonrasında Sands'ın özgürlük ezgileri eşliğinde yine kavgaya yürüyor.

* "Ding Dong! Cadı öldü" Radyo 1'de çalındı fakat tam olarak yayınlanmadı. Şarkının 5 saniyelik bir bölümü kullanılarak haberleştirilmiş formatta verildi.

Radio 1 emekçilerin yarattığı basınç karşısında tutunamayarak ara formül aradı. 51 saniyelik şarkı yerine 5 saniyesi yayınlanıp Newsbeat haber programından bir muhabir, şarkının Thatcher'ın anısını aşağılama amaçlı kampanya ile 1 numara olduğunu anlattı. Böylece tüm dinleyicilere, şarkının niçin birinci olduğu anlatıldı. Böylece emekçiler şarkının yayınlanmasına sıkışan sembolder de öteye bir propaganda zemini kazandılar.

** IRA tutsaklarına tek tip kıyafet dayatması ile birlikte kıyafet dahi verilmeyerek uygulanan tecrit sırasında üstlerini örtebilecekleri tek eşya battaniyeydi.

Gerici-faşist çetelerin saldırıları boşunadır!

Kapitalist krizin derinleştiği, emperyalist saldırganlığın yıkıcı boyutlar kazandığı, sermaye devletinin çok yönlü saldırılarının gündemde olduğu şu günlerde, toplumsal muhalefetin güçlenmesinin önüne geçebilmek için faşist çeteler bir kez daha ortaya çıkmaya başladı. Bunun bir yansıması olarak gençliği hedef alan polis-ÖGB terörü ve gerici-faşist saldırılar birçok üniversitede tekrar devreye sokuldu.

Dicle Üniversitesi'nde Hizbullahçı çetenin saldırıları ile başlayan süreç bu dinci-gerici çetenin İstanbul Üniversitesi'nde yaptığı saldırılar ile devam etti/ediyor. Keza halklar arasında düşmanlığı perçinlemek için misyonunu oynayan ülkücü faşistlerin Ege Üniversitesi'nde başlattıkları saldırı dalgası, Samsun 19 Mayıs Üniversitesi'nde devam etmiştir. Faşist çetelerin tüm saldırıları polis desteğiyle sürdürülmektedir. Dicle Üniversitesi'nde faşist dinci-gerici çete bıçaklarla Kürt öğrencilere saldırırken, polis saldırganları engellemek yerine, Kürt öğrencilere saldırmıştır. İstanbul, Ege ve Ondokuz Mayıs üniversitelerinde de senaryo aynıdır. Rektörler ise faşist çetelere arka çıkarak, devrimci, ilerici ve yurtsever öğrencileri suçlu çıkarmaya soyunmuşlardır.

Dinci-gericiler yeni katliamlar peşinde

Dinci gerici çeteler ise yaşanan süreçten kaynaklı Alevileri ve devrimci-ilerici güçleri suçlamaktadır. Gerici örgütlenmeler yaptıkları açıklamalarda devrimci ve ilericilerin "barış sürecini" baltalamak istediklerini, oysa "İslam bayrağı" altında birleşmeye yapılan vurgunun önemli olduğunu iddia ediyorlar. "İslam" adı altında bugüne kadar yaptıkları katliamlara yenilerini ekleme peşinde olan bu çeteler gerçekte minareye kılıf hazırlama derdindeler. Ayrıca kimi üniversitelerde dağıtılan bildirilerde de açıktan devrimci-ilerici öğrencilere saldırmanın zeminini hazırlamakta, İslam'a karşı olanların katlini vacip göstermektedirler.

Adana'da Aleviler'in evine dağıtılan bildiriler ise bunu ayrıca kanıtlar niteliktedir. "Esad'ın yanında ve Suriye Sünni devletinin karşısında olanların başının kesilmesi meşrudur ve Suriye toprakları bunların kanları ile yıkanacaktır" naraları atan bu çeteler, yeni

saldırıları peşinde olduklarını da pervasızca ilan etmiş bulunuyorlar.

Unutursak hatırlatmaya devam edecekler

Dün Sivas davasında zamanaşımı kararı verenler, bugün yeni katliamlara zemin hazırlamaktadırlar. Eğer bizler bunun karşısında güçlü bir kitle hareketi öremezsek, yeni Sivaslar'ın yaşanması çok da uzak değildir. Dün Sivas'ta 'Yaşasın şeriat' diyerek 35 canı ateşe verenler bugün 'Yaşasın şeriat!' sloganları ile İstanbul Üniversitesi'nde devrimci ve ilerici öğrencilere saldırmaktadır. Ankara'nın ortasında 7 TİP'li öğrenciyi katleden ülkücü faşistlerin zamanaşımı kararı ile serbest kalması, Samsun da, Ege Üniversitesi'nde yeni faşist saldırıların önünü açmıştır. Eğer biz tarihimizi unutursak ve hesap sorma bilincimizi yitirirsek yeni katliamlarla

hatırlatacaklardır.

Gün seyretme zamanı değil mücadeleye katılma zamanıdır

Sermaye devleti pervasız ve amansız bir şekilde saldırmakta her türlü örgütlenme aracına karşı tahammülsüz davranmaktadır. Gerici faşistlerin arkasında duranlar, devrimci, ilerici faaliyetleri engellemek için elinden geleni yapmakta ve bir bütün halinde davranmaktalar.

Üniversite gençliğine karşı başlatılan bu saldırılar da bunun bir parçasıdır. Bizler bu taraflaşmada yerimizi belirlemeli, seyirci olmak yerine gericiliğe karşı devrimci mücadelenin aktif bir parçası olmalıyız. Elimizde olanı korumanın ve yeni kazanımlar elde etmenin, faşist saldırıları püskürtmenin tek yolu buradan geçmektedir. Gençlik gericiliğe, sivil faşist-polis-rektör işbirliğine karşı geleceği ve özgürlüğü için mücadele etmeli, devrimci örgütlerle aralarındaki bağı güçlendirmelidir.

Bu ırkçı ve gerici saldırılara karşı ise, Kürt halkının haklı ve meşru talepleri sahiplenilmeli, gerici odaklara karşı aktif bir mücadele yürütülmelidir. Zira halkların kardeşliğini sağlamak bugün bizlerin omuzlarındaki önemli bir sorumluluktur.

Faşist saldırılar beyhudedir

Bugüne kadar hiçbir faşist saldırı ve katliam gençlik mücadelesini engelleyememiş, gençliğin devrim yürüyüşü durdurulamamıştır. Zira devrimci gençlik hareketi Denizler'in, Mahirler'in, İbrahimler'in açtığı yoldan yürüyerek bugünlere kadar gelmiştir. Son dönemde yükselen gerici-faşist saldırılar da beyhudedir. Gençlik özgürlük ve sosyalizm mücadelesini üniversitelerde büyütme devam edecek, kampüslerde, fakültelerde, sınıflarda ve her yerde sosyalizmin kızıl bayrağını dalgalandıracaktır.

Ekim Gençliği

Gericiliğe, faşizme geçit vermeyeceğiz!

Arkalarına iktidar ve polis gücünü alan dinci-gerici çeteler bir süredir başta Diyarbakır olmak üzere çeşitli kentlerde devrimci ve ilerici öğrencilere saldırıyorlar. Saldırıları halen devam ediyor. Son olarak, İstanbul Üniversitesi'nde devrimci ve ilerici öğrencilere yönelik saldırı sonucunda birçok devrimci ve ilerici öğrenci yaralandı. Onlarcası gözaltına alındı.

Dicle Üniversitesi'nde polisin tam desteğini alan bu çapulcular korunup kollanırken gerici-faşist saldırıları örgütleyen, ırkçı, gerici, ulusalcı çeteleri harekete geçiren sermaye devletinin hedefinde ise gençlik mücadelesi yer alıyor.

Maraş'tan, Çorum'dan, Sivas'tan tanıdığımız eli kanlı gerici ve faşistlerin asıl amacı devrimci mücadeleyi sindirmek ve boğmaktır. Son saldırıların da ırkçı-gerici-faşist çeteleri sokaklara salan sermaye devletinin bizzat örgütlediğinden kuşku duymamak gerekiyor.

Sermaye devletinin Kürt halkının özgürlük mücadelesini ve Kürt hareketini tasfiye operasyonunun bir parçası olarak devreye sokulan bu saldırılara karşı gençliğin birleşik-militan direnişini örmenin önemi bir kez daha ortaya çıkmış bulunuyor.

Gözü dönmüş bir biçimde gençliğin devrimci mücadelesini hedef alan saldırganlığa karşı dün olduğu gibi bugün de devrimci gençlik mücadelesini büyütme devam edeceğiz. Gerici-faşist saldırılara vereceğimiz en güzel yanıt, darağacına korkusuzca yürüyen Denizler'in direniş ruhunu 1 Mayıs alanlarına taşımak olacaktır. Gerici-faşist saldırılarının gelecek ve özgürlük mücadelemizi boğamayacak. Kazanan er ya da geç devrim ve sosyalizm kavgası olacak.

Devrimci Liseliler Birliği (DLB)

16 Nisan 2013

Faşist-gerici ablukaya kitleselel yanıt

Gerici çete saldırılarına eklenen polis terörü, 16 Nisan günü gerçekleştirilen kitleselel eylemle protesto edildi.

İstanbul Üniversitesi öğrencileri sloganlarla kampüsün içerisinde Beyazıt Meydanı'na doğru yürüdüler. Ana kapı önünde çeşitli üniversitelerden öğrencilerin biraraya gelmesiyle eylem başladı.

Üniversite emekçisiyle, öğretim görevlisiyle gençliğin yanında...

Ana Kapı önünde yapılan eylemde ilk sözü olarak üniversite bileşenleri olarak öğrencisiyle, öğretim görevlisiyle birarada olduklarını belirten üniversite öğretim görevlilerinden Zekai Kanır saldırılara birlikte karşı durduklarını söyledi.

KESK Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Başkanı Barış Uluocak, emekçiler olarak üniversitelilerin yanında olduklarını ifade ederken özerk-demokratik üniversite talebi için mücadele eden gençliğin her dönem saldırılarla karşılaştığını belirtti.

Fen-Edebiyat Fakültesi'nden bir öğrenciyse yaşananları aktardı.

Gerici-faşist çetelere karşı gençlik birleşti

Eylemde basın açıklamasını Kübra Bıçak okudu. Bıçak, 11 Nisan gününden itibaren yaşanan saldırıları sıralayıp polisin göz yumduğu saldırılarda 4 öğrencinin yaralandığını, ardından da 56 öğrencinin gözaltına alındığını söyledi.

Açıklama üniversite öğrencileri olarak gerici-faşist

çetelerin saldırılarına karşı bir arada mücadele edileceği vurgulanarak gözaltıların serbest bırakılması talebiyle bitirildi.

Açıklamanın okunmasının ardından coşkulu eylem öğrencilerin Sirkeci'ye yaptığı yürüyüşle devam etti. Yürüyüş boyunca sloganlar toklukla atılırken Beyazıt ve Çav Bella marşları söylendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ODTÜ'de öğrenciler rektörlüğe yürüdü

Geçtiğimiz Cuma günü ODTÜ'de bir sivil polisin ODTÜ öğrencisi ve bir asistanı takip etmesi, teşhis edildiğinde de rektörlüğe girdikten sonra polisler tarafından kaçırılması 16 Nisan günü yapılan bir eylemle protesto edildi. ODTÜ'de yaşanan olayın son dönemde yaşanan saldırılardan ayrı düşünülemeyeceğinin belirtildiği eylem Hazırlık Fakültesi E Blok'tan başladı. 'Rektör açıkla ODTÜ'de polisin ne işi var!' ozalitinini açıldığı eylemde yemekhaneye de girilerek öğrenciler son dönemdeki saldırılara karşı taraf olmaya çağrıldı. Rektörlüğe yapılacak olan yürüyüşte destek vermeleri için öğrencilere yönelik yemekhanede ajitasyon konuşmaları yapıldı ve ardından rektörle görüşmek üzere yürüyüşe devam edildi.

Yağan yağmura rağmen yürüyüşlerini rektörlüğe kadar sürdüren öğrencilere burada da rektörlüğün kapıları kapatıldı. Öğrenciler 'sivil polisler açılan kapılar öğrencilere kapatılıyor' diyerek durumu protesto ettiler. Daha sonra hep birlikte rektörlüğün camlarına vurarak protestolarını gerçekleştirdiler. 5 dakikalık bir sürenin ardından 2 kişinin rektörlüğe girebileceği söylendi. Fakat bu kabul edilmeyerek oluşturulan barikata yüklenildi ve rektörlük katına fiili bir şekilde çıkıldı. Bu sırada daha önce rektörlüğe giren sivil polis bütün katlar tek tek gezilerek teşhis edildi. Kimi odalarda hocalar öğrencilere tepki gösterse de 'sivil polislerin girdiği yerler öğrencilere kapatılmaz!' denilerek tutumları boşa düşürüldü. Rektörlükte çalışanların günlerdir medyada yer alan bu habere karşı 'haberimiz yok' demeleri de üç maymunu oynamaya devam ettiklerinin açık bir kanıtıydı.

Rektörlük katında bakılan yerlerden birisinde ise "gizli" ibareli bir belge bulundu. Belgede geçtiğimiz günlerde yapılan asistan eylemine katılan öğrencilerin ve akademisyenlerin isimlerinin yanı sıra atılan sloganlar yazılıydı. Bu belgenin rektöre sorulması üzerine 'bunu yapmak zorundayım' cevabı alındı.

Öğrencilerin rektörle görüşmeden gitmeyeceklerini belirtmeleri üzerine rektör gelerek bir açıklama yapmak zorunda kaldı. Yaşanan olayın rektöre anlatılmasının ardından 2009 yılında yaşanan JİTEM davası ve bu davanın 9 Nisan'daki sonucu da hatırlatılarak rektörlüğe taraf olun çağrısı yapıldı. Yaşanan süreçle ilgili yazılı bir açıklama yapılmasını isteyen öğrencilere karşı rektör ise baştan savmacı bir tutum izledi. Öğrencilerin taleplerini geçiştiren rektör, daha sonra bir görüşme yapmak, okul adına açıklamayı senatoda tartışmak ve çarşamba günü öğrencilerle yapılacak foruma katılmak kararı ile oradan ayrıldı.

Ekim Gençliği / ODTÜ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dinci gerici çeteler saldırıyor!

Dinci gerici çetelerin İstanbul Üniversitesi'nde devrimci ve ilerici öğrencilere yönelik saldırıları geride kalan hafta boyunca sürdü.

12 Nisan günü faşist saldırılara dikkat çekmek için İstanbul Üniversitesi önünde yapılan eyleme çeteler yine saldırmaya kalktı. Kitlenin kararlı duruşu sonrasında eylem gerçekleştirildi. Dinci-gerici çeteler eylem saati geldiğinde Beyazıt'ta toplanmaya başlayan kitlenin üzerine saldırdı. Karakola 100 metre mesafede bulunan ve neredeyse her gün polis ablukası altında bulunan Beyazıt Meydanı'nda şeriat sloganları atan maskeli grup rahatlıkla hareket ederken uzun süre polisten herhangi bir müdahale gelmedi. Saldırıya topluca çıkış yaparak karşılık veren devrimci, ilerici, Kürt gençlik sloganlarla faşist-gerici çetelere karşı kararlılıklarını gösterdiler. İÜ ana kapı önüne gelindiğinde ilk olarak okul içindekilerin çıkışını engellemek için kapatılan kapılar açtırıldı. Ardından faşist-gerici saldırılara rağmen okulların terkedilmediği, eylemden geri durulmayacağı ifade edilerek basın açıklaması okundu.

Aynı gün Taksim'de gerçekleştirilen eylemle Dicle Üniversitesi'nde ve tüm üniversitelerde saldırılara karşı örülen direniş selamlandı. Eylem üniversitelerde tırmanan faşist saldırı ve polis terörüne anlamlı bir yanıt olarak geniş bir devrimci ve ilerici bileşenle örgütlendi.

13 Nisan günü de Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan devrimci ve ilerici öğrenciler "ODTÜ'den Dicle'ye direniş sürüyor!" şiarının yer aldığı Türkçe-Kürtçe ozalitler ve saldırılara karşı mücadeleyi vurgulayan dövizlerle yürüdüler.

Yürüyüş sırasında Diyarbakır'da polis tarafından katledilen Murat İzol da "Murat İzol ölümsüzdür!" ve "Şehit namirin!" sloganlarıyla anıldı. Kitle Galatasaray Meydanı'na geldiğinde basın açıklaması iki dilde okundu.

Dinci çete **15 Nisan** günü İstanbul Üniversitesi'ne bıçak, satır, sis bombası ve spor musabakalarında kullanılan darbe koruyucularla girdi. Okulun içine tek tek girerek saldırı için hazırlık yapan ve toplanmaya çalışan 7 Hizbullahçı polis tarafından gözaltına alındı. 4 Hizbullahçı da okul dışında gözaltına alındı.

16 Nisan günü de üniversiteye giren Müslüman Gençlik Çetesi, Edebiyat Fakültesi'nde devrimci ve ilerici öğrencilere saldırdı. Dinci çetenin saldırısının ardından fakülteye giren çevik kuvvet polisleri de devrimci ve ilerici öğrencilere biber gazı ve coplarla saldırdı. Polis saldırısında 57 kişi gözaltına alındı.

17 Nisan günü İktisat Fakültesi'nin önünde taşlı, sopalı saldırıya hazırlanan dinci gerici çeteyi çembere alan polis, daha sonra dışarı çıkardı. Bir önceki günkü saldırıda gözaltına alınan öğrenciler ise serbest bırakıldı.

Karanlıkta boy atıyoruz, sessizliği yırtıyoruz...

Özgürlük ve gelecek için 1 Mayıs'a!

Karanlıkta boy atıyoruz... Kölece çalışma koşullarına karşı ezilenlerin isyanı yeni değil. Bu isyan 1886, Amerika'da 1 Mayıs'ı yarattı. İşçi sınıfı tek yürek oldu ve kanını emen asalakların karşısına dikildi. Ben de varım dedi. Ona dayatılan karanlıkta çürümedi, aksine birlik ve beraberlik ile inanç ve kararlılık ile beslendi; filizlendi, boy attı. Kendi geleceğini eline aldı.

1 Mayıs, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü. 1 Mayıs bir kavga günü. 1 Mayıs'ta iki dünya karşı karşıya geliyor; efendi ile köle, burjuvazi ile işçi sınıfı, ezen ile ezilen, servet ile sefalet, karanlık ile aydınlık. 1 Mayıs'ta sofrasından ekmeği alınan, geleceği çalınan milyonlar dünyanın bütün alanlarını dolduruyor. Meydanları kavganın kızıl rengi sarıyor. Meydanlardan mücadelenin ortak dili, sesi yükseliyor.

1 Mayıs'ta geleceği çalınan milyonlar el ele veriyoruz; işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler, biz liseliler... Derin bir geleceksizlik ve sefaletten başka bir şey sunmayan bu çürümüş düzenin efendilerine meydan okuyoruz. Sessizliği yırtıyoruz. Çıglık olup sömürenlerin yüzüne çarpıyoruz. Özgürlüğümüzü ve geleceğimizi istiyoruz. "Sınıfsız, sınırsız ve sömürsüz bir dünya!" umudunu büyütüyoruz. Bu 1 Mayıs'ta da biz liseliler meydanlarda yerimizi alacağız.

Sizleri de sessizliği yırtmaya çağırıyoruz.

Çünkü biz sustuğumuz için, eğitimine para ayıramayan nice arkadaşımız okul sıralarını terketmek zorunda kalıyor. AKP dershaneleri kapatıp özel okullara dönüştürmeyi ve buralara giden öğrencilerin masraflarının bir bölümünü karşılamayı vaat ediyor.

Bütçe sınırlı diyerek devlet okullarına kaynak ayırmayan devlet, özel okulları besliyor. Devlet ile özel okullar arasındaki uçurumu derinleştiriyor. Nitelikli bir lise eğitimini dahi adım adım sadece zenginlerin yararlanabileceği bir ayrıcalık haline getiriyor. Üstelik AKP gericiği okullarımıza adım adım yerleşiyor. Dinci-gerici ideolojisini beyinlerimize

kazımak, dindar bir nesil yaratmak isteyen AKP, müfredattan bilimsel olan ne varsa alırken ders içeriklerini dinsel öğelerle dolduruyor.

Ama bizler susmayacağız. 1 Mayıs alanlarında eşit, parasız ve bilimsel eğitim isteyeceğiz. Eğitim hakkımıza sahip çıkacağız.

Bizler sustuğumuz için meslek liselerinde derin bir eşitsizlikle yüz yüze kalıyoruz. Stajda, okullarımızda üretiyor fakat ürettiklerimizin karşılığını alamıyoruz. Bedava emek olarak görülüyoruz. Sömürülüyoruz. Üstüne mesleğimizle ilgili olmayan angarya işlere koşturuluyoruz. Bizim sırtımızdan hem okul hem de yanında staj yaptığımız patronlar kazanıyor. Üniversite giriş sınavlarında bize dayatılan koşullar tüm hayallerimizin üstünden bir silindir gibi geçiyor. Örneğin fen lisesine giden ve lise boyunca 100 saat matematik dersi alan öğrencilerle 20 saat matematik dersi gören meslek lisesi öğrencilerine aynı sorular soruluyor. Parası olan dershaneye gidip açığı kapatmaya çalışıyor, ama ne kadar! Peki ya parası olmayanlar?..

Bu yüzden bu 1 Mayıs'ta köle olmadığımızı

haykıracağız. Meydanlarda, bizlerin körpe emeklerini çalanlara dur diyeceğiz. Üniversite kapılarını bizlere kapatanların karşısına dikileceğiz.

Bizler sustuğumuz içindir ki, bizleri derslane-ev-okul üçgenine hapsediyorlar. Yıllarca üniversite kapılarını aralamak için harcadığımız emeği 160 dakikalık sınava sığdırmaya çalışıyorlar. Bizleri en yakın arkadaşımızın dahi önüne geçmeye çalışan yarış atına çeviriyorlar. Çok farklı koşullarda, nitelikte eğitim gören zengin çocuklarıyla emekçi çocuklarını aynı sınava sokuyor, emekçi çocuklarını eliyorlar.

Bundandır ki 1 Mayıs'ta geleceğimizi çalmak isteyenlerin karşısına dikileceğiz. Sınavsız üniversite isteyeceğiz.

Biz sustuğumuz için eğitime yeterli kaynağı ayırmayan bu devlet savaş ve saldırganlık için devasa bütçeler hazırlıyor. ABD emperyalizminin bir dediğini iki etmiyor, kardeş halklara karşı ülke topraklarını Patriotlar'la donatıyor, füze kalkanları kuruyor. Özgür Suriye Ordusu'nun kökten dinci çetelerine her türlü desteği sunuyor.

Onlar kendi çıkarları için, daha fazla sömürü ve yağma için ulusal ve mezhepsel farklılıkları körüklüyorlar. Gün ağırmadan girdikleri fabrikalarda aynı kölece çalışma koşullarına mahkum olanları, sofrasına bir tas çorba, bir kap yemek koymak için gece gündüz çalışanları ayırıştırıyorlar. Bir yanımızı el üstünde tutuyor, diğer yanımızı aşağılayıp inkar ediyorlar. Böylelikle onları birbirine düşman ediyorlar. Böylelikle birlik olarak haklarımızı almanın önüne bizleri bölüp parçalayarak geçiyorlar.

İşte bu yüzden bu 1 Mayıs alanında eşitlik ve özgürlük özlemlerimizi dünyanın tüm dillerinde haykıracağız. Böyle yapacağız ki "Yaşasın halkların kardeşliği" nidaları bizleri bölmeye çalışanların suratlarına bir tokat gibi çarpsın.

Bizler özgürlük ve gelecek istiyoruz. Ama özgürlük ancak onu almaya cesaret edenlere verilir. Bunun dışında esaret başlar. İstemediğimiz, sömürüldüğümüz, savaştırıldığımız bir dünyada köle gibi yaşamak mı; eşitlik ve kardeşlik üzerine kurulu bir dünyada bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşcesine yaşamak mı? Devrimci Liseliler Birliği, bu 1 Mayıs'ta özgürlük ve gelecek için alanlarda olacak. Sen de karanlıkta boy verenlerin yanında ol, sessizliği yırt! Geleceğin ve özgürlüğün için bir adım at. Haydi 1 Mayıs'a!

(Liselilerin Sesi'nin Nisan 2013 tarihli 51. sayısından alınmıştır...)

Ankara'da polis tacizleri sürüyor!

Ankara polisinin devrimci gençlik faaliyetine yönelik tahammülsüzlüğü devam ediyor. Polisler, kurultaya katılan Ekim Gençliği okurlarının ailelerini arayarak kurultayı "yasadışı" ilan ettiler. Bir Ekim Gençliği okurunun ailesinin evine giden polisler, iki **Ekim Gençliği** okurunun ailesini de telefonla arayarak "Çocuğunuz yasadışı etkinliklere katılıyor. Uyarılarımızın ardından hiçbir değişiklik yaşanmadı" diyerek kirli yöntemlerini sürdürdüler. Ayrıca "Biz çocuğunuzun kurultayda hangi koltukta, kimin yanında oturduğunu bile biliyoruz" diyecek kadar çaresizleşen TMSH polisleri "Bu kurultaya katılanları tutuklayacağız" sözleriyle aileleri korkutmaya çalıştı.

Gençlikten TCDD grevcilerine destek

16 Nisan günü, işlerinde Ekim Gençliği'nin de bulunduğu bir grup öğrenci, TCDD grevcilerine ziyaret düzenledi.

Sirkeci Garı'na "Demiryolu işçisi köle değildir!" sloganlarıyla giren gençleri Birleşik Taşıma Çalışanları Sendikası 1 No'lu Şube Başkanı Hasan Bektaş ve grev gözcüleri karşıladı.

Bektaş, desteğe gelenlere teşekkür ederken işçiler ve öğrencilerin mücadelesinin önemine değindi. Bektaş bugün mücadelenin daha da zor olduğunu vurgulayarak kazanılmış hakları korumak için direnişe dikkat çekti.

Ekim Gençliği adına yapılan konuşmadaysa işçi sınıfının mücadelesinin önemine dikkat çekildi. Bugün üniversitelerde yaşanan gerici-faşist saldırılara karşı da işçi sınıfının tek güç olduğu söylendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Görüyorum ki çaresizliği hiç tatmamışsınız hayatınızda”

Birkaç gündür ana akım burjuva medyada işlenen, sosyal medyada çığ gibi tepkiler üreten, insanların kendi aralarında konuştuğu; kısacası toplumsal gündeme oturan bir olay var. Hepinizin de tahmin edebileceği üzere bu mesele, Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar’ın, Edirne programı sırasında yanına gelerek durumunu anlatmaya çalışan, lenf kanseri hastası genç kadının, eline bir miktar para sıkıştırarak başından savmaya çalışması.

Bayraktar, etrafındaki sayısız koruması ile cuma namazını kaçırmamak için camiye doğru koşar adımlarla yürürken, Dilek Özçelik isimli Trakya Üniversitesi öğrencisi genç kadın bakanın yanına gelerek, hastalığının tedavisi için gerekli olan ilaçları temin etmekte zorluklar yaşadığını anlatmaya çalışıyor. Ama daha bir dakika bile kendini ifade edemeden, Bayraktar’ın “namaz kaçmasın” endişesi ile kadının eline para sıkıştırdığını ve “*Al işte bu parayı. Başka ne yapacağım? Onları sen kendin al. Parayı al. Epey para var orada. Cebinden düşürme*” dediğini görüyoruz. Korumaların araya girmesi ile geride kalan kadının bulunduğu yere doğru dönen bakanın, korumalarına “Parayı düşürmesin. Dikkat etsin” dediğini duyuyoruz. Belli ki kadının eline para sıkıştırırken kamuoyunda iyi lanse edilecek, vicdani bir hareket yaptığını düşünen bakan, verdiği paranın miktarını çok bulmuş ve para düşecek diye içi yanıyor...

Bu yaşananların ardından bakan, hızlıca Selimiye Camisi’ne teşrif ederek, namazını kılıyor. Namaz çıkışında bakanın yanına tekrar gelen Dilek Özçelik şöyle diyor: “*Sadece yanlış anlaşıldım. Ben dilenci değilim. İnsanlık konusunda bir kez daha hayal kırıklığına uğradım. Görüyorum ki çaresizliği hiç tatmamışsınız hayatınızda*” ve parayı bakana geri veriyor. Bu “vicdani ve pek sempatik, bir o kadar da medyatik” yardımının sonrasında işlerin tersine döndüğünü hisseden bakan, halihazırda orada bulunan basın mensuplarının da tedirginliği ile “Kızım, yavrum, yardım edecektik sana, valla” diye bir şeyler geveliyor. Ama Dilek Özçelik ağlayarak oradan uzaklaşıyor.

Bakanın, işçi ve emekçilerin parasını, vatandaşın cebine gram gram sıkıştırarak popülizm yapma gayretini gayet iyi anlasak da şunu anlayamıyoruz: Kanseri para ile yenen “devlet büyükleri”, acaba insan vicdanını ne ile yenmeyi düşünüyorlar? Nitekim insanlar salt vicdani tepkiler göstererek, bu olayı mahkum ediyorlar günlerdir medya araçları üzerinden.

Düzenin “gönül alma” hamleleri

Dönelim bakan ve onun benzerleri cephesine... Medyada haberin yayılmasını engelleyememiş olmalarının verdiği ezici ağırlık ve tedirginlikle, tepkilerin önünü almak için Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından yapılan yazılı açıklamada şunlar söyleniyor:

“*Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar, Edirne programı sırasında önünü kesen ve ağlayarak yardım isteyen kıza yardım etmiştir. Bayraktar, Edirne Valisi Hasan Duruer’e bu konuyla ilgili olarak talimat vererek konunun çözülmesini istedi. Söz konusu öğrenciyi valiliğe davet eden Hasan Duruer, konuya çözüm bulmak için gerekenin yapılacağını ifade etmiştir. Sayın bakanın yardım sözüne rağmen,*

konunun basında ‘bakanın cevabı öğrenciyi ağlatmıştır’ şeklinde yer alması üzüntüyle karşılanmıştır. Kamuoyunun bilgisine sunulur.”

Bu açıklamanın ardından da şöyle haberler düşüyor medyaya: “Ağlatmadı, yardım etti”, “Dilek Özçelik bakanı affetti”, “Dilek Özçelik hastaneye kaldırıldı”. Ardından SGK’nın, Özçelik ve benzeri hastaların kullandığı Blemisin adlı ilacın Türkiye’deki eşdeğerine karşılık verdiğini duyuruyorlar. Hastaların bu ilacı artık eczanelerden temin edebileceklerini müjdeliyorlar! Yani “Bakin işte düzelttik durumu. Üstümüze düşeni yaptık” mesajı vermek istiyorlar.

Olaydan sonraki bir röportajda “Şifa bulsun gerisi teferruat” diyor bakan, Özçelik için. Bir gazeteci “gönül koymuş genç kız” dediğinde, bir de mağdur tarafına geçip “Halkın takdirine bırakıyorum. Canı sağolsun” diyor. Canı sağolsunmuş! Bakınız şu yüce gönüllüğe!

Münferit değil; mütemadi

Putperestlik dünyanın hala en büyük dinidir. Bu putda paradır. Ve paraya iman edenlerin düsturu “her şeye rağmen kâr” olmuştur her zaman. Ki bu “her şey”in içinde de en başta işçi ve emekçilerin üzerindeki azgın sömürünün sürdürülmesi ile sağlık-barınma-eğitim vb. gibi temel hakların budanması vardır.

“*Kendi ilaçlarım için gitmiştim bakanın yanına ama farkına vardım ki birçok kişinin aynı sorunu var. Herkes adına bunu, yani sağlık hakkını talep ediyorum*” diyor olaylar sonrasında, medyaya konuştuğu sırada Dilek Özçelik. Yani o da meselenin kendinden ibaret olmadığını ve sağlık politikalarının temelden birtakım sorunları içerdiğinin farkında.

Sağlık Bakanı Recep Akdağ’ın görme engeli bulunan bir kişiye “Gözlerin görmüyor sana iş vermişiz” diyerek “daha ne istiyorsun!” imasında bulunması, Ömer Dinçer’in “Madenciler güzel öldüler” çıkışı, Faruk Çelik’in 2008 yılında tersanelerde yaşanan iş cinayetlerinin ardından yapılan eylemlere ilişkin “Yatıyoruz Tuzla kalkıyoruz Tuzla”

diyerek “İş güvenliği önlemleri alınmadığı için ölen insanlardan bıkkınlığını” dile getirmesi vb. gibi birçok örnek sizce de bu şahısların münferit, bireysel vicdansızlığından mıdır yoksa sınıfsal konumlarının getirdiği mütemadi bir ruh halinden mi kaynaklanır?

Yani şunu kesinlikle vurgulamak gerekiyor ki bu davranış biçimi yalnızca bakan veya bakanların kişisel özelliği ile değil, toplamda kapitalist rejimin karakteri ile açıklanabilir. Ve bugün Dilek Özçelik ile Erdoğan Bayraktar arasındaki olaydan hareketle ortaya saçılan, kapitalizmin muhtevasında var olan kimi “acı gerçekler” ne yenidir ne de şaşırtıcı olmalıdır.

Bu olay karşısında vicdanları doğrultusunda tepki veren on binlerin dönüp şunu sorgulaması gerekir: Olaylar böyle acıtıcı bir şekilde önümüze gelmeden önce refleks geliştirmemiz gerekmez mi?

Vicdani tepkiler – toplumsal hassasiyetler

Günümüz sisteminde hergün onlarca insan, yanı başımızda yaşanan ve Türkiye’nin bizzat öncülüğünü ettiği ve körüklediği savaşta yok oluyor örneğin? Örneğin istisnasız her gün polis, ÖGB, sivil faşist terörü ile karşılaşılıyor üniversite öğrencileri? Yine yanı başımızdaki insanların yaşam alanları rant uğruna darmaduman edilip, barınma hakkı ellerinden alınıyor? Daha geçen ay, kâr hırsına ve iş cinayetine kurban gitti 13 yaşındaki çocuk işçi Ahmet? Sağ ve sol eline 4 adet, vücudunun sırt bölgesinden 9 adet olmak üzere, 13 adet merminin isabet ettiği, 12 yaşındaki Uğur Kaymaz’ı hatırlayanınız var mı peki?

Ve kapitalizmin getirdiği tüm gayri insani ve gayri ahlaki koşulların karşısına tüm varlığını siper eden devrimcilerin, halihazırda yürürlükte olan faşizan yasal mevzuatları kendine kalkan edinen kolluk güçleri tarafından sokak ortasında infazına ne diyorsunuz peki? Tam da Dilek’in yaşadığı meselenin özünü kavradığı ve bununla göğüs göğüse, soluk soluğa mücadele etmeyi tercih ettiği için sokak ortasında katledilmedi mi onlarca devrimci?

Çanakkale’den bir genç komünist

Çağlayan E.Ö.Y. öğrencilerinden toplantı

Geçtiğimiz günlerde gerçekleşen iki olay yurttan geline aşamayı ve faşistlerin pervasızlığını bir kez daha ortaya çıkarmıştı. Yurttan izlenen bir futbol maçı sırasında yabancı uyruklu öğrenciyi bir faşist saldırmış ve gerici ırkçı söylemler kullanmıştı. Yemekhanede “burası Türkiye sadece Türk takımlarını destekleyebilirsin, bu yurttan PKK’lıların da olduğunu biliyoruz hepsini kovacağız” gibi söylemler kullanan faşist diğer öğrencilerin araya girmesi ve tepki göstermesiyle yemekhaneyi terk etmişti.

17 Mart’ta Newroz’dan dönen bir öğrenci de yatağına astığı bileklik için faşistler tarafından yurt yönetimine şikayet edilmişti. Faşistlerin şikayeti üzerine yurt müdürü de öğrenciyi tehdit etmişti.

Tüm bu olaylardan sonra biraraya gelen öğrenciler faşistlerin artan saldırganlıkları karşısında bir toplantı yapma kararı aldı. Öğrenciler 14 Nisan günü, kısa sürede duyurusunu yaptıkları toplantıyı gerçekleştirdiler. Duyurusu yeterince yapılmamasına rağmen tüm öğrencilerin haberdar olduğu toplantıya katılım ve ilgi oldukça iyiydi.

Kahvaltının ardından bir öğrencinin söz almasıyla toplantı başladı. Söz alan öğrenci öncelikle yurttaki durumu ve toplantının sebebini açıkladı. Ardından ülke genelindeki gençliğe yönelik saldırılar ve bu saldırıların sermayeden ve onun ihtiyaçlarından bağımsız ele alınamayacağını vurguladı. Bu saldırıları göğüslemenin tek yolunun da örgütlenerek direnmekten geçtiğini ifade ederek örgütlü bir gençliğin asla sindirilemeyeceği ve teslim alınamayacağını söyledi.

Ardından çeşitli üniversitelerden öğrenciler söz alarak kendi okullarındaki saldırıları ve gelişmeleri aktardılar. Çeşitli öneri ve istekler doğrultusunda toplantının bir sonraki hafta sonu daha geniş bir bileşenle tekrar gerçekleştirilmesi kararı alındı.

“Burjuvazi katletmekle devrimcileri yok etmeyi başaramadı!”

H. Eylül

Belleği zayıf olanlar için, zaman geride kaldıkça anılar silikleşir. Emeği sömürülenlerin en büyük kaybı da yazık ki bu yaşanmışlıklar olur. Kapitalist sistem çok yönlü bir kuşatmayla, bir tuşa basma kolaylığında toplumsal hafızayı dumura uğrattır. Vahim olan ise bu unutkanlığın sadece sıradan emekçiyle sınırlı olmamasıdır. Kendisine siyasal açıdan çokça anlamlar yükleyen örgüt, parti, çevre ve bireyler de unutkanlar, hatırlamak istemeyenlere dahildir.

Sınıflar mücadelesinin yaşadığımız coğrafyadaki iz düşümünde takvim yapraklarının hemen hepsine kızıl karanfiller iliştilmiştir. Sadece unutulmaması gerekmeyen, aynı zamanda yaşatılması, çoğaltılması gereken yaşanmışlıklardır tüm bunlar. Kendi payımıza, hayatını devrim davasının toplam birikim ve tarihine emanet etmiş yoldaşlarımız da böyledir.

*“Kavga amansız ve katı,
Kavga, dedikleri gibi destansı.
Ben düştüm. Yerimi başkası
alacak... o kadar!” **

Yıl 2001, aylardan Nisan, günlerden bu bahar ayının 22’sidir. Tarihimizde kendisine ayrı bir yer açan zindanlardaki ölüm orucu direnişinin ilk ekibinden olan Hatice Yürekli yoldaşın devrimci yaşamını bizlere miras bıraktığı gündür bu tarih. Ölüm Orucu direnişinin 182. gününde uğrunda tereddütsüz öldüğü partisini geride kalanlara emanet ederek aramızdan ayrıldı TKİP kurucu üyesi Hatice Yürekli.

1968’de Tokat’ın Almus ilçesinde doğan Hatice Yürekli ilk ve orta öğrenimini İzmir’de tamamladı. 1990 yılı başında bu kentte komünist saflara katılarak ölümü yiğitçe göğüslemesine kadar kesintisiz olarak sürecek örgütlü yaşamına başlamış oldu. İlk dönem faaliyetlerinden dolayı aynı kentte birçok kez gözaltına alındı, bir süre hapisshane de yattı. Sonraki yıllarda örgütlü yaşamına İstanbul’da devam etti. Bu kentte kaldığı tüm süre boyunca işçi çalışması yürüttü. Bu amaç çerçevesinde birçok tekstil fabrikasında işçi olarak çalıştı. ‘95 Nisanı’nda gerçekleşen bir operasyonda, Habip Gül ile birlikte kaldığı evden gözaltına alındı. Siyasi poliste tam direniş göstererek ifade vermeyi reddetti, hiçbir belgeyi imzalamadı. Yargılanma esnasında ise siyasi savunma yaptı. Bir süre Sağmalcılar’da tutuklu olarak kaldı. Dışarı çıktıktan sonra İstanbul ilindeki siyasal faaliyetine Rumeli Yakası tekstil çalışmasının sorumluluğunu üstlenerek devam etti. Ardından Güney çalışmasının ihtiyaçları çerçevesinde bu bölgeye geçti. Burada önemli sorumluluklar üstlendi. Parti Kurulu Kongresi’ne bu bölgenin delegesi olarak katılan Hatice yoldaş, kongre sonrası Ankara’da gerçekleşen operasyonda yeniden tutuklandı. Siyasi poliste bir kez daha tam direniş göstererek ifade vermeyi reddetti, hiçbir belge imzalamadı. Yaptığı siyasi savunmayla düzeni ve düzen mahkemelerini cepheden yargıladı, tok bir tutumla komünist kimliğini ve mücadelesini savundu. O, Ulucanlar katliamını da yaşadı ve katliamın ardından açılan davada yargılandı. Bu yargılama esnasında da siyasi savunma yaptı, mahkeme kürsüsünden katliamın içyüzünü gözler önüne serdi.

O, 20 Ekim 2000’de F Tipi saldırısına karşı başlayan Ölüm Orucu Direnişi’nin 1. Ekibi’nde yer aldı. Siyasi poliste tereddütsüz direnen, mahkemelerde hep siyasi savunma yapan Hatice Yürekli yoldaş,

zindan direnişçiliğinin gereğini de her zaman sağlam ve sarsılmaz bir komünist devrimci olarak yerine getirdi, bunu kendisi için en büyük onur saydı.

Ailesine yazdığı 12 Kasım 2000 tarihli veda mektubunda; “... *siyasi kimliğimizi, devrimci kişiliğimizi ve insan onurumuzu teslim almaya dönük bu kapsamlı saldırıya karşı ölümüne bir direnişi başlatmış bulunuyoruz*” diyor ve bunun, “*yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak*” anlamına geldiğini söylüyordu.

*“Çektiklerimiz için, yok ödül filan beklediğimiz.
Ne de o koca ciltlerde resmimiz olsun isteriz.
Yalnız yalın anlat öykümüzü geleceğin insanlarına.
Yerimizi alacaklara anlat,
nasılda cesurduk kavgada.” ***

Hayata gözlerini kapattığında uğrunda ölümü göze aldığı o haklı davanın kendinden sonra gelecekler tarafından sahiplenileceğini, kızılılığına leke düşürmeden devrettiği bayrağın başkaları tarafından dalgalandırılmaya devam edileceğinden emindi. Son anında yüreği son kez bunun onuru ve gururuyla çarptı. Devrimci ve partili yaşamının ardından gelenlerin yolunu aydınlatacağını biliyor ve bu yolun sahipsiz kalmayacağına inanıyordu.

Devrimi iliklerine kadar hisseden, bu ideali sadece uzak bir geleceğin sorunu olarak görmeyen Hatice Yürekli’nin tüm örgütlü yaşamı dersler çıkarılması gereken örneklerle doludur. Hatice yoldaşın geçtiği yollarda karşılaştığı sorunlar, bu sorunların aşılış biçimi çok şey anlatmaktadır. O da Habip, Ümit, Alaattin gibi zor dönemlerin devrimcisidir. ‘60’lı yılların sosyalizmin prestijinin doruğunda olduğu, ‘70’li yılların devrimci yükseliş dönemlerinin verimli zamanlarında değil, Doğu Bloku’nun çöktüğü, kapitalizmin ebediliğinin vaaz edildiği, ‘80 yenilgisinin ağır faturasının hala etkisinin sürdüğü bir dönemde devrimci ve örgütlü yaşamı tercih etmiştir.

Bir devrimci için yapılması gereken işin büyüklüğü ya da küçüklüğünün değil, davaya katkısının önemli olduğu Hatice yoldaşın mütevazı devrimci yaşamında açığa çıkmaktadır. O, sınıflar mücadelesi tarihinde onurlu yerini almakla yetinerek, kendi tarihinin yazılmasını ve anlatılmasını kendinden sonra gelecek yoldaşlarına bırakmıştır. Ölüm Orucu direnişinde de son nefesine kadar gözettiği davanın çıkarları olmuş,

tutumunu bu yönde belirlemiştir.

Aile, sevgi, yaşam tüm bunların hepsi kavganın sıcaklığında anlam kazanmış, hissedilen tüm bu güzel duygular bir vazgeçişin değil aksine devrimde ısrarın nedeni olmuştur. Elbette bilmekteydi o da, “el ele verip kırlarda dolaşmanın hazzını, sırt sırta verip türküler söylemeyi, hem de en güzelinden, en coşkulusundan, en sevdalısından...” Bilirdi “çiçeklerin en renklisini, en kokulusunu”, bilirdi “bu dünya güzel, bu dünya yaşanması...” Ancak “yanıyordu dünya, ölüyordu insanlar.” Bu yüzden “kadife tenli zamanlar” için, “şimdi artık savaş zamanıdır.”***

Hatice yoldaş partide kullandığı isimlerle “Hazal”, “Ezgi” yapan, devrimciliğin, devriminde emekçisi olmak gerektiğinin bilince çıkarılmış olmasıdır. Şartlar ne olursa olsun yolundan sapmadan yürüyebilmektir.

*“Çizmişiz rotamızı
dostların alkışlarıyla değil
gıcirtısıyla düşmanın dişlerinin” *****

İçinden geçtiğimiz dönemde birçok zorluklarla dolu. Devrimci örgüt, devrimci yaşam fikri sermaye devletinin gerek fiziki gerekse ideolojik ve kültürel darbeleri sonucu ciddi yaralar almış durumdadır. Sular iyice bulanmış, ihtilaleci kimlik bu bulanıklıkta seçilemez olmuştur. Yapılan eylemler, savunulan görüşler devrim için değil sömürü düzeninin biraz daha demokratikleşmesiyle sınırlanmaktadır. Devrim kaçınılması devrim için büyük fedakarlıklar göstermiş devrimcileri sadece mazide bir hatıra olarak anmakta, onların fikirlerini ve eylemli duruşlarını reformizmin ideolojik mezarlığına gömmeye çalışmaktadırlar.

Tam da böyle bir zamanda Hatice yoldaş anıyor olmak, yoldaşın devrimci yaşamını daha da önemli hale getirmektedir. Burjuvazi katletmekle devrimcileri yok etmeyi başaramadı, fikirleri öldüremedi. Ancak yaşatma ve çoğaltma sorumluluğu olanlar bizleriz. Ölümsüzlüğe uğurladığımız yoldaşlarımızın leke düşürmeden bizlere devrettiği bayrak ellerimizdedir. Büyük bir gururla dalgalandırmaya devam edeceğiz. Bizlere nasıl yaşanılması ve nasıl mücadele edilmesi gerektiğini öğretenlere devrim sözümüz var.

* Nikola Vaptsarov

** Nikola Vaptsarov

***Sinan Kukul, Kadife tenli zamanlara

**** Nazım Hikmet

Mücadele Postası

İşçiler sendikalarına sahip çıkmalıdır!

Petro-kimya sektörünün yoğun olarak bulunduğu Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'nde çalışmaktayım. Çalıştığım sektörde uzun çalışma saatleri, düşük ücretler, taşeron işçilik, sözleşmeli işçilik, ücretsiz izin uygulamaları sektördeki fabrikalarda yaşanan temel sorunlar. Bu sorunlar işçileri tedirgin ediyor. Kölece çalışma koşullarına karşı işçiler dik duramıyor, örgütsüz davranıyor. Yani kölelik koşulları bizim örgütsüzlüğümüze dayanıyor.

Bu örgütsüzlüğe karşı işçileri örgütlemek gibi temel bir sorumluluğu olan bölgedeki fabrikalarda örgütlü sendikalar ve işleyişleri üzerinden görüşlerimi ve tanık olduklarımı sizlerle paylaşmak istiyorum.

Bu bölgede fabrikalarda örgütlü olan iki sendika var. Biri DİSK Lastik-İş diğeri ise Türk-İş'e bağlı Petrol-İş.

Lastik-İş Sendikası bölgede iki fabrikada örgütlü. Yaklaşık 10 yıldan bu yana Çerkezköy merkezde İstanbul Şubeye bağlı bir temsilciliği olan bir sendika. Burada bulunan temsilcilik tam anlamıyla umutsuz bir vaka. Yani anlayacağınız varlığı ile yokluğu bir olan bu sendikada örgütlenmenin en ufak bir izine rastlamak mümkün değil. Arada bir asılı olan tabelalarını görüp de sendikaya gelen işçileri ise ya oyalıyor ya da geri çeviriyorlar.

Petrol-İş'e gelince... Bölgede kısmen de olsa örgütlenmeye dönük bir ilgileri var ama bundan öteye geçmiyor. Bunun bir dizi nedeni var. Bunları kısaca gazeteniz aracılığıyla duyurmak istiyorum.

4 yıl önce açılan Petrol-İş Sendikası Kapaklı Lokalini iki amaçla açılmıştı. Birincisi yereldeki üyeleri ile dayanışmayı güçlendirmek. İkincisi ise kölelik koşulları altında can çekişen işçileri örgütlemektir. Ancak aradan geçen zamanda hiçbir mesafe alınmadı. Bence geriye bile gidildi. Bu lokal bu işlevini yerine getirmediği gibi tam anlamıyla işlevinden giderek uzaklaştı. Bölgedeki tüm işçilere durum böyle görünüyor.

Lokalde örgütlenme ile sorumlu olan kişilerin derdi ise kaç çay satarım kaç bira satarımdan öteye geçmiyor. Bu durum o kadar vahim ki kaza ile örgütlenmek için lokale gelen işçilere akıllara ziyan şeyler söylenebiliyor. Bir sendikacının ağızından işçilere dönük sendikayı ve örgütlenmeyi gereksizleştiren açıklamalar duymak lokalde son derece olağan.

Oysaki lokalin örgütlenme bakımından bir

potansiyeli de var. Düzenli bir şekilde lokale gidip gelen işçiler iyi bir şekilde yönlendirilip eğitilirse bir dizi olanağın önü açılabilir. Ancak ilgi başka yerde olunca hiçbir şey yürümüyor. Daha önce bazı işçi arkadaşlarla bir araya geldik. Bu sahiplenilmedi.

Önümüzde 1 Mayıs var. İyi bir çalışma yürütülmesi gerekiyor. Ancak fazlasıyla endişeliyim. Petrol-İş'in bölgede 2500 örgütlü işçisi var. Geçen yıl 1 Mayıs'a giden işçi sayısı 25-30. Daha ne söyleyeyim durum bu işte!

Oysa sendika lokali gerçekten işletilebilse, işçilere dönük düzenli eğitimler verilse, seminerler düzenlense, işçilerin birliği ve dayanışması o zaman güçlenir. Bir faaliyet programı oluşturulup örgütsüz fabrikalara dönük sendikayı tanıtan broşürler dağıtılsa yeni örgütlenme olanakları yaratılır.

Sendika kendisini işçi mücadelesinde ayrı bir yere koyuyor. Ancak kendi yaşadığım deneyimlerde gösteriyor ki gerçeklik öyle değil. Burdan Petrol-İş'e sesleniyorum. Eğer gerçekten sınıfı örgütlemek kaygınız varsa burada yaşanan sorunlara çözüm üretmelisiniz. İşçilere yüzünüzü dönmek zorundasınız.

Gerçekler ortada. Sendikalar tasfiye edilmek isteniyor. Yeni yasal düzenlemelerle bu yolda AKP hükümeti önemli bir mesafe aldı.

İşçilere güvenin, kesinlikle yarı yolda kalmazsınız. Ben lokalde bunu gördüm. İşçiler fazlasıyla öfkeli ve sorunlarını çözmek istiyor. Ancak asıl sorun sendikaların işleyişinde yaşananlardır. Bu yüzden işçiler harekete geçmekte kararsız kalıyor. Her türlü hesabı kenara atıp işçilerin çıkarlarını düşünürseniz biz işçiler bu mücadeleye daha sıkı sarılırız.

Şurası da açık ki işçilerin bu sessizliği ebedi değildir. Önünde duran engeller bizzat işçiler tarafından er ya da geç aşılabacaktır.

Çerkezköy'den bir petro-kimya işçisi

Haklarımızı isteyelim!..

Yemek sektöründe yaşadığımız sorunları sıralamak gerekirse az adamla çok iş yapıyoruz. Hiçbir sosyal hakkımız yok, sadece maaş. O da maaş sayılırsa, asgari ücretin üstüne çıkmaz, çıkarsa da fazla sayılmaz. Sözde mesai yaptırıyorlar onun da yarısını keserler. Sorunlardan bazıları bunlar.

Ben büyük bir yemek şirketinde aşçıbaşı olarak çalışıyorum. Yirmi beş yıldır yemek sektöründe çalışıyorum. Senelerini açılığa vermiş birisi olarak 1500 TL ücret alıyorum. Ücret konusunda her sektörde olduğu gibi yemek sektöründe de adaletsizlik var. Hakkımızı yiyorlar. Benim gibi çalışan bir sürü arkadaşlarım var, aşçı olarak çalışan arkadaşlarımız da çok az ücret alıyorlar. Saatleri de daha fazla oluyor. Bazı yerlerde 10 saat olarak da çalıştırılıyorlar, mesaisiz 800 ya da 900 TL veriyorlar.

Sağlıklı çalışma denilince sözde sosyal güvenlik yasaları var ama uygulamada yok. Bizler zor şartlar altında çalışıyoruz. Çalışma koşulları hiç sağlıklı değil. Bizler alın terimizle çalışan işçi emekçiler her geçen gün tüm haklarımızdan oluyoruz ama işin acı tarafı emeğimizin peşine düşmüyoruz. En basit ve de kolay örneklerden biri olan sağlık yasasına bakalım. Bir hastaneye gittiğimizde bizi düzgün muayene etmiyorlar, birkaç soru ile savuşturuyorlar. Bizlerin tek istediği sağlıklı bir yaşam, onu da çok görüyorlar.

Ben şimdiye kadar birçok firmada çalıştım ama sadece bir yemek sitesinde düzenli maaşımı alabildim. Maaş bordroma aldığım maaş tek burada yansıtıldı. Diğer firmalarda ise maaş bordrosunda gerçek kazanç üzerinden değil asgari ücret üzerinden gösterildi.

Firma değişikliği adı altında bir sürgün hayatı... Bir yere uyum sağlayamama ya da bir şeye karşı çıktığında anında başka bir yerde buluyorsun kendini. Yemek sektöründe en çok yaşanan sorunlardan biri de çalıştığın yerlerde beraberce çalıştığın arkadaşlarınla bile fazla konuşmayacaksın diye yasaklar konulabiliyor.

Son olarak şunu söylemek istiyorum ki önümüz 1 Mayıs. İşçilerin emekçilerin birlik, beraberlik ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta emeğimizin peşinde, alanlarda olalım. Bizler şunu çok iyi bilmeliyiz ki birlikten güç doğar. Tüm işçi ve emekçileri 1 Mayıs günü alanlarda olmaya çağırıyorum. Haklarımızı arayalım, bizlerin günü olan 1 Mayıslarımızı coşkuyla kutlayalım. İşimizi, emeğimizi, geleceğimizi, alın terimizi istiyoruz diyen herkesin işçi emekçi gününü şimdiden kutluyor, alanlarda buluşalım diyorum...

Yemek sektöründe çalışan bir emekçi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Hacı Halil Mah. Hükümet Cad. No:24 / B, Gebze / KOCAELİ

Atatürk Bulvarı 109/19 Erciyes İşhanı, Kızılay / ANKARA

“

Çünkü biz, gönüllü olarak yer aldığımız devrim mücadelesinin bir sıra neferi olarak, sert geçecek bir çatışmada barikatın en önünde yer alma şansını yakalamışız. Bu bir devrimci için büyük bir onurdur. Canımızı ortaya koyarak, baştan tam bir inançla kazanacağımızı bildiğimiz bir zaferi, sadece yoldaşlarımıza/partimize değil, ezilen ve sömürülen milyonlarca işçi ve emekçiye armağan edeceğiz.

”

Hatice Yürekli

TKİP Kurucu Üyesi

2000 Ölüm Orucu şehidi

**Devrim ve sosyalizm
mücadelemizde
yaşıyor...**